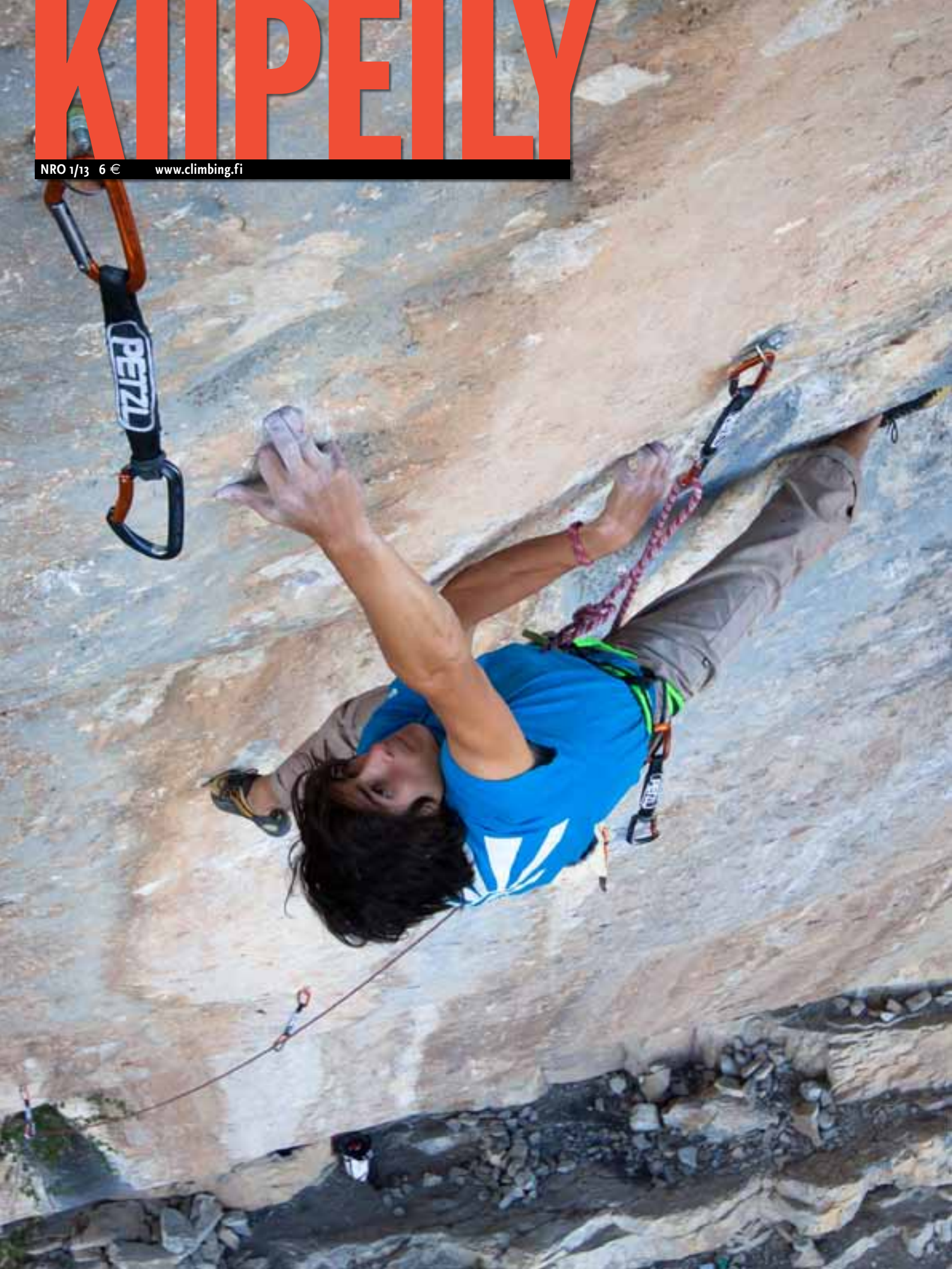

KIIPETILY

NRO 1/13 6 € www.climbing.fi

SISÄLLYS

- 4 Tiedotteet
- 7 Kiipeilyohjaajakoulutus Suomessa aikuistumassa
- 9 Esittelyssä: Kansallisen tason tuomari
- 10 Spotteri
- 18 Juniorien lead PM-kisat 2012
- 24 SM-lead Helsingin Kiipeilykeskus
- 26 Boulderproblem: Berlin
- 32 Galleria
- 38 Hämeenlinnan Hänkki
- 40 Seminaarivieras maailman huipulta: Ines Papert
- 44 Böömiläinen rapsodia
- 54 Feissi: Katariina Rahikainen
- 57 Sakun palat
- 58 Tuoteutuudet

PÄÄKIRJOITUS

Kiipeily matkalla isojen lajien joukkoon?

Faktaa kiipeilystä maailmalla:

- 25 miljoonaa ihmistä kiipeilee säännöllisesti
- 3000 ihmistä aloittaa joka päivä kiipeilyharrastuksen
- vuodesta 2001 vuoteen 2010 esimerkiksi Ranskan kiipeilyliiton jäsenmäärä kasvoi 50 % (muissa lajeissa keskimäärin +11 %)
- harrastajat ovat keskimäärin nuoria (39 % alle 18-vuotiaita), mutta on paljon yli 60-vuotiaita harrastajia
- harrastajat ovat enimmäkseen miehiä (62 %), mutta naisten määrä on selvästi suurempi kuin keskimäärin muissa lajeissa (38 % vs. 31 %)
- esimerkiksi Lontoossa on yli 300 kiipeilyseiniä, suur-Pariisin alueella yli 350
- kiipeily on ehdokkaana olympialajiksi 2020 ki-soihin

Kiipeily Suomessa:

- Arvioitu kiipeilyn harrastajamäärä on jokaisessa noin neljän vuoden välein tehtävässä kansallisessa liikuntatutkimuksessa lähes kaksinkertaistunut. Kaikkiaan arvioitu harrastajamäärä on kasvanut vuosien 1994 ja 2010 välillä 15-kertaiseksi!
- Kiipeilyn harrastajia oli maassamme vuonna 2010 arviolta noin 13 000. (2010 jälkeä ei uutta tutkimusta ole vielä julkaistu). Tällä hetkellä määrä on luultavasti reilusti yli 20 000.
- Potentiaalisten harrastajien (jotka haluavat harrastaa lajia, mutta olosuhteiden tms. syiden takia eivät voi) määrä 2010 tutkimuksessa oli noin 36 000 henkilöä, joten potentiaalisten harrastajien määrä olisi nyt aiempien tutkimusten trendien perusteella noin 50 000.

Päätoimittaja ja klassikko Cortomaltese, Fontainebleau.

- Kiipeilyn potentiaalisten harrastajien suhteellinen kasvu oli esimerkiksi vuosien 2002 ja 2006 välillä 108 prosenttia.
- Kiipeily on ollut maassamme kaikkien liikuntalajien joukossa ylivoimaisesti eniten potentiaalisia harrastajia lisännyt laji ja samalla harvoja lajeja, joissa sekä todellinen että potentiaalinen harrastajamäärä ovat jatkuvasti kasvaneet
- Eniten urheilua harrastetaan omatoimisesti yksin tai ryhmässä (81 % ja 55 %) ja toiseksi eniten urheiluseurassa (14 %). Sekä omatoimisesti että seurassa harrastavien osuus on lisääntynyt vuosi vuodelta.

Kiipeilyssä on nähtävissä sama trendi.

Se, että Suomessa todellinen harrastajamäärä ei ole kasvanut samassa suhteessa kuin niiden määrä, jotka halusivat harrastaa kiipeilyä,

johtuu pääasiassa siitä, että asuinpaikkakunnalla ei ole harrastuspaikkoja eikä kiipeilyseuraa. On siis todettavissa, että kiipeilyseiniä rakentamisella myös pienemmille paikkakunnille on erittäin tärkeä merkitys kiipeilyn edistämiseen ja leviämiseen Suomen ilmasto-olosuhteissa. Myös uusien kiipeilykallioiden löytäminen ja kehittäminen kiipeilykäyttöön on tärkeässä osassa kuten myös uusien kiipeilyseurojen perustaminen.

Lähes kaikki kasvu harrastajamäärissä onkin näkynyt pääkaupunkiseudulla uusissa kaupallisissa kiipeilyhalleissa, sekä köysi- että boulderpuolella, eikä niinkään kallioilla tai seurojen ja sitä kautta Kiipeilyliiton jäsenmäärissä. Koska Kiipeilyliitto kuitenkin edistää ja turvaa kaikkien kiipeilijöiden mahdollisuuksia harrastaa lajiaan sisällä ja ulkona, olisi toivottavaa, että useammat liittyisivät kotipaikkakuntansa SKIL jäsenseuraan. Yhdessä olemme vahvempia ja saamme äänemme paremmin kuuluviin.

Lisätietoa kansallisesta liikuntatutkimuksesta kunto.fi-sivustolta.

Tarkkasilmäiset lukijat ovat jo huomanneet Spotterin kirjoittajan vaihtuneen: pitkään kotimaan suorituksia raportoinut Savon Antti Liukkonen antoi viime numerossa viestikapulan Anssi Laatikaiselle. Kiitokset Antille palstan pitämisestä menneinä vuosina ja tervetuloa mukaan lehteä tekemään Anssi! Anssin omaa kiipeilyaiheista blogia voi seurata netissä osoitteessa: teamgoodchillaz.blogspot.fi/.

Toiveikasta kevään odotusta toivottaa päätoimittajanne Jari Koski

KANSI | Andy Gullsten, La Part du Diable, 8c+, Ceüse. Kuva: Kuutti Heikkilä.

SIVU 2 | Saku Korosuo & Not only a (N)ice Guy M8 flash, Rjukan, Norja. Kuva: Mira Alhonsuo.

KIIPEILY 1/2013

Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09-224 32 907. ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski, 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi.

Ulkoasu, taitto: Satu Bredenber, Again Design **Avustajat:** mm. Rami Haakana, Matti Jokinen, Mina Jokivirta, Sampo Jyrkynen, Sampo Kiesiläinen, Saku Korosuo, Antti Liukkonen, Olli-Petteri Manni, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Leena Rauramo, Veera Turkki, Santeri Turkulainen, Kalle Viira ja SKIL valiokunnat. **Paino:** Oy Trio-Offset Ab | Levikki: n. 3000. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erotta kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1-koossa 300 ppi, esim. galleriaan n. A4-koossa 300 dpi. Alle 500 kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa. Kuvien tallennusmuoto tiff, psd tai jpg. Jpg-kuvat alkuperäisinä säätämättöminä. Jpg:n tallentaminen uudestaan jpg-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa jolloin kuvan laatu heikkenee entisestään. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitti ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraavat Kiipeilylehdet **Kiipeilylehti 2/2013 kesännumero** **aineisto 10.5.2013** **ilmestyy kesäkuu 2013**
Kiipeilylehti 3/2013 syysnumero **aineisto 10.9.2013** **ilmestyy lokakuu 2013**

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteeseen lajipalvelu@slu.fi. Vuoden kestoilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Osoitteenmuutoksissa tai kun et ole saanut lehteä, ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteiston päivityksen SLU-lajipalveluun: lajipalvelu@slu.fi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetyistä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuristään muustakaan :) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2013

Jäsenet: pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Kaisa Rajala, Hanna Pihlajaluoto, Juho Hirsimäki.

SKIL JÄSENSEURAT

- BK CLIMBERS, HELSINKI
- CLIMBING CLUB ry. PORI
- CLUB ALPIN SAVONLINNAN ry.
- HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
- HELSINGIN NMKY ry.
- HIGH SPORT VAASA ry.
- HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
- JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
- KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
- KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
- KIIPEILYSEURA ORANKI ry. HELSINKI
- KIIPEILYKERHO KIILA ry. KOUVOLA
- KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
- KIIPEILYN VUOKSI ry. IMATRA
- KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
- KLONDYKE WALL ry. KERAVA
- KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
- KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
- KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
- LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
- LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry.

- TURKU
- OULUN CAVE ry.
- OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
- PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
- ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
- SKEY ry. HELSINKI
- SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
- SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
- TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
- TAPANILAN ERÄ ry. KIIPEILYJAOSTO, HELSINKI
- TEAM PANIC ry. PORVOO
- TORNIOAVAT ry. TORNIO
- TURUN NMKY ry.

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www-sivuilla.
SKIL postiosoite:
Suomen Kiipeilyliitto ry.,
Erätie 3, 00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi, gsm. 040 586 8123, puh. 09 224 32907. KTO-kurssia ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle mieluiten sähköpostilla.

Liiton toimisto SLU-Lajipalvelut on lajiliittojen yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa lii-

ton toiminnasta sekä apua Sporttirikasteri- ja lisenssiasioissa. Yhteystiedot: Pauliina Salonen, puh. 09 3481 2005, lajipalvelut@slu.fi, fax 09 3481 2602. Käyntiosoite: SLU-talo 7. krs, Radiokatu 20, 00240 Helsinki. Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 SLU.

Lisätietoja SLU-lajipalvelut -toimistosta: www.slu.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

VALO: Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry, Nuori Suomi ry, Kuntoliikuntaliitto ry ja Suomen Olympiakomitea ry perustivat kattojärjestön kesäkuussa 2012. Valo, Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluorganisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvur urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYNTI

SLU-Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella, linkki SKILin sivuilta climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset.

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

ilmestyy kesäkuussa 2013, lehden aineistopäivä on 10.5.2013.

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSSIT KEVÄT/KESÄ 2013

- 16.-17.3. KTO 1 Helsinki, TÄYNNÄ
- 18.-19.3. KTO 1 Joensuu, Niittylahti
- 23.3. KTO-koee Helsinki
- 23.-24.3. KTO 1 Tampere
- 23.-24.3. KKK 1-jäämoduuli (Jääkiipeilyohjaaja JKO), Korouoma
- 25.-26.3. KTO 2 Joensuu, Niittylahti
- 30.-31.3.1 KTO 2 Helsinki
- 6.-7.4. KO/SCI 1, Etelä-Suomi
- 6.-7.4. KTO 3 Virrat, Nuorisokeskus Marttinen
- 13.-14.4. KTO 1 Helsinki
- 20.-21.4. KTO 2 Nurmes, Hyvärilä
- 27.-28.4. KTO 2 Helsinki
- 27.-28.4. KTO 2 Tampere
- 4.5. KO/SCI-koee Hollola Havukallio
- 10.5. KTO-koee Rovaniemi
- 23.-24.5. KTO 1 Rovaniemi
- 25.5. KTO-koee Helsinki
- 25.-26.5. KKK2-kalliomoduuli, Olhava
- 6.-7.6. KTO 2 Rovaniemi
- 15.-28.7. KKK 3 kokoava moduuli, Dolomiitit, Italia
- 17.-18.8. KKK-koee, Olhava

Joensuu KTO-kurssit: kysy Pasi Penttiseltä, pasi.penttinen@kaski.info

HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koee yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäksi ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää. Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2013:

- KTO moduuli 1: 155 €
- KTO moduuli 2: 155 €
- KTO-koee: 100 €
- KTO-kortin päivitys: 80 €
- KTO 3: 175 €
- KTO-3 päivitys: 100 €

Myös KO/SCI ja KKK- hintoihin tulee muutoksia vuodelle 2013, kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL [www-sivuston](http://www.sivuston) kurssi-hinnastosta.

KURSSIPAIKAT:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskus: www.kiipeilykeskus.com.

KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen www.marttinen.fi

KTO Joensuu: Pohjois-Karjalan Opisto Niitty-lahti ja koulutuskaallio Vuorivaara

KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka www.basecampoulanka.fi

KTO Rovaniemi: liikuntakeskus Rovaniemellä, lisätietoja myös www.santasport.com.

KTO 3, SCI(KO)- sekä KKK-kurseille ja koeksiin ilmoittautuminen vähintään kaksi viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurseille ja koeksiin seuraaville henkilöille:

KTO Helsinki: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123.

KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi tai 040 7547 613.

KTO Tampere ja KTO 3: Jaakko Lehto, jvlehto@iki.fi tai puh. 040 769 5157

KTO 3: Kimmo Peltonen kt.peltonen@gmail.com tai 0400 130 682

SCI (KO): Jaakko Lehto KKK: Tuomo Pesonen tuomo.pesonen@pp2.inet.fi / 050 379 4472
KKK: Tuomo Pesonen tuomo.pesonen@pp2.inet.fi tai 050 379 4472

KO- ja KKK-kursseille ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet rasakaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

Uudet auktorisoidut KKK/RCI-tasolle

numero 25: Antti Kontio 14.1.2013 (Kuopion Kiipeilyseura)

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta.

Tänä aikana saat Kiipeilylehden kolme kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti, mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

NUVA NUORISOVALIOKUNTA

Valtakunnallinen Junnuleiri järjestetään vuosittain. Kesän 2013 leiristä lisää infoa kevään mittaan nettisivuilta.

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi.

Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille (Kaisa Härkönen). Opasta voi tilata SLU lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@slu.fi.

Lisää infoa Nuorisovalioikunnan toiminnasta löydät nettisivuilta www.climbing.fi.

Nuorisasioissa voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.fi.

KIVA KILPAILUVALIOKUNTA

Kilpailuvalioikunnan kokoonpano:

Kaisa Rajala: puheenjohtaja ja juniorimaaajokuevastaava, kaisa.rajala@bouldertehdas.fi, Peter Hammer: aikuisten maaajokuevastaava, peter.hammer@kiipeilyareena.com, Jorma Käyhkö: valmennus
Veera Turkki: tiedotus

Kilpailut 2013:

16.3. SM-Boulder, Hämeenlinnan Kiipeilykeskus Hänkki (Suomi Cup)

4.5. HankoBoulder (Junnut)

20.–21.4. Juniorien PM-Boulder, Norja (kisaan mukaan lähteviä pyydetään ottamaan yhteyttä Kaisa Rajalaan)

14.–15.9. Juniorien PM-Köysi, Salmisaari
19.10. (alustava) aikuisten PM-Boulder, Tukholma.

Kilpailuita koordinoi Kaisa Rajala. SKIL-sivujen kilpailut -osioon päivitetään kaikki Suomi cup -kilpailut.

TUOMAROINTIKOULUTUS

SKIL tarjoaa seuroille/kiipeilyhalleille mahdollisuutta omien tuomareiden kouluttamiseen. Vuonna 2013 toivotaan, että SM-cup osakilpailujen tuomarit ovat ottaneet osaa tuomarikoulutukseen. Nyt kannattaa mahdollisimman nopeasti sopia koulutus omalle seuralle. Lisätiedot: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi. Kustannuksia koulutuksesta tulee kulumien verran (matkat + päiväraha), seuran tulee itse järjestää tilat koulutusta varten.

Tuomarikoulutus sisältää sekä boulder- että köysiosuuden. Koulutus sisältää noin kuuden tunnin teoriaosuuden, kaksi harjoittelukertaa (köysi ja boulder) sekä kirjallisen tentin. Koko koulutuksen suorittamisen jälkeen saa kansallisen tason kiipeilytuomarin pätevyuden. Koulutus on mahdollista jakaa myös köysi- ja boulderosuuteen, jolloin kyseinen osuus voidaan järjestää ennen kisoja, ja kisoissa saa toisen käytännön harjoittelun heti tehtyä.

Jatkossa SKIL:n sivuilla tulee olemaan päivitettävä lista pätevistä kansallisen tason tuomareista. Suomen päätuomari on Kaisa Rajala.

Seuraava mahdollisuus tehdä Boulderisuus ja bouldernäyttö on SM-boulderien yhteydessä. Koulutus pe 8.3. illalla Hämeenlinnassa. Ilmoittautumiset Kaisalle.

Uuden järjestelmän mukaisen tuomarointikoulutuksen on ensimmäisenä Suomessa kokonaan suorittanut Peter Backlund, jolla on nyt kansallisen tason tuomaripaperit. Onnea!

Vuoden 2013 kisajärjestäjiä etsitään

Vuoden 2013 mahdollisia kilpailunjärjestäjiä etsitään. Toivottavaa on, että myös pienemmät seurat innostuisivat järjestämään kilpailuja. SKIL tukee seuroja kilpailujen järjestelyissä. Erityisesti toivotaan köysikilpailujen järjestäjiä. On myös mahdollista järjestää ns. yhdistelmäkisoja, joissa karsinnat ovat boulderkiipeilyä ja finaalit köysikiipeilyä.

Seuroja pyydetään ottamaan yhteyttä KIVA:aan liittyen kiipeilykisojen järjestämiseen. Osakilpailuihin järjestetään liiton puolesta tarvittaessa reitintekijät ja tuomarointi, seuran vastuulle jää siis toimitsijoiden, tilojen ja tarvikkeiden sekä mahdollisten osakilpailupalkintojen hankkiminen.

Kilpailut voivat olla joko lead-kilpailuja, boulderkilpailuja, nopeuskilpailuja tai näiden yhdistelmiä. Kisat tuovat seuroille julkisuutta, sitä kautta uusia harrastajia ja rahaa, joten kannattaa aktivoitua! Kilpailujen kautta useat lahjakkuudet ovat löytäneet myös uuden kipinän harrastukseensa.

Suomi-Cup osakilpailuissa noudatetaan IFSC kisasääntöjä. Kuitenkin kisakohtaiset poikkeukset olosuhteista riippuen ovat mahdollisia. Näistä kannattaa olla ajoissa yhteydessä päätuomariin. Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, Kaisa Rajala: kaisarajala@hotmail.com tai kilpailu@climbing.fi. Kisakutsut, tiedot SM-cupin pisteistä ja sijoituksista ym. löydät Kiipeilyliiton www.sivuilta:www.climbing.fi.

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kilpailu@climbing.fi

HUOM!!

Kilpailuvalioikunnan internet-sivuilla löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen.

Käy katsomassa kilpailuvalioikunnan sivuja osoitteessa www.climbing.fi > Kilpailu.

skil-tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsenseurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyin budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

Ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi, ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla, missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa.

Esimerkkejä hankkeista:

- tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
- kalliotalkoiden kustannuksiin
- junnutoiminnan aloittaminen
- kiipeily-/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä: avustuksen käytötarkoitus ja mille ajalle haetaan, vastuuhenkilö, talousarvio, haettava summa, seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyn kannalta.

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: Jari Koski SKIL ry.
Erätie 3, 00730 HELSINKI
SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

access

Talvellakin jääpaikoilla liikkuu myös ensimmäistä kertaa ulkona kiipeäviä. On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia ”pelisäännöissä”. Huono tai ajattelematon käytös kalliolla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspaikoistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykalliolla ja bouldereilla sekä myös jääkiipeilypaikoilla liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkoneiden ajoa pelloille tms.
- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkuvia kohtaan on itsestäänselvyys.
- ollaan metelöimättä kalliolla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kalliolla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsen seuralla on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.

- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupaa, vaikei olisikaan maanomistaja.
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.
- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja.

Jokamiehenoikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkuva lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa. Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkaussäädökseen. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pulttitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki uuteen Ympäristöministeriön julkaisuun ”Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella” löytyy SKIL www-sivuilta: Access > Jokamiehenoikeudet Kiipeily -osassa 1, sivu 71.

VOIMASSA OLEVAT KIIPEILYKIELLOT:

- Pirunvuori, Säkölä
- Klöverberget, Siuntio
- Vanjärvi, Vihti
- Ispoinen, Turku

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL www-sivuilta Access-osioista ja nykyisin tiedotteita on myös Slouppi.net-sivustolla.

SKIL access -ryhmä piti vuosittaisen seminaari- ja koulutuspäivän Tapanilassa 3.2.13.

Päivän ohjelmassa oli mm. uuden ympäristöministeriön julkaiseman ”Jokamiehenoikeudet ja toimiminen toisen alueella” -oppaan toimittaneen Anne Rautiaisen kanssa keskustelua jokamiehen oikeuksien ongelmista, mahdollisuuksista ja tilasta. Uusi julkaisu löytyy sivustolta: www.ymparisto, linkki myös SKIL access -sivuilta.

Vuoden 2012 access -henkilöiksi valittiin:

Rami Haakana (tiedottaminen access -asioista jo yli vuosikymmenen ajan mm. Slouppissa)
Aki Rautava (Lapin kiipeilyn ja erityisesti

vuonna 2012 Korouoman kesäkiipeilyn kehittämisen)

Access -ryhmä 2013 ja tehtävät:

Jan Juslen: uusi puheenjohtaja, tiet
Jouni Aspi: luontoarvot
Jukka Tarkkala: Helsinki, kaavoitus
Miika Mustonen: (ent. PJ)
Perttu Ollila: Lounais-Suomi
Rami Haakana: tiedotus, nettisivut
Toni Fohlin: materiaalit, turvallisuus,
Olhava, Metsähallitus yhteydet
Jari Koski: toimisto, hallinnointi, pulttaus
Yhteydenotot: access@climbing.fi

seuratiedotteet

SUOMEN ALPPIKERHO

Alppikerhon kevätkauden kurssit ja jäsenten kiipeilyvuorot on päivitetty sivuillemme. Lisätiedot www.suomenalppikerho.fi

Alppikerhon junioriryhmässä on tilaa uusille jäsenille! Junioriryhmä kokoontuu tiistaisin klo 18.00–19.30 Kiipeilyareenalla Salmisaaressa. Vuorolla keskitytään pitämään hauskaa kiipeilyseinällä turvallisuutta unohtamatta. Kaikki saavat liikkuu niin paljon kuin jaksavat, eikä kukaan joudu vilttiketjuun. Kiipeilyn lisäksi treenaamme myös lihaskuntoa ja liikkuvuutta. Ilmoittautumiset/lisätiedot: junnut@suomenalppikerho.fi.

Kevätkokous

Suomen Alppikerhon sääntömääräinen kevätkokous ke 13.3.2013 klo 18.00–20.30.
Paikka: Olympiastadionin kabinetti.
Kaikki jäsenet ovat tervetulleita! Ilmoittautumista ei tarvita.

Kiipeily- ja hiihtotapaaminen Lyngenin Alpeilla 27.3–1.4.2013

Jos talvikiipeily ja hiihto ovat lähellä sydäntäsi ja lumivyöryjen perusasiat tiedossa, tule viettämään pääsiäinen samanhenkisessä seurassa!

Lisätiedot www.suomenalppikerho.fi

Ilmoittautumiset ja lisätiedot anne@suomenalppikerho.fi

Alppikiipeilyviikko Mont Blanc 24.–29.6.2013

Alppikiipeilyviikko, jonka päätavoitteena on nousta Alppien korkeimmalle vuorelle Mont Blancille (4 807 m). Mont Blanc ei ole kiipeilyllisesti kovin vaikea vuori, mutta sen korkeus on haaste.

Lisätiedot www.suomenalppikerho.fi.

Ilmoittautumiset anne@suomenalppikerho.fi

Kiipeilyohjaajakoulutus (KO/SCI) Suomessa aikuistumassa

Teksti ja kuva: KO/SCI-tasovastaava Jaakko Lehto

Kiipeilyohjaajakoulutus Suomessa alkaa kasvaa murrosikäisestä nuoreksi aikuiseksi. 90-luvun puolenvälin paikkeilla aloitettu järjestelmällinen ohjaajien koulutus on luonut Suomeen hyvälaatuisen kurssijärjestelmän kiipeilyohjaajaksi haluaville. Pää tavoite on seurojen kouluttajien kouluttaminen ja koulutus antaa eväitä myös niille jotka aikovat jatkaa pidemmälle ammattimaiseen toimintaan.

Kurssijärjestelmää on Kiipeilyliitossa kehitetty erilaisin projektein askel askeleelta. Viimeisin kehitysprojekti, jonka lopputuloksia käydään seuraavaksi läpi, aloitettiin 2010. Syy muutoksen hakemisen oli selvä. Kiipeilijöiden määrä on ollut vahvassa kasvussa jo jonkin aikaa, kiipeilypaikkojen määrä on lisääntynyt ja kursseilta tullut palaute antoivat osin enää tarkoituksen mukaista. Tavoitteita aloitettiin hahmottelemaan ensin kerätyn palautteen perusteella, sitten koulutustasojen (KTO/KO/KKK) keskinäisellä vertailulla ja peilaamalla silloista sisältöä UIAAn Sport Climbing Instructor (SCI) vaatimuksiin. Tarkastelun jälkeen oli selvää, että KO-kouluttajien koulutuksen käytettyä aikaa pitää lisätä ja sisällölle sekä koevaatimuksille saatava selkeämpi ja yhtenäisempi linja.

Koulutuksen ajallisessa kestossa huomattiin kiipeilyohjaajan (KOn tavoite on ohjata Suomen kiipeilytoiminnassa suurin osan aktiiviteeteista) saavan vähiten aikaa vaikka sisäl-

töä oli yllin kyllin. Ero KTO:kin oli 1 päivä (8h) vähemmän! Luonnollisesti KKK-tasoon ero oli isompi, mutta KKK-tason kannalta ajateltuna KOn jälkeen oli paljon kursseja edessä. Siispä KO muokattiin KTO malliin, niin että koulutuspäiviä lisättiin yksi aiemman kolmen lisäksi ja koe eriytettiin omaksi päiväkseen. Näin koulutukseen saatiin kaksi moduulia KO1 ja KO2 (Molemmat 16 h eli noin viikonlopun mittaisia) sekä erillinen koepäivä (8h). Samalla kevennettiin KKK-tason koulutusta yhdellä päivällä siirtämällä sen sisältöä KO-kurssille.

Esivaatimuksia ja kurssin aikana tehtäviä harjoitustöitä lisättiin. KO-kurssille tulijoiden tasot olivat huomattavia riippuen oppilaan omasta kiipeily- ja koulutustaustasta. Tasot aiheuttivat jonkin verran harmaita hiuksia kurssien aikana, kun pyrittiin saamaan oppilaita samalle tasolle. Edistyneemmät turhautuivat ja aloittelevat tunsivat informaatio-ähkyyä. Lisäksi asioita yleensä oppii parhaiten itse kokeilemalla. Näin ollen kurssien esivaatimuksia kiristettiin siten, että kurseille pääsee kun on toiminut riittävän monta kertaa KTO-hattu päässä kiipeilykurseilla tai tapahtumissa kokeneemman ohjaajan valvovan silmän alla.

Jotta käytännön osaamista olisi varmasti, niin ennen koetta moduulien jälkeen on tehtävä KO-apuohjauksia (liiton mukaisilla peruskursseilla) riittävä määrä, jotta uusia kursseilla opittuja asioita on päässyt testaamaan.

Näiden vaatimusten muokkailussa myös KTO 1-kurssi tuli pakolliseksi poikkeuksetta kaikille. Sen oli aiemmin voinut korvata pitkällä kiipeilykokemuksella. Tämä ei kuitenkaan taannut ohjaamistekniikoiden perusasioiden osaamista ja oli poiknut jo useita omistuisia koetilanteita.

Koulutusmoduulien sisältöihin rakennettiin selkeämpi linja. Kiipeilyssä, kuten kaikissa muissakin urheilulajeissa on useita tapoja tehdä asiat. Kun siihen lisätään intohimoisten kiipeilijöiden mielipiteet ja mahdolliset vallitsevat käytännöt, niin saadaan hämmennystä aikaiseksi. Historian painolastia Suomen kiipeilyssä ei onneksi ole vielä paljon, joten on vielä mahdollista ottaa mallia muiden maiden kiipeilykulttuureista ja samalla (joskin) varovaisesti lisätä jotakin omaakin. Näinpä aiemman ”yksinkertainen on kaunis” ja ”mahdollisimman vähillä tultava toimeen” lisäksi vahvistettiin ”suosittelemme tätä, vaikka tuokin toimii”-ajatusmallia. Se on johtanut siihen että edelleenkin emme rajoitu vain tiettyihin kaavoihin, mutta suosittelemme hyväksi havaittua turvallista toimintamallia ja kuitenkin kaikki epämääräiset sovellukset kokeessa eivät mene läpi.

Toisaalta koulutus lepää vahvasti kouluttajien ammattitaidon ja yhteisen linjan pohjalla. Alunperin kurseilla oli pääkouluttajaa lukuun ottamatta sekalainen seurakunta apuohjaajia, mikä aiheutti koulutuslinjassa heiluntaa. Tähän ongelmaa haettiin ratkaisua kokoamalla o-tiimi, jonka kokoonpano pyritään pitämään mahdollisimman vakiona ja samat kouluttajat pääsevät luomaan yhtenäisempää linjaa pidemmällä aikavälillä. Vakioitiimi on tuonut laatua kurssilla käytäviin asioihin ja ryhtiä koulutuslinjaan. Nyt koulutus ei lepää enää yhden henkilön harteilla.

Kurssi- ja aikataulu koottiin uudelleen vuosikelloksi. Jotta oppilaalla olisi aikaa omaksua asiat mahdollisimman hyvin ja ettei kokeeseen tarvitsisi tulla ilman harjoittelua, koko KO-kurssipaketin aikataulu sovittiin vuoden mittaiseksi. Kurssi alkaa keväällä KOT-moduulilla vielä kun lumet on maassa. Moduulilla käydään läpi kouluttamisen perusasioita ja sisäisenä kiipeilyn ohjaamiseen liittyvät asiat. Tämän jälkeen on vielä aikaa ottaa moduulin asioita haltuun omatoimisesti ennen kesää, jonka aikana voi valmistautua syksyllä pidettävään KO2-moduuliin. Se pyritään ajoittamaan viimeisille ulkokeleille, etteivät kivat kallio kiipeilypäivät jää väliin. Kakkosmoduulilla pääpaino on ulkokiipeilytapahtumaan liittyvät asiat ja erityiskysymykset. Näiden jälkeen oppilaalla on mukavasti kurssit suoritettu ennen parasta harjoittelu-aikaa eli talvea. Talven aikana pitää kokeilla oppimaan jonkun jo koulutuksen saaneen valvonnas-

Taustaa:

Vuonna 2005 UIAA:n kansainvälisessä **Training standards working group** (TSWG)-seminaarissa Sveitsin Sustenpassissa aloitettiin SCI (*Sport Climbing Instructor*) ja ICI (*Ice Climbing Instructor*) tason suunnittelu. Suomesta ICI-ryhmässä oli Jukka Tervaskanto ja SCI-ryhmässä Jari Koski. Ryhmät työstivät tason rungot ja vaatimukset. Yllättäen :) valmis SCI-runko oli lähellä jo Suomessa toimivaa KO-runkoa.

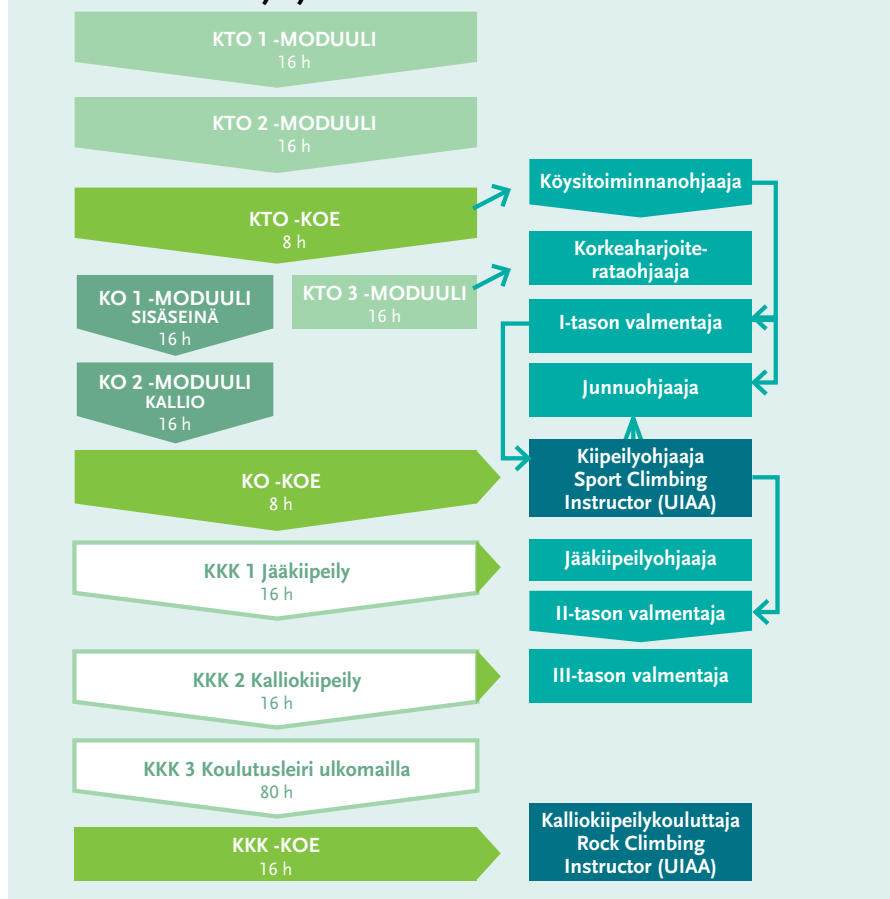
2007 UIAA:ssa hyväksyttiin päivitetty versio UIAA Standards for Voluntary Leaders and Instructors. Siinä yhteydessä hyväksyttiin uusi ohjaajataso SCI. Koski ja SKIL koulutusvaliokunnan (KOVA) puheenjohtaja Tuomo Pesonen tiedustelivat Pohjois-Walesissa PYB:ssä TSWG -seminaarissa 3.–7.5.2008 kuinka SKIL voisi saada SCI-tason yhden köyden pituuden pulttireiteillä. TSWG:n johtaja Steve Long totesi SKIL:n KO-tason olevan jo nykyisellään hyvin lähellä Sport Climbing Instructor -tasoa. Hän kannusti hakemaan KO-tasolle UIAA:n Sport Climbing Instructor -leimaa. KOVA päätti 28.5.08 lähteä hakemaan Sport Climbing Instructor -leimaa KO-tasolle. Pesonen toimi SKIL:ssä projektivastaavana ja Koski toimi yhteyshenkilönä UIAA:n TSWG:n suuntaan (Steve Long). Pesosen ja Kosken pohjatyon lisäksi standardin päivitystä on työstetty 13.–14.9.08 SKIL-kouluttajapäivillä Solvalla.

Hakemus on jätetty UIAA:lle 22.11.08. UIAA:n Steve Longilta on 20.1.09 tullut muutamia tarkennuskysymyksiä SKIL:n SCI-hakemukseen liittyen. KOVA evästi 30.1.09 kokouksessaan Pesonen-Koski-tiimiä tarkennuskysymyksiin liittyen. Täydennysvastauspatteristo on lähetetty 9.2.09. Longin pyynnöstä on lähetetty 23.4.09 SKIL:n loppuvuoden KO+KKK-koulutuskalenteri. Toinen täydennysvastauspatteristo on pyynnöstä lähetetty 18.8.09 UIAA:lle. Steve Longin näkemys on, että UIAA:n edustajien ei tarvitse tulla vierailemaan Suomessa. Vuoden 2009 alusta alkaen on KO-tasolla koulutettu UIAA:n SCI-minimistandardin mukaan. Lisäksi KO-tasolle on lisätty yksi kurssipäivä vuoden 2011 alusta (päivä otettu KKK-osiosta) sekä KO-koetta on muutettu testaamaan monipuolisemmin KO-koulutuksen tavoitteita.

SCI-taso on myönnetty UIAA:n toimesta SKIL:lle 1.1.2009 alkaen. Silloin otettiin KO-kursseilla käyttöön hakemuksessa mainitut tarkennukset. Suomessa puhutaan kiipeilyohjaajasta, joka on samalla myös kansainvälisesti hyväksytty UIAA:n (*Union Internationale des Associations d'Alpinisme*) standardien mukaan nimellä The Sport Climbing Instructor (SCI). KO-taso auktorisoi ohjaajan ohjaamaan ja opettamaan sekä yläköysi- että alaköysikiipeilyä pulttireiteillä sisällä ja ulkona sekä toimimaan kiipeilytilan tai tapahtuman valvojana. Kallion pitää olla yhden köydenpituuden mittainen ja yläköysiankkureihin pitää olla helppo pääsy.

Kaikille 1.1.2009 ja sen jälkeen auktorisoiduille (myös KO-päivityksen tehneille) kiipeilyohjaajille on tehty uusi KO-kortti SCI-maininnalla. Kaikille KKK-kandivaiheessa oleville on myös lähetetty SCI-kortit.

SKIL-koulutusjärjestelmä 2013

sa toimimalla apuohjaajan vähintään neljä kertaa kiipeilyn peruskursseilla. Sen jälkeen voi ilmoittautua kevään kokeeseen. Tällä aikataululla oppilaan on mahdollista harjoitella ohjaajan taitoja kokonainen vuosi ja mahdollisesti kohottaa kiipeilytaitoaan kokeen edellyttämälle tasolle (UIAA 6 On-Sight).

Muutoksia haettiin myös KO-kortin uusintaan. KO-kortti on voimassa viisi vuotta, joka on aika pitkä aika olla erillään koulutusyhteisöstä erityisesti satunnaiselle kouluttajalle. Myös kiipeilijöiden kokemuksen lisääntyminen on nykyään nopeaa Suomen kiipeilyssä ja erilaiset tavat alkaa rehoittaa luonnollisesti ihmisten unohtaessa opetetut asiat ja uusien tekniikoiden tullessa esille. Siis oli otettava kantaa myös korttinsa uusijoihin. Tähän pyrittiin saamaan mielekkyyttä muuttamalla uusintoja hieman vaativammiksi. Tapoja on nyt kaksi. Kun KO-kortti on voimassa, niin voi osallistua KO-päivityspäivään tai KO-kokeeseen. Päivityspäivään osallistuvalla uusijalle annetaan ohjaamisen liittyvä esitehtävä, jonka sisällön hän joutuu kouluttamaan muille uusijoille. Päivän aikana valvova kouluttaja käy päivittäjien kanssa läpi myös ajankohtaisia asioita ja päivittäjien esittämiä kysymyksiä. Tavoitteena on myös se, että päivittäjät voivat tuoda esille omia hyväksi toteamiaan tapoja muiden kanssa jaettavaksi. Päivitys-

päivä pidetään syksyllä, eli näin ollen vuodessa on kaksi mahdollisuutta päivittää korttinsa. Jos kortti on päässyt vanhentumaan, niin on osallistuttava myös KO2-moduuliin ennen päivityspäivää tai koetta.

Muutosprojektin lopussa huomattiin vielä, että jääkiipeilyssämme tulisi olla jokin vahvistettu ohjaajataso. Sen tuloksena luotiin jääkiipeilyohjaaja (JKO), jolla on oikeus ohjata jääkiipeilytoimintaa suomalaisilla jääputoksilla. KO saa JKO tason käymällä KKK-koulutuksen ensimmäisen moduulin (jääkiipeily) ja suorittamalla liidikekeen jäällä kurssin yhteydessä. JKO-ohjaajakin on Suomessa jo muutamia.

Näillä muutoksilla on ollut tavoitteena koulutuksen laadun parantaminen. Uudella kiipeilyohjaajalla on kurssin jälkeen hyvät tiedot Suomessa käytetyistä koulutusmenetelmistä oman ohjaamisen tueksi sekä pohja edelleen kehittämään itseään. Vaikka tavoite oli alunperin ryhdistää vain KO-koulutusta, vaikutti muutos välillisesti järjestelmän muihinkin osiin selkeyttämällä koko järjestelmää. Koulutusjärjestelmän kehittäminen ei tule loppumaan tähän vaan sitä jatketaan, jotta pysymme kehityksen mukana jatkossakin. Kuitenkaan unohtamatta, että kukaan ei varmasti kurssiin jätettyä jälkeä ole täysin valmis, koska tie hyväksi kouluttajaksi vie koko elämän ajan.

Kansallisen tason tuomari

Kysymykset Jari Koski

ESITTELY:

Nimi: Peter Backlund

Ikä: 33 vuotta

Missä asuu: Jyväskylä

Miksi tuomariksi?

Tuomariksi ei haluta - tuomariksi synnyttään... no tässä tapauksessa ei mennyt ihan noin, vaan lähdin kokeilemaan mielenkiinnosta tuomarointia ja tällä hetkellä mielessä pyöriinkin sitten jo ulkomaiden kisat. Tuomaroinnissa vaikuttaisi olevan samaa vikaa kuin kiipeilyssä itsessäänkin eli siihen jää helposti koukkuun. Aloitellijoita pitää aina muistuttaa kiipeilyn riskeistä ja erityisesti lajin koukuttavuudesta. Sama varoitus pitäisikin lisätä tuomarikoulutuksen yhteyteen...

Miten koulutus sujui?

Koulutus oli kahdessa tai oikeastaan kolmessa osassa. Ensimmäinen koulutus pidettiin Boulderpajalla boulderin SM-kisoja edeltävänä iltana. Tuosta illasta ja itse asiassa myös kisoista jäi elävästi mieleen se, että tekniikka pettää varmasti juuri silloin, kun sen ei pitäisi pettää. Luultavasti Kaisa teki sen tahallaan, jotta pääsisi korostamaan asioiden hallitsemista myös ilman ohjelmien toimivuutta. Tulipahan opittua ja jäi varmasti mieleen, että pisteiden laskenta pitää oikeasti osata, eikä vain luottaa sokeasti ohjelmiin.

Toinen koulutus pidettiin Tapanilassa leadin SM-kisoja edeltävänä iltana. Tekniikka toimi ja asiat tuli käytyä nopeasti lävitse. Yhden kisan kokemuksella oli jo hieman paremmin kartalla siitä, mitä tuleman pitää. Aamulla tosin usko meinasi pettää, kun reittejä piti alkaa pisteyttää ja omien silmien edessä oli mini-ihmisten reitti ja otteita tuossa reitissä enemmän kuin keskiverto kiipeilyhallissa. Alkuihmetyksen ja psyykkauksen jälkeen pisteet napsahti kohdalleen ja tuoltakin reitiltä saatiin kilpailijat paremmuusjärjestykseen. Koulutuksen kolmas näytös käytiin joulua edeltävänä lauantaina Bouldertehtaalla... Eteen napsahti lyhyestä valkaistusta kuidusta jalostettu nippu tarkkaan muotoon leikatun arkkeja. Noihin arkkeihin oli ripoteltu mustia aakkosia satunnaisesti järjestykseen. Ensimmäisen arkin silmäilyn tuloksena nippu tarttui käteen ja askel meinasi suunnata kohti ulko-ovea. Tuomarilta vaadittava tarkkaavaisuus oli kuitenkin kahden SM-kisan kokemuksella harjaantunut jo sen verran, että juuri ennen ratkaisevaa askelta silmät ja aivot

Tuomari Peter Backlund on tarkkana, kun Jouni Rantanen kiipeää. Kuvassa myös Anna Rasa ja Kirsi Kauko.

onnistuivat muodostamaan aakkosista selkeitä kysymyksiä ja vastaukset hiipivät esiin mielensopukoista. Lyijy alkoi muodostaa tikkimerkkejä arkkeihin ja kysymys toisensa jälkeen tuli topattua. Muutama kruksi jäi matkalla avaamatta, mutta lopulta kokonaisuus meni T1B1.

Mitä kansallinen tuomari tekee?

Pitäiskö tähän osata vastata koulutuksen tässä vaiheessa...:) Kansallinen tuomari tukeutuu IFSC:n sääntökirjaan aina tarvittaessa ja on äärimmäisen oikeudenmukainen tuomaroidessaan kilpailuja.

Oletko jo tuomaroinut kisoissa?

Takana on yhdet boulderin sekä leadin SM-kisat, kumpainkin 2012 vuodelta. Boulderin SM-kisoissa keskityin pääasiassa ikämiesten tuomarointiin ja leadin kisoissa tuli tuomaroitua karsinnoissa mini-ihmisiä ja finaalisia miehiä. Keväällä olisi tiedossa boulderin SM-kisat Hämeenlinnassa ja siellä roolina tullee olemaan kisan päätuomari yhdessä Kaisan kanssa.

Mieleenpainunut tapaus/kommellus liittyen kisoihin?

Boulderin SM-kisoista mieleen jäi ADT -henkilöiden ilmestyminen kisapaikalle. Kiipeily on edustanut itselleni mukavaa yhdessäoloa ja reilua kisailua kavereiden kesken. Tuomaroinnin myötä kiipeilystä on päässyt näkemään myös toisen puolen - virallisissa ympyröissä asioita tehdään tarkasti ja sääntöjä noudattaen. Tästä huolimatta on ollut hienoa huomata, miten rennosti kilpailijat parhaimmillaan suhtautuvat asioihin ja tiukoissa ki-

satilanteissakin kilpakumppaneita pystytään kannustamaan huippusuoritukseen.

Voiko mielestäsi kuka vain alkaa tuomariksi?

Periaatteessa kuka tahansa voi alkaa tuomariksi. Tuomarointia kuitenkin helpottaa, jos on entuudestaan sisällä lajissa. IFSC:n viralliset säännöt on omaksuttavissa pienellä vaivalla ja säännöt on kirjoitettu melkoisen yksiselitteisiksi. Tarkkaavaisuus, päättäväisyys ja erilaisten ihmisten kanssa toimeen tuleminen ovat tuomarille toiminnassa eduksi. Tuomareiden vastuulla on mm. kisojen turvallisuus ja aikataulutus, joten pienessä paineessa kisoja vedetään lävitse. Rauhallisuus ja päämäärätietoisuus edesauttavat tuomareita selviämään kisojen aikana eteen tulevista haasteista. Sääntökirja ja maalaisjärki sopivana yhdistelmänä takaavat niin kilpailijoille kuin katsojille mieleenpainuvan kisakokemuksen.

Mikä on oma kiipeilytaustasi?

Köysittelyn aloitin noin kaksi ja puoli vuotta sitten. Boulderin pariin siirryin viime kesänä, kun sisäboulderoinnin harrastaminen hypäsi aivan uudelle tasolle Jyväskylässä. Tällä hetkellä painotus taitaa olla 20/80 boulderin hyväksi ja kesällä sitten kallioiden myötä luut taas kääntyy päälle.

Muuta mitä haluat sanoa?

Tuomaroinnin myötä olen päässyt tutustumaan lähemmin Suomen parhaisiin kiipeilijöihin. Huippujen suoritusten seuraaminen vetää hiljaiseksi... lisää mankkaa omiin käsiin ja hymyillen kohti haastavampia greidejä!

Koonnut Anssi Laatikainen

Pohjoinen

Viimeisin Spotteri julkaistiin kauden ollessa jo loppuillaan. Tiedäthän sen hetken kun kaikki tajuaa pelin olevan menetetty ihan minä hetkenä tahansa - tai ainakin fiksuimmat tajuaa. Mutta se onkin juuri se hetki, jolloin nössömpikin toppaaja tajuaa, että tälle projektille EI välttämättä tulla enää huomenna, vaan se on lähetettävä nyt - tai vasta kuukausien kuluttua keväällä. Nahat eivät ehkä enää ehdi kasvaa takaisin tällä kaudella, tai reitti ei enää kuiva ennen kevättä. Silloin tapahtuu isoja juttuja. Isoja onnistumisia - tai pettymyksiä. Molempia tarvitaan matkalla sille reitille jonka jälkeen ei tarvitse enää kiivetä mitään (ainakaan hetkeen). Ja näitä juttuja tapahtui loppusyksystä – enemmän kun kuvittelelinkaan. Olin melko varma, että talven Spotterista tulee ehkä tylsin ja lyhyin ever, mutta olinpa TAAS tuttuun tapaani väärässä. Osa loppukautena lähetetyistä reiteistä on omalla TOP 10 to-do-listallani ja ehkä juuri siksi huomaan, että nakkini hikoilevat jo kirjoittaessani niistä. Se on uusi ilmiö näinkin parkkiintuneelle kiipeily- eli kiikkublogaajalle. Loppukaudesta kuitenkin on nihkeä putsailla uusia hirmusti, joten tällä kertaa joudun tinkimään ensinousufetissistäni ja raportoimaan hie- man enemmän napakoista toistoista.

Aloitetaanpa taas pohjoisesta

Siellä päästäänkin heti tähän hehkutusosastooni. Krimppimaestro Jari Pöllänen nimittäin jo kunnan herrasmiehen iässä päätti vielä nostaa bouldergreidiään yli maagisen 8A tason. Reitiksi sattui osumaan reitti, johon nöyrin palvelijanne ensi kerran nähtyään (noin vuonna 2007) aikoi takoa pädit alle ja kiivetä kunnes sormet vuotaa verta. Saarisen Riston perusteellisen vakuuttelun jälkeen, silloisessa max. 7b kunnossani, päätin jättää tuolloin vielä projektin sikseen ja kiivetä epätoivoisen yrkkäsessio- sijaan lauman Hiidenkirtujen loistavia klassikoita - ja vieläkin kaduttua! Reitti on veneenpohjamainen katto jossa on slouppaavia otteita ryyditettyä kirpeillä krimpeillä. Kyseessä on siis **Nambla, 8A** (Googlaa Nambla ja southpark jos nimen tausta kiinnostaa – vaihtoehtojahan on kaksi). Kaikkihan aina sanoo, että ”vanhoille ei enää voima tartu” ja ”pitää olla semmoinen kuivan kesän orava kun vetää tiukkaa järkäletä”. Ja ovat väärässä. Jari kun on viime vuonna treenannut pääasiassa pitkiä 50 moovin pumppubouldereita erästä Niemiselin projektia varten. Syksy teki kuitenkin sen min- kä se parhaiten osaa - eli kasteli projektin. Ja

Jääkiipeilyä Rjukanissa.

se ei kuivanut sitten enää – tänä päivänäkin varmaan aika märkä kaiken sen jään alla. Jari ei tästä pelikettuna kuitenkaan masentunut, vaan hiukan hermotti boulderkuosia ja päätti lähteä Lehtolan Janin kanssa Rovaniemelle (tästedes tekstissä Rollo) testaamaan, josko loppukaudelle olisi vielä jotain kiivetävissä. Namblan ääreen Jarin veti yksinkertaisesti se, että se-on-vaan-niin-pi*un-hyvänäkönen-linja. Slouppia, huukkaa ja jyrkkyyttä. Paitsi että Jari ei huukkaa tai slouppaa... about koskaan. Niinpä Jari keksi oman betan – ja kahdessa sessiossa takoi ittensä toppiin. Ilman huukkaa tai slouppia -tai edes täysopista openia. Haastattelussa homma meina- si mennä väittelyksi kun kuvamateriaalin mukaan openia olisi selvästikin käytetty. Jarihan siis on kuuluisa siitä että fontsusloupeiltakin tulee kripattua. ”Kyllä siinä kuule piti peukku saada vääntää tueksi vielä ennen kun se meni” oli muistaakseni se kommentti, joka loppetti tenttaamisen viimein. Harhaanjohtava valokuva siis. Reitti syö kuulemma nahat sormista ja Jari lämpäsikin toisella työstöker- rallalla teipit sormissa ja otti ”vielä yhden” yr- kän ilman teippejä... and ”magic happened”. Jartsa oli omien sanojensa mukaan vielä 5kg ns. ”kisakireen” painon yläpuolella ja per- heen kasvun takia viettämässä ns. kiipeilyn välivuotta. ”Melko” poikkeuksellista!

...ja pian tän jälkeen Jartsa kävi toistamassa samoilla höyryillä Osmo Aspin avaaman **Arjalainen kesätyöntekijä** -reitit Paavolassa ja downgreidasi sen **7c+**-ksi. (Aiemmin siis 8A)

Mainittakoon että Jani ”Darth” Kukkis selätti pitkänmiehen 8a:na tunnetun **Midi assis** -rei-

tin Rollossa. Ja Janihan ei ole siis pitkä. Pi- tuuttakin voi treenata ja sitä kutsutaan silloin voimaksi. Älä siis mussuta, jos reitti on mor- pho, vaan tee asialle jotain - aika usein sille voi tehdä jotain.

Vaasa

Lehtolan mukaan on myös nimetty toinen niistä Klassikko reiteistä jotka Pontus Gädda pisti syksyllä nippuun Vaasassa. Eli siis pitkän painin jälkeen ”Ponantsalle” antautui Haapakosken Samin avaama klassikkopätkä **Darth Kukkis, 7c**. Mainittavampaa on kuitenkin melko topakaksi arvostetun **Sirkus, 7c+**:n toisto eläinten hautuumaan sektorilla! Pon- antsa on todellakin ansainnut skumppan- sa, Grattis Gubbe! Sirkus on Vaasan hienoin reitti. Tästä voidaan alkaa väittelemään, mut- ta jos olet eri mieltä - olet väärässä. 10 asteta hänkki tekninen krimppialku ja hieno dy- no ahtaasta asennosta täydelliseen toppikah- vaan. Mahtavaa! Trust me I know. Rapiat 200 yrkkää takana niillä otteilla. Taas hikoaa nakit kun kirjoittaa. Damn!

Keski-Suomi

Jyväskylän seudulta on mainittava ainakin Marko Kaukon uusinta nousu **Marviniin (8A+)** otteen hajottua. Aiemminhan reitti tunnettiin kyykyttävän vaikeana krimppi 8a:na, mutta sitten se pieni krimppi hajosi vielä pienemmäksi krimpiksi... Markon kek- simä uusi beta käyttää ”melko” säälimättö- mästi heelhookia ja isolta osin ohittaa pik- kuotteet. Marko kävi sateiden välissä vie- lä toistamassa myös jyrkän ja laadukkailla

mooveilla siunatun **Paddingtonin, 8A**.

Kolmas merkittävä (korviin kantautunut) Jyskylän uroteko on Rami Haakanan toisto krimppeavaan **Forte, 8A**:han. Rami siis napasi toisen 8A:nsa tästä Juha Saatsin klassikosta. Tämä oli enemmän kuin odotettavissa sillä Ramihan oli jo pari kertaa jo pakittanut topioitteista veden takia.

Itä ts.”shaibaa savosta”

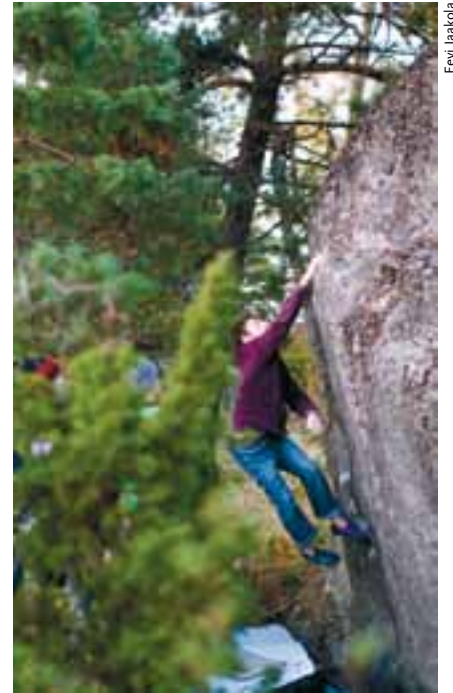
Tuo suluissa siis on nimi sille tiedostolle jonka mukana sain kuvat Sami Romppaiselta tähän artikkelin osaan – ei arvio Savon kiipeilystä. Paloin vain halusta käyttää sitä tekstissä. “Romppaane” – kuten pohojammaalaaset sanois, takoi hyvin kuvien lisäksi kaukoitään syksyn mittaan kivan setin uuttua kiivettävää. Savonlinnaan avautui mainitsemisen arvoinen **Pussy riot, 7C**. Ville Koskela kiipesi samaan aikaan, saman nimisen reitin, mutta Kuopioon – eli sieltä löytyy **Pussy riot, 7A**. Tämä, että äijät tiesivät toistensa tekemisistä. Kuopioon mr. R avasi **Monologi, 7C**:n ja sen viereen samaan kiven feissireitin **Fire walk with me 7C**, johon saa vielä halutessaan käydä tekaisemassa vaikka assiksen. Lötkkiöstäkin kiivettiin vanha fontsukattoprojekti pois ja se sai nimen **Sokkokokki, 7B**. Kaukoidän murteella ilmaistuna reitti kuulemma ”sisältää erittäin hauskaa liikehdintää”. Näistä lähetyksistä eniten maestron sydäntä lämmitti Monologi. Syyksi mainittiin seuraavat perusteet: ”Ei ole mikään mielettömän korkea, mutta muovit on hienot ja herkät.” Reitti kuulemma saattaa olla pidemmälle jopa reilustikin helpompi, mutta Samin mittaiselle ihan ”seminihkee” paketti. Ja kiipesihän Sami sen paljon kehitetyn **Localist:inkin 8A** Puumalasta.

Mika Hinkkanen ja Pussy Riot 7c.

Etelä-Suomi

Sateet eivät osuneet etelärannikolle ihan yhtä pahasti kuin keski-Suomeen ja täällä saatiinkin uutta reittiä avattua edes jonkin verran. Helsingin edustalla olevasta pihlajasaaresta ja sen haikkareista on tiedetty jo pitkään, mutta on jäänyt jotenkin paitsioon huolimatta siitä, että se on varsin kattavasti dokumen-

Sauli Kiema Pihlajasaaren klassikolla Rocketeer 7b.

toitu esim. Northern Light DVD:n ekstroisissa. Tänä vuonna Pihlajasaari kuitenkin taas nousi kartalle kun Anthony ”Andy” Gullsten ja Nalle Hukkataival kävivät siellä tsekkaamassa vielä kiipeämättömän projektin. Nalle vetäisi köyden esiin ja katsoivat, että mitä otteita sieltä reitillä lojuvan rönän alta löytyykään. Löytyi nippu napakoita mooveja kiikerillä jaloilla. Reitti on korkea, paasimainen ja melko hänkki. Molemmilta äijiltä on tullut tästä reitistä vain ylistyssanoja kiven, ympäristön tai muuvien osalta. Hienon paikan hienoimman näköinen linja. Andyn mukaan reitti oli hiukan kuumottavakin, kun topin alla alastulo ei olekaan enää kovin miellyttävä, vaan kiipeilijä sieltä ”läksiessään” putoaisi kivenmurikan päälle.

Andy onnistui reitin selättää ensimmäisenä ja Nalle toisti reitin muutaman sekunnin myöhemmin. Nimeksi tuli **Monumentti**, greidiä on veikkailtu jonnekin **8B**:n pintaan.

Sami Romppaisen videostilli Monologista. Melko fontsukasta kiveä.

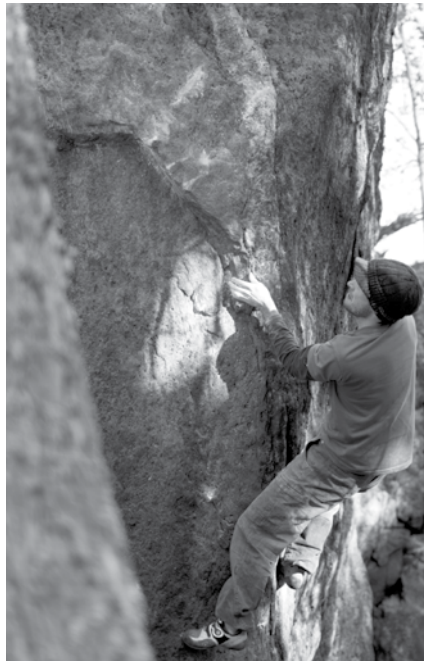

Andy toistamassa yhtä viimeisyksyn parhaimmista uusista reiteistä pääkaupunkiseudulla Helboy 7c+.

Suurempaa yleisöä saattaa kiipeilyllisesti kiinnostaa enemmän saman reissun toinen tuotos eli **Seurapiirisankari, 7c**, joka on myös mainio lisä hienoon boulderalueeseen. Anton Johansson kävi myös testaamassa monumenttia ja omien sanojensa mukaan yllätti itsensäkin, kun pikaisen köydessä tapahtuneen muuvien testailun jälkeen löysi itsensä reitin topista jo ensiyritysten jälkeen. Loistavaa! Toinen Antonin klassikkolähetys syksyltä on ensinouse Viidakkokallion **Helboy, 7c+** – kirjoitetaan yhdellä ällällä koska viittaa kuulemma "Helsinki(-city?) Boy":hin. Reitti on hieno nokka kiikkerillä mooveilla melko korkealla tatamin yläpuolella. Esteettinen ja kehuttu linja joka kuulemma kuivaakin aika äkisti. Ja tämä reitti siis alunperin Kieman Saulin vanha projekti.

Viime vuoden "uusi paikka" Viidakkokallion näet olikin "löydetty" kahdesti. Sauli Kiema oli paikan löytänyt jo hetki sitten, mutta keskittyi pariin napakampaan projektiin esim. juurikin **Helboy** ja **Gears of War, 7C** (Kyllä – Sauli pölli nimen siitä pelistä ja Ei, Sauli ei ole pelannut sitä peliä).

Toinen löytäjä Mikael Uponen taas availi paikkaan reittejä ns. leveämmällä harjalla. Uuden paikan uutisten kiiriessä Soijalattekaupungin harjakansan korviin, ei kuitenkaan mennyt pitkään, kun Samuel "Pamu" Hammer oli sinne jo ensimmäiset reittinsä käynyt rykäisemässä. **Kaamos, 8A** oli käsittääkseni herran ensimmäinen reitti, jolle alettiin jo kehdata veikkailla 8A:n greidiä. Andy kävi tämän reitin jo fläs-

Anton Johansson ja pikälähtyksessä kolmen tähden Monumentti 8B.

säämässäkin. Pamun jäljiltä samaan hankkifeissiin tuotettiin myös **Cheetah, 7B+**. Hänkifeississä on melko reilusti alapäin viettävä landing, joten näiden reittien projektointi voi vaatia hiukan järjestelyjä ennen kuin niitä pääsee työstämään.

Sitten etelän porukan pikaiset reissu-uutiset. Sauli Kiema ja Anssi Venho kävivät pikaisesti Västervikissä Ruotsinmaalla. Reissusta jäi äijille käteen hyvä nippu tiukkoja toistoja kasin paremmalta puolelta. Jätkien jyrän al-

le jäi mm. **Dillerium, 8A**, **The Office SDS, 8A** ja **Awake the Unkind, 8A+**. Aluella kävi pikaisesti kääntymässä Myös Kuutti Huhtikorpi ja Turun aina kisakireä Joonas Selänniemi. Kuutti ehti kiivetä lomamatkallaan vain päivän verran, mutta onnistui nappaamaan toiston myös Dillerium:iin. Nyt on sanomattakin selvää, että Joonas työsti tikkilistaansa myös **Dillerium**:iin, mutta myös **Kraft, 8A**:n. Västervikistä mm. Joonaksen kommentti oli se että "no ei siellä mitään älykovia mennyt, semmosia Ruotsikaseja". Porukat taas kohtuu kuosissa olleet ja sehän on hienoa.

Marko Siivinen työsti syksyllä Turussa **Matahari assis, 8A**:n. Tätä reittiä Marko työsti jo viime keväänä, mutta lähetys uupui, kun se ei nyt ole ihan Markon kodin vieressä ja on suht` herkkä. Suomen ykköshaulaaja Joonas Sailarantahan kiipesi kyseisen version Mataharista viime keväänä kun Marko vielä projektoi mooveja - ihan vaan huomiona.

Uusia alueita ei hirveästi loppuvuodesta enää löydetty, mutta on eräs pieni alue Helsingin suunnalla on jäänyt suotta vähälle huomiolle. Kyseessä on siis Haagan boulderit ja SGT sektori erityisesti. Tälle kyseiselle alueelle avattiin viime syksynä nippu keskinapakoi-ta reittejä mm. Pasi Partasen avaama **Vekku-la 3000, 7B**. Kiipeily sektorilla on graffiteista huolimatta todella hienoa. Erityisesti siellä roikkui kiipeämättömänä projekti josta huttuttiin aika vaikeakin. Se oli monen kovan jätjän to-do-listalla, mutta ensimmäisenä betan keksi ja nousun projektiin nappasi Vallilan musta hevonen Antti-Jussi "Aa-Jii" Silvennoinen. Reitin nimeksi tuli **Mare Chiaro** ja greidiksi veikkailuista huolimatta "vain" **7B**. Reitin nimi viittaa legendaariseen pizzeriaan, mihin ei otettu porukkaa sisään ilman puhelinvarausta – vaikka pöydät olisivat olleet tyhjiä. Talkin bout bad ass name for route. Hehehee. Antti-Jussilla oli muutenkin hyvä kausi, ja on hienoa nähdä kuinka porukka kehittyi ihan silmissä.

Sitten päästään puhumaan Andyn tekemisistä oikein ajan kanssa. Otetaan alkuun nämä Etelä-Suomen reitit. Syksyn aikana Andy ja Haapakosken Sami kävivät projektoimassa Nurmijärvellä erästä projektia ja työstö-reissujen ohessa pojat polkaisivat Seitsemän veljestä -kiveen uuden linjan **Kadonneet Veljekset, 7c+**. Mutta loppusyksyn ykkösavaus Andyn mielestä oli kuitenkin **Legoland, 8A** Nousiaisissa. Legoland on suht` korkea reitti siinä isossa kivessä Millyways -sektorin tien (ja pellon) toisella puolella. Kun kaikki Andyn nyt mainitut ensinouse tuntuivat olevan aika korkeita, niin piti kysyä ukolta, että onko sillä ollut aina ns. "nuppia" korkeille reiteille?

Andy avaa Kadonneet veljekset 7c+ reittiä Nurmijärvellä. Spotterikin on spottaamassa.

Tiukkoja kompressiomuuveja laatukivellä. Andy ja Great war for Civilizations 8B Lincoln Lake.

"Ei mulla kyllä aina ole ollut mitenkään hyvää haikkaripää. Aluksi mua jännitti kiivetä köydelläkin, mutta se on parantunut sitä myötä, kun tasokin on noussut. Nyt pystyy aina näkemään, että jos tän muuvin vielä pääsee,

Eevi Jaakola

niin tossa seuraavassa otteessa sit jo pysyy. Tai silleen lukemaan reittiä paremmin." Ok. Kyllähän tuo käy järkeen.

Olisihan nuokin olleet ihan kelpo saldo jo sinänsä, mutta kun kerran oltiin projektoimassa **Style Wars, 7c+**:aa Lahniksella, niin Andy kertoi ohimennen jotain minkä unohdin viimeksi mainita spotterissa. Tai siis me muut projektoitiin, kun Andy flässäsi reitit. No se "main point" oli siis se, että Andy kommentoi meille flässejään siten, että on sitä parempiakin päiviä ollut... Viime kesänä näet Andy ja Eevi olivat Coloradossa boulderin World Cup kisassa ja Courtney Sandersin ja Daniel Woodsin avustuksella jäivät kisan jälkeeseen setittämään Rocky Mountain National Park:in (RMNP) reittejä.

"Kai mulla sit oli hyvä päivä tai jotain kun meni kaksi 8B:tä ja kaksi 8A+:aa ja flässäsin 7C+:n." Niin...kai sitä kehtaa vaatimattomampikin jätkä sanoa että se oli jo ihan kelpo veto. Reitit tuossa siis olivat **Bebe Wolverine, 8A+, Tattoed teardrops, 8A+, Evil Backwards, 8B** ja **Great War for Civilization, 8B**. RMNP:n kivi kuulemma on aika vaihtelevaa ja reitit eivät olleet mitenkään edes just "Andyn tyylisiä". Bebe on hookkireitti ja aika pysty, Teardrop taas semmoinen "Prow" – elikkäs laivankeulamainen setti ja Evil Backwards on krimppikatto. Kokovartalokompressio "**Great War**" oli näistä kuitenkin Andyn suosikkilähetyt ja siis herran mielestä reittinä komein. Mikään reiteistä ei kuulemma ollut ihan hirveän pitkä (mikä sinänsä ei kyllä selitä vielä mitään mielestäni). Pariin kertaan

Eevi Jaakola

Anssi Laatikainen

Andy kiipeää Lincoln Lake:lla Evil Backwards:ia. Reitien pienet jalkaotteet tekivät siitä rankan väännön.

herran piti keksiä itse betatkin, kun paikallisten temput eivät toimineet. Eli siis nippu tyylieltään täysin erilaisia sikakovia reittejä – ilman toimivaa betaa... päivässä. Respect!

Eevi Jaakola tykästy myös paikkaan, ja oli erityisen mieltynyt **Seurat, 7b+** -reittiin.

"Tais olla eka päivä ulkona Coloradossa. Herkkä tasapainoilu hiiviskely alussa. Lopussa vähän dynaamisempaa ja hieman korkeutta. Selkeä halkeamalinja, joka vaan oli kiivettävä, kun sen näki. Suuri osa hienoista linjoista jäi valitettavasti itseltä lähettämättä, kun olivat kaikki kovin vaikeita – ja niitä oli niin paljon." Kyseinen Eevin mainitsema linja löytyy Vimeosta "Little Days Out, A Summer in Colorado: Part 1" -klipistä (ei ikävä kyllä itse Eevin lähetyksenä) jos kiinnostaa - ja Andyhän se siinä myös viilauttaa kuvissa juurikin Seurat -reitien kohdalla.

No niin. Se siis paikkauksena viimekertaisen spotterin uutisiin. Jatketaan Andystä ja Nal-lesta. Pojat kutsuttiin näet setittämään Västertevikiin kiipeilymiittiin. Näiden tsembaloidenhan tarkoitus on promota alueen kiipeilyä turismien toivossa, ja sen verran hyvin promo onnistui että aiemmin mainitut isännät (Huhtikorpi, Selänniemi, Kiema ja Venho) sinne jo singahtivat kehoituksesta. Alueella on Stefan Rasmussen jaksanut etsiä sektoreita joihin on avattu topakka nippu tiukkoja linjoja. Kiipeily on Vaasan ja Puumala henkistä – eli hiukan kivet ovat hajaantuneet isolle alueelle ja siten alue soveltuu kiipeilyyn jossa työstetään yksittäisiä reittejä ehkä pidempäänkin – määrän kustannuksella.

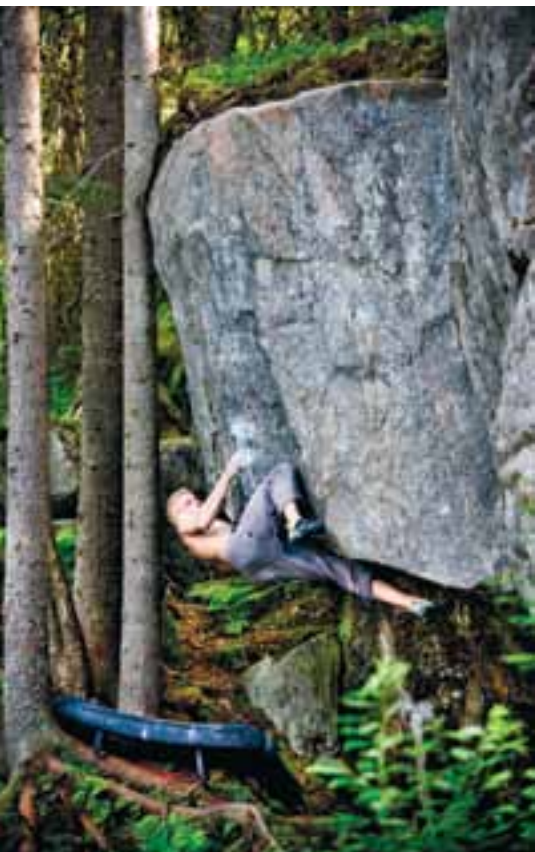

Antti-Jussi Silvennoinen lähettää Red October 7c:n Turun pirunpesällä.

Nalle teki videollekin tarttuneen flässi FA:n tapaamisessa (*Awake the Unkind, 8A*). Kotimatalla Andy ja Nalle kävivät Tukholman Långholmenissa tappamassa aikaa ennen lennon lähtöä ja tikkasivat molemmat *Houdini assis, 8B*:n. Ja nyt kun kirjoitan että tikkasivat, niin se ei tarkoita tietenkään että se olisi jotenkin helposti mennyt. Andyn kommentti lähetyksestä oli enemmänkin se, että tämä kyseinen reitti meni ihan "tuurilla". Reitin työstötalkoita seuraamaan saapui näet reitin ensinousija, joka oli todella pitkä kaveri. Ensinousijan betalla mr. Gullsten päätyi ns. fullspanni -mooveihin jotka nyt vaan ei ole aina se paras vaihtoehto, kun kiikutaan katossa. Reitti itseasiassa kulkee kahden kiven väliin jumiutuneen kiven alapinnalla ja sisältää kohtuu napakkaa kompressiomuuvia. Omalla Betalla ja -tuurilla siis, Andykin onnistui – taas. Not Bad.

Tämän jälkeen Andy toisti ison nipun tiukoja reittejä ympäri suomea ja voitti Suomikupin finaalikisan paukahtaneella sormella – ja kuulemma koittaa nyt olla parhaansa mukaan kiipeämättä liikaa ja parannella sormea. Toivotaan, että se paranee paremmaksi kuin koskaan.

Sitten siirrytäänkin käsittelemään pääasiassa Nallen edesottamuksia. Kun kelit meni semmoiseksi kuin ne nyt syksyllä meni, niin Nalle

Sami Koponen, Jack Sparrow, 7c, Riverboulders, Kuopio.

Saku Korosuo & Salmiakki (7c) ensinousu, Rösås, Ruotsi.

katsoi, että on aika hoitaa hommat sillä tavalla, että sormia voidaan kurittaa siellä, missä reitit kuivavat paremmin kuin vaakatihkussa. Loppuvuodesta Nalle vietti kuukauden päivät Sveitsissä. En nyt luettele tässä koko reittisaalista, saatikka kuvaile reissuja, kun Herran blogissa on mielestäni poikkeuksellisen hyvät artikkelit kustakin reissusta. Käykää luke-massa, jos ette vielä ole käyneet! Tikkilistan voi käydä katsomassa 27cragsistä, jos tahdot tsekata tarkemmin. Jos et, niin voin kummin-kin kertoa, että se on tiukimpien joukossa koko maailmassa. Päätinkin kysyä Nalleltakin aiheesta jotain semmoisia, mitä ei ole vielä julkaistu verkossa ja maailman turuilla. Nalle muuten nakutti vastaukset inttämiini kysymyksiin samalla kun piti breikkiä yrkkien välissä Huecossa. Kyselin about seuraavaa:

Viime syksystä ja kuluvaista talvesta. Olisi kiiva, jos voisit vaikka nostaa esille muutaman probleeman Sveitsistä ja kertoa miksi se oli sun mielestä mainitsemisen arvoinen. Ja kun blogissasi sanot, että *Off the Wagon, 8C* oli selkeä edistymisen mittapaa, niin kiinnostaa tietää että treenasitko jotenkin erityisesti sitä varten? Tai oikeastaan – miten ihmeessä olet saanut taas puristettua vielä lisää treenikaudesta irti?

Nalle: Treenikaudesta? Olen kiivennyt viime vuoden aikana reilu 10 kertaa sisällä. Ei sitä nyt ihan treenikaudeksi voi kutsua.

(Tässä välissä oli pakko pysähtyä ja mietin asiaa hetken... ja sitten tuli mieleen maratonaarit, jotka eivät varsinaisesti edes treenaavat maratoneja, vaan juoksevat maratonin jossain tapahtumassa - joka viikonloppu. Käy siis järkeen. Jatketaan.)

N: Erityisesti *Momentum, 8C* oli todella iso urakka. Kokonaisuudessaan se oli parivuotinen projekti edes putsata. Itse kiipeäminen oli murto-osa kokonaisuudesta jota meni tähän boulderiin. Löysin sen edellisellä reissulla kiviä etsiessä ja tällä kertaa meni viisi täyttä päivää sitä sammalesta putsatessa, ländingiä fixatessa, jne. Blokki on perus kerrostalon korkuinen ja pelkästään sen päälle yläköyttä virittämään pääseminen oli tunnin urakka. Ja jotkut väittää että pulttaaminen on niin kovaa hommaa, että sen takia on oikeus projekteja sulkea. I call bullshit on that. Itse reitti on isoja dynaamisia muuveja, joita harvoin löytää kalliolla. Reitti on myös vähän morpo kun se sai toiston aika äkkiä ja semi -staattisella betalla - dynokruxin välttämällä. (Asialla oli siis Nallea paljon pidempi Jan Hojer)

Off the Wagon on tosi hieno linja, jota oon koitellut useampana vuotena. Se oli maailman tunnetuin boulder -projekti kunnes kiipesin sen. (esim. Chris Sharman aka "Risto Särman" työstöyrkät kyseiseen pätkään löytyy Dosage 3 -leffasta) Vaikea dyno gaston listaan, jonka jälkeen uniikki rose move campus hyvään listaan. (Tsekatkaa se video – minäkään en tiennyt että sillä muuvilla on oma nimi). Kruxi on eka dyno ja sen jälkeen rose campus move, koska dynoamalla ei ikinä saa sitä listaa hyvin. *Off the Wagon* on itseasiassa hyvin samantyylinen kuin *Momentum* ja sama kaveri toisti tämän taas yltämällä kruxi-dynon jalat seinässä. Pituudesta on monesti hyötyä ja sen takia greidit ei ikinä ole samat erikokoisille ihmisille.

Uuden vuoden paikkeilla olikin aika suunnata Jenkkeihin Huecoon, mutta reissun pääkohde oli kuitenkin rajan toisella puolella Me-

Anssi Laatikainen

Pasi Sjöman ja Elonkorjuu 7c+.

xicossa. Tästä reissusta onkin sitten tulossa kolmen videopätkän trilogia ("Yellow" taisi olla niiden nimi). Tämä siis taas hyvän blogi-artikkelin lisäksi.

Mexicosta joku pieni kuvailu miten sinne päädyit ja miksi, ja millainen paikka se on?

N: Meksiko on monella tapaa hyvin Hueco-tyylinen. Kivi vaikuttaa olevan graniittipohjaista vulkaanisella kuorrutuksella, eli paljon krimppejä Hueco-tyyliin. Suurin osa blokeista on todella isoja! Paras tapa kuvailla Penoles:ta on hybridi Huecon ja Bishopin välillä.

(Molemmat mestat mun to-do-listalla – säästäisi aikaa jos menisi siis vain Penolesiin)

Avasit taas ns. "huolella" uusia reittejä Meksikon Penolesiin. Mm. Zugzwang, El Infierno, 101, El Señor de los Cielos ja Blood and Sand. Joista ei vielä greidejä ole lyöty ilmoille, mutta eiköhän ne toistojen myötä kohdalleen asetu. Kuinka paljon aikaa oikein käytät uusien kiven etsimiseen?

N: No just esimerkiksi Meksikossa aikailalla 100 % ajasta meni uusien linjojen etsimiseen / putsaaminen / työstämiseen / polkujen avaamiseen / jne...Taisin toistaa yhden tai kaksi vanhaa boulderia. Kyllä potentiaalia riittää ihan niin paljon kuin vaan sielu sietää, maailma on aika iso paikka eikä kivi lopu heti kesken, mutta välillä on kiva vaan juosta ympäriinsä toistamassa bouldereita. Se käy ihan lomasta kun on tottunut aina kantamaan ison kasan harjoja, köyttä, valjaita sun muita putsausvälineitä mukana ja juoksemaan päättömänä ympäriinsä etsimässä ja putsaamassa uusia linjoja. Molemmissa on puolensa, mutta itse tykkään ensinouisista koska varsinkin tällä tasolla se on aina erilainen haaste kun ei tiedä onko jokin projekti edes mahdollinen, verrattuna reittiin - jonka tiedät olevan mahdollinen, koska joku on sen jo kiivennyt. Se tuo paljon lisähaastetta peliin. Samaa pullonkaula-efektiä näkee kaikissa lajeissa. Esim. Patagonian Cerro Torre

on yritetty topata useita vuosikymmeniä ja se sai vihdoin ensinousunsa viime vuonna. Nyt vain kuukausia ensinousun jälkeen jälkeen tuntuu että kaikki ja niiden veli kiipeää Cerro Torreä, vaikka lähes viimeisen vuosisadan ajan kukaan ei ole onnistunut toppaamaan sitä. Aivan sama efekti pätee boulderoinnissa ja muissa lajeissa; tieto siitä että jokin on mahdollista helpottaa missä tahansa asiassa huomattavasti.

Ja nyt on pakko kysyä, kun sulla on tuota kokemusta aiheesta. JOS sun pitäisi listata ne paikat mihin boulderioijan kannattaisi satsata reissujen kanssa, niin mikä on top 3 - ja miksi? Kevät näet koittaa ja porukka alkaa reissaamaan, niin tämä olisi aika ajankohtaista.

N: 1. Rocklands, Etelä-Afrikka. Paljon hienoa hiekkakiviboulderointia kaikissa greideissä. Todella rento skene, kokemus itsessään.

2. Grampians, Australia. Ylä-greideissä mahdollisesti maailman parasta boulderointia ja maailman parasta köysikiipeilyä, kaikki samassa. Taipan Wall. Paljon potentiaalia.

3. Fontainebleau, Ranska. Mahtavaa boulderointia todella hyvällä hiekkakivellä. Erityisesti helpoimmissa greideissä on todella paljon hienoja ja monipuolisia reittejä, enemmän kuin missään muualla maailmassa.

Ja eikun lentoja katselemaan!

Köysitemput

Iso lössi suomalaisia on ollut Espanjassa köyden terävässä kärjessä jatkamassa kauttaan. Katariina "Kata" Rahikainen kävi Espanjassa ns. "onsaittireissulla" ja kohtuu menestyksekkäästi - taisi Onsaitata ensimmäisenä suomalaisena naisena 7c:n (Kamaleon) köysipätkän. Tämä ohittaa hiuksenhienosti Roosa Huhtikorven ja Katan aiemmat 7C:n fläsit. Jos joku tietää ns. "tutkan alla" tapahtuneesta suomalaisen naisen 7c onsaitista, niin lähetä ihmeessä viestiä. Koetin kysellä kaikilta, mutta voi olla että arvoisa Spotterinne ei älynnyt kysyä ihan kaikilta. Katasta lisää muualla tässä lehdessä.

Tomi Nytorpin raporttia jouluiselta Espanjan matkaltaan, jossa hän ehti vieraila mm. Siuranassa, Montsantissa ja Terradetsissa. "Ihan kaikki reitit ei mennyt on-sightina, yhdeltä 7C+ reitiltä tipuin". Tässä tyylistä poiketen listana vain reissun 8a ja 8a+ os-reitit. Kaikki 8:n reitit joita Tomi kokeili siis menivät on-sightina! Parhaimpana päivänä jopa kaksi.

Siurana: Anemone Nipapa, 8a. Siuranassa ei Tomin mukaan oikein ole hyvää helppoa. It-seasiassa sektorin parhaat pätkät alkaa ka-silla.

Ville Mustonen

Tomi Nytorp onsigtaamassa reittiä La Mosca, 8a, Montsant.

Montsant: Rat Apenat, 8a, La Mosca, 8a. Täällä taas on reittiä laidasta laitaa ja kiipeilyn pääruokalaji on poketeilla vääntö. Tomi sanoi että tähän kiipeilyyn on helppo siirtyä sisäkiipeilystä. Kevään ensimmäiselle köysi-reissupaikalle hyvä vaihtoehto.

Terradets, Paret de Les Bruixes: Formula Weekend L1+L2, 8a+, Tirabolts, 8a+, Efecte 2000, 8a, L'Integrasta, 8a

Nyt siis Tomilla oli päällä tämä tilanne, josta on hypoteettisesti reissussa ja keivillä keskusteltu: eli kun käytännössä kaikki menee onsaattina. Kuinkas se nyt sitten on, laskeeko siinä kunto, kun ei tule toistoja? Ja loppuuko kiivettävä liian äkkiä? ”Kai se vois laskeekin jos olis pidempi reissu. Kyllähän mä saittasin siellä nipun helpompiakin. Tarkoitus oli onsaitata vaikeempiakin reittejä, mutta sitten mä innostuin vetelemään näitä helpompia (!!!). Ja sitten kun reissun lopussa piti kiivetä kovempia, niin silloin olin jo aika väsähtänyt.” Ja omien sanojensa mukaan Tomi ei oikein osaa pitää taukoa. Eikä sektorit kiipeämällä maailmasta loppu.

Omien sanojensa mukaan Tomi on aina tykännyt kiivetä paljon. Eräässäkin 22 päivän reissussa kertyi 21 kiipeilypäivää, joista 20 putkeen. Pidemmässä rupeamissa maestrola kuulemma alkaa kynnärpää usein kiukuttelemaan - varmaankin lukotuksista kun ”Tuo köysikiipeilyhän on semmoista staattisempaa jurnuttamista”. No nämä ”jurnutetut” kasit oli kaikki about semmosia 30m kestävyysvääntöpätkiä. Helppoja onsaittireittejä tavaltaan, helppoja lukea, ja ei hirveen kruksikkaita. Suomessa jos saittailee kaseja, niin sormien on osuttava just kohilleen - tai se on Tomin mukaan aikalailla ”siinä”.

Pieni, mutta sitäkin tärkeämpi uutinen – ainakin näin vahvasti keski-ikäiselle Spotterin toimittajallemme, oli se että päätoimittajamme Jari Koski oli onnistunut Kalymnoksella tikkaamaan reitin nimeltä **Syrtaki lessons, 8a**, verrattain uudella Secret Garden -sektorilla.

”Nuoris-osastosta” eli alle kolmekymppisistä Tapanilan dyno-ihme Valtteri Pulkkinen vietti joululoman Teneriffalla ja tikkasi reitin **Jala por el resuello, 8a** Aricossa.

Pakkanen ja lumihan se sieltä sitten lopulta saapui. Porukat alkoivat kerääntyä keveille treenaamaan ja puputtamaan protskupattukkaa, paitsi esim. Tapio Alhonsuo ja Saku ”Speedomies” Koronsuo, jotka häipyivät ulkomaille asti tsekkaamaan, josko jää olisi hienompaa vuorten tuolla puolen. Ulkomaille meneminen on tietty suhteellista, sillä Sakuhan on soluttanut sveamaman povelle jo enemmän tai vähemmän pysyvästi. Viittaan tässä siis siihen, että pojat lähtivät

Mira Nummi

Saku Korosuo Rjukanissa, Fissio M10. ”Speedomies” selvittää parissa päivässä Fission salaisuudet.

Norjan Rjukaniin testaamaan, miltä tuntuu kiivetä pirusti mikstaa ja selvittää kuinka sitä oikein greidataan? Siinä testaillessaan tulivat pojat kiivenneeksi **Fissio M10**:n. Vertailukohdaksi otetaan vaikka Tapsan oma kattoherku ”**Kyberpunk**” Rollon kääramerakassa, joka on **M10**-. Kyberpunk kiivettiin käyttäen silloin hyväksytyjä kannuksia eli ”spursseja”. Nykytyylillä se on varmasti eri greideissä, mutta to the point: se siis on Suomen vaikein mikstareitti ja greidiltään napsun helpompi kuin Fissio. Kova veto siis hakuajajilt!

Fissio on Sakun mukaan alusta aika jyrkkä pätkä, mutta itse näyttävä hänkki ei ollut se reitin pihvi, vaan lopun lievempi nega, jossa oli todella herkät placementit, eli hakun ja raudan paikat. Reitin lopussa jalat on kuulemma todellakin pakko olla mukana, eli kiisoista tuttuja Figure of foureja ei siellä pääse kylvämään hakusta roikkuen. Sakun mielestä reissun parasta antia ei ehkä kuitenkaan ollut muovien projektointi köydessä roikkuen, vaan laaja kattaus laadukasta, mutta helpompaa mikstaa, jota kelpasi koittaa onsaillaikin. Näin Saku teki mm. reitille **Not only a (n)ice Guy M8**. Sen verran kivaa homma kuulemma oli, että Rjukaniin pitää päästä vielä toistekin tällä kaudella. Ja kun nämä kiipeilijät nyt molemmat pitää niin hyvää blogia, niin pakko mainostaa ”Haukkari”- ja ”Rollomixed”-sivustoja. Molemmista löytyy hyvää stooria ryyditettynä loistavilla kuvilla!

Miten ihmeessä Mikstaan sitten treenataan? Sakun mukaan ihan peruskiikkutreenillä esim. kampuksella – tai no Hakkukampuksella. ”Pik-

kuisen siinä sahanpurua tulee silmiin, mutta puupaloihin voi laittaa teippiä, jos puru haittaa liikaa.” Ja onhan Härpäkeheteromme hankkinut Iceholdzejakin, jotka on suunniteltu hakulla lyötäviksi. Ennen mikstakautta Saku vetää perusträdkiipeilyä niin paljon kuin sielu sietää. Hakut tulee Sakulla mukaan kuvioihin vasta noin kuukautta ennen kauden alkua. Umeän lähiseudulla Sakulla on talveksi muutamia projekteja mm. Borghällanilla, joissa yhtyy monta Sakun suosikkiaspektia: pas*a kivi, nupikkaat varmistukset, pituus, vaikeus ja hienot moovit about Olhavan laatan jyrkkyydellä varustetulla monen kp:n jää/mikstapätkillä. Pas*emminkin voisi suosikkiprojektinsa valita.

Sakun ja Tapsan kanssa samaan aikaan Rjukanin mestoille ilmaantui myös tuore Hakkuhuukkailun SM Antti Ahola. Antti veti ennen joulua hakkuailun SMn kotiin vain kouralliselä hakkutreenejä. Rjukanin reissulla Antilla ei juurikaan huonommin mennyt, sillä Antin Mikstatikkilistaan tarttui mm. **Lucky Lisa, M8** on sight. Sakun mukaan meno oli sen verran nättiä, että kun hakkusessioita saadaan Antille vielä parin vuoden verran plakkariin, alkavat tulokset varmasti olla jo todella huimaa.

Spotteri kiittää ja pyytää anteeksi. Ja näin lopuksi: tällä viikolla (tammikuussa) on ollut päivän verran plus yksi astetta. Periaatteessa voisi mennä lähiaikoina lanaamaan suosikkiprojektien topit puhtaaksi, sillä päivä se vaan pitenee. Tai miksipä ei hakut käteen tai vielä muutamia treenit sisällä. Kuinkahan paljon maksaa liput Meksikoon?

GOEXPO

FILLARI

KUNTO

GOLF

BALL
SPORTS

RETKI

KALASTUS

METSÄSTYS

KUVA &
KAMERAHORSE
FAIR

**9 tapahtumaa
samalla lipulla!**

GOEXPO **RETKI**

***Suomen suurin liikunnan tapahtuma
HELSINGIN MESSUKESKUS 8.-10. 3. 2013***

Hae vinkit retkeilyyn ja kuntoiluun telttakylästä, Sporttilavalta ja melontakorttelista. Tutustu varusteisiin, tee huippuhankintoja ja hyödynnä ohittamattomat messutarjoukset! Lue lisää osoitteessa www.goexpo.fi ja facebook.com/goexpo.fi

Kaikki ulkoilusta ja liikunnasta! Lajit bmx-pyöräilystä ratsastukseen ja juoksusta jalkapalloon – tutustu ja testaa.

Avoinna: pe 12–19, la 10–18, su 10–17. HUOM! Horse Fair avoinna vain la–su.

Pääsyliput: aikuiset 16 €, lapset, opiskelijat ja varusmiehet 10 €. Perhelippu 37 € (2 aik. ja alle 16-v. lapset). Ryhmät 10 €/hlö, kokoaikalippu 30/20 €. Liput ovelta tai Lippupalvelusta (hinta toimituskuluineen alkaen 11.50 €).

Anitra Taskinen.

Elias Silvola.

Helmi Puustinen.

Sami Koponen.

JUNIORIEN LEAD PM-KISAT 2012 KLÄTTERCENTERISSA

Kirjoittaja Anitra Taskinen Kuvat Kaisa Rajala

Perjantaina 7.12.2012 koitti lähtö junnujen PM-köysiki-soihin Tukholmaan Ruotsiin. Tavattiin Bouldertehtaalla ja mukaan lähti pienin edustustiimi pitkiin aikoihin. Meitä oli vain kuusi, eli joukkueen johtaja Kaisa sekä kisaajista Sami, Iines, Helmi, Elias ja minä. Normaalisti olisimme menneet vuokratulla pakettiautolla mutta nyt matkaan lähdettiin Kaisan citymaasturilla. Kun eräs nimeltä mainitsematon myöhästelijä oli saapunut paikalle, niin pääsimme lähtemään. Naantalista lähtevään rahtilaivaan päästiin hyvissä ajoin ja mentiin suoraan nukkumaan, sillä herätys oli jo 5.30 aamulla. Aamupalan jälkeen siirryttiin autokannelle ja kun päästiin ulos laivasta, alkoi tunnin ajomatka kohti Tukholmaa.

Perille päästyämme huomasimme, että meillä on vielä pari tuntia aikaa ennen kisapaikan ovien avaamista. Pelattiin se aika iPadilta Trivial Pursuuttia ja käytiin mäkkärissä juomassa aamukahvit. Kun päästiin takaisin oli ovet jo avattu. Sisällä pääsimme heti katsomaan reittejä ja arvailtiin mikä on kenenkin. Pikkuhiljaa porukkaa alkoi tulla enemmän ja karsinnat päästiin aloittamaan. Vaikka kilpailijoita oli vähemmän viime vuosiin verrattuna, oli kuitenkin yleisöä ja muita kiipeilijöitä runsaasti, sillä halli oli koko kisojen ajan avoinna ulkopuolisillekin. Kaikki karsinnat ja finaalit olivat keskellä olevalla kolmijalkaisella jättimäisel-

PM-LEAD TULOKSET

FEMALE JUNIORS 93-94

1. Stella Plantin, Ruotsi
2. Johanna Sörbom, Ruotsi
3. Iines Fager, Suomi, Kruxi

MALE JUNIORS 93-94

1. Elias Silvola, Suomi, Kruxi
2. Tarjei Hamre, Norja
3. Jens Wallgren, Ruotsi

FEMALE YOUTH A 95-96

1. Anna Gärdsmo, Ruotsi
2. Katrin Amann, Ruotsi
3. Sara Engquist, Ruotsi
-
6. Anitra Taskinen, Suomi, Kruxi

MALE YOUTH A 95-96

1. Jakob Heber Norum, Norja
2. Endre Sandø Evensen, Norja
3. Sami Koponen, Suomi, Karelia

FEMALE YOUTH B 97-98

1. Kaisa Rosén, Ruotsi
2. Martine Limstrand, Norja
3. Annika Korsgaard, Tanska
-
5. Helmi Puustinen, Suomi, Kruxi

MALE YOUTH B 97-98

1. Hannes Puman, Ruotsi
2. Fredrik Serlachius, Ruotsi
3. Martinus Hals Skaar, Norja

Ines Fager.

lä hängkimuodolla. Reittejä oli monenlaisia, voimallisia krimppireittejä ja pumppaavia slouppivääntöjä. Kaikki reitit olivat melkein samanlaisilla profileilla. Reitit olivat pitkiä, alussa pystysuoraa, joka pikkuhiljaa jyrkkeni katoksi. Katon jälkeen oli vielä pieni pätkä negatiivista. Monessa reitissä tiputtiinkin lopun negasta. Reitit oli tehty niin, että monet sarjat saattoivat kiivetä samanaikaisesti. Näin karsinnat saatiin kiivettyä nopeasti ja pääsimme hotellille jo päivällä odottelemaan sunnuntai-finaaleja.

Suomalaisista kaikki pääsivät finaaleihin, tosin vain Helmi joutui taistelemaan finaalipaikastaan, mutta lunasti sen hienosti. Hotellin ravintola ei ollutkaan auki, joten ajoimme läheiseen jumbojättiostoskeskukseen, jossa oli mm. elokuvateatteri, iso leikkipaikka ja hieno suihkulähde. Syötiin sporttibaarissa lihat annokset, jonka jälkeen pojat ja Kaisa lähti elokuvateatterille päin. Meidän tyttöjen oli tarkoitus shoppailla, mutta muutaman minuutin kiertelyn jälkeen huomasimme että kaikki kaupat olivatkin jo kiinni. Päätettiin juosta elokuvateatterikerrokseen, jossa Kaisa ja pojat jo odottelivatkin meitä nauraen. Ei shoppailtu, eikä menty elokuviin, vaan suunnattiin hotellille pitkille yöunille.

Aamulla herätyksen ja aamupalan jälkeen kirjauduimme ulos hotellista. Kun pääsimme hallille, menimme suoraan eristykseen odotamaan omaa kiipeilyvuoroamme. Helmi kiipesi ensimmäisenä ja nosti sijoitustaan viidenneksi. Finaalireittinä oli kahvaralli, joka vaikeutui viimeisillä metreillä todella paljon. Kukaan tytöistä ei topannut reittiä ja mitalisijoista olikin tiukkaa taistelua.

Minulla, lineksellä ja Eliaksella oli sama finaalireitti. Alku herkkää pystysuoralla, muuttui negaksi, lipanylitys ja lisää negaa. Reitille oli myös eksynyt yksi orpo keltainen ote, josta jälkepäin hieman kiisteltiin. Reitit olivat siis värikoodatut. No kuitenkin, minun ja lineksen matka loppui samaan kohtaan, negalle pitkään vetoon. lineksen sarjassa suoritus riitti kuitenkin pronssiin, onnittelut! Minun sarjassani samalle otteelle jäi pari muutakin, joten kohta oli aika vaikea. Täytyy nostaa hatua ruotsin tytöille kun vetivät niin tyylikkäästi, itsellä ei voima olisi riittänyt.

Tässä välissä oli Samin vuoro. Reitti oli pisin finaalireiteistä ja kulki katon poikki. Reitissä oli slouppaavia pinchejä, raskaita muveja ja katto vaati tarkkaa tekniikkaa. Reitti oli melkoinen kestävyystesti ja monella peli loppui kattoon. Sami taisteli kuitenkin itsen-

sä pronssille kovatasoisessa joukossa. Viimeisenä kiipesi Elias, saman reitin kuin minä ja Ines. Voimamuuvit negalla meni helposti, mutta pumppua näytti kuitenkin olevan. Herra lepäili varmaan minuutin toehuukeissa lipanylityksellä ja rutisti reitin näyttävästi toppiin. Eliakselle napsahti PM-kultaa.

Palkinnot jaettiin aika nopeasti ja kisat olivat tältä vuodelta ohi. Jäätiin kuitenkin kisojen jälkeen kiipeilemään, mutta muutama tunti ennen laivan lähtöä ehdittiin käväisemään vielä shoppailemassa. Juututtiin kuitenkin ruuhkaan melko pitkäksi ajaksi ja shoppailuaikaa jäi vain 30 minuuttia. Pikanopeasti juostiin kaupat läpi ja ajettiin satamaan odottelemaan laivaan pääsyä. Kaikilla oli mielessä matkan kohokohta, ruotsinlaivan buffet. Kaisa opasti meitä jälleen uusien makujen maailmaan ja syötyämme mahat täyteen kävimme vielä taxfreessä ostoksilla. Uni tuli kaikille nopeasti ja aamulla oltiinkin taas Turussa. Kiitos hauska reissusta kaikille!

SM-LEAD

HELSINGIN KIIPEILYKESKUS 17.11.2012

Miesten finaali Anthony Gullsten.

Naisten finaali Anna Laitinen.

Palkintojenjako naisen ja miehet.

SM-LEAD TULOKSET

2001 > KIDS B, TYTÖT

1. Tuohimaa Nea
2. Ahlqvist Sofia
3. van Ommen Nea

2001 > KIDS B, POJAT

1. Väisänen Leo
2. Reuna Leevi
3. Orpana Valtteri

1999–2000 KIDS A, TYTÖT

1. Lappalainen Roosa
2. Ajo Sonja
3. Mikkonen Sanni
4. Wahrman Jessica
5. Piiponniemi Olga

1999–2000 KIDS A, POJAT

1. Mikkola Alekski
2. Leppänen Elmo
3. Arkko Miro
4. Chydenius Daniel
5. Ryhänen Julius

1995–1998 YLÄKÖYSI, TYTÖT

1. Tuuri Julia
2. Tuuri Sofia
3. Ojanperä Erika

1995–1998 YLÄKÖYSI, POJAT

1. Vaaralahti Lauri
2. Kaskimäki Tommy
3. Heikkinen Eetu

1997–1998 YOUTH B, TYTÖT

1. Puustinen Helmi
2. Rauman Julia
3. Pylkkä Oona
4. Salmi Jonna
5. Heimburger Tia

1997–1998 YOUTH B POJAT

1. Hammer Samuel
2. Laitinen Ola
3. Knorn Joel
4. Rieki Akusti

1995–1996 YOUTH A, TYTÖT

1. Taskinen Anitra

1995–1996 YOUTH A POJAT

1. Koponen Sami
2. Salo Tomi

AIKUISET, NAISET

1. Laitinen Anna
2. Huhtikorpi Roosa
3. Rahikainen Katariina
4. Jokivirta Mina
5. Haiime Katariina
6. Ruokonen Minna
7. Jaakkola Eevi
8. Skyttä Maria

AIKUISET, MIEHET

1. Gullsten Anthony
2. Huhtikorpi Kuutti
3. Kiesiläinen Sampo
4. Heikkilä Kuutti
5. Haapakoski Sami
6. Kaipainen Tuukka
7. Silvola Elias

Hämeenlinnan Kiipeilykeskus HÄNKKI

Luukkaankatu 7 www.hankki.fi

BOULDER-SM 2013

16.3.2013 klo 10

SARJAT:

Miehet

Naiset

Ikämiehet +40

Ikänaiset +40

Ilmoittautuminen:

www.boulderkeskus.com/bouldersm

Ennakkoilmoittautuminen 10.3. mennessä 25€, paikan päällä 30€.

Stora

"Sveriges motsvarighet till Rjukan! Isparadis!" mainostaa Umeån kiipeilykerho nettisivuillaan. Stora Sjöfallettia on ehkä turha verrata Rjukaniin, muuten kuin siinä mielessä, että molemmista löytyy paljon jäätä.

Kuvat ja teksti: Saku Korosuo

Greven/Grevinnan alastulo on jyrkkää mäkeä.

Stora Sjöfallet.

Suurin ero paikkojen välillä, lämpötilan lisäksi, lienee se ettei Stora Sjöfallettia ole kehitetty samalla lailla kuin Rjukania tai muita suosittuja jääkiipeilykohteita.

Hyvä kun Storalla on edes tärkeimmät putoukset kirjattu ylös, pulteista on turha edes unelmoida. Toisaalta ehkäpä tässä onkin se Storan hienoin puoli. On nimittäin pirun hienoa lähteä kiipeämään putousta, mistä tietää oikeastaan ainoastaan korkeuden, jos sitäkään, ja sen mitä nyt autotieltä on pystynyt kiikaroimaan. Ei nimeä, ei greidiä. Kuusi - seitsemän köydenpituutta jotain jäätä. Voi olla jyrkkää, voi olla loivaa, voi olla ohutta tai läskiä.

Stora Sjöfallet tarjoaa sellaista kiipeilyä, mikä on topojen ja pulttien myötä hävinnyt monilta muilta alueilta: kunnan vanhanajan seikkailukiipeilyä.

Alueesta on toki tehty topoja, mutta jopa suosituimpien reittien kohdalla info on enemmänkin suuntaa-antavaa ohjeistusta. Köydenpituudet on vähän sinne päin ja vaikeus, niin kuin tietysti aina jäällä, saattaa tuntua niinkin väärältä, että olen itse jopa uskonut olevani väärällä reitillä. No, toisina vuosina se kolmosen jää saattaa olla vähän jyrkempää.

Alueella tuntuu olevan lumivyöryvaara koko talven.

Keskitason jääkiipeilijöille paikka on paratiisi. Ainakin mikäli 200-300 metristen kolmosten ja nelosten takominen kiinnostaa. Vaikeampiakin jääputouksia toki löytyy, joista tunnetuin lienee vaikuttava pilari Pelaren WI5+.

Lisäksi Storalta löytyy potentiaalia mahtaviin negatiivisiin mixtalinjoihin. Ongelma lieneekin se, että kyse on tosiaan vain ja ainoastaan

potentiaalista. Jyrkkiä kalliopätkiä kun kukaan ei ole vielä kiivennyt, ja ilman pultteja tuskin tulee kiipeämäänkaan.

Vaikka jyrkkiä puikkojen koristamia seinä tuleekin joka kerta kiikaroitua, on ainakin itsellä suurempi mielenkiinto ollut toistaiseksi seikkailukiipeilyssä. Ja sitä taas tuntuu riittävän vuosi toisensa perään.

Grevinnanin W1 4 loppuosa.

Lähiputouksiltakin löytyy usein puuhasteltavaa.

Greven W13 ja Grevinnan W14 läskissä kunnossa.

Nästan Alpint W13 muhekeana.

STORA SJÖFALLET INFO

Missä: Stora Sjöfalletin kansallispuistossa. Gällivaresta 150 km luoteeseen.

Milloin: Marras–maaliskuu, tosin tammi–helmikuussa saattaa olla turhan paljon pakkasta ja alkukaudesta taas turhan vähän valoa.

Reitit: W13–W15+, 30 m–350 m. Pääpaino pitkissä W13–W14:n reiteissä.

Lähestyminen: Lähestyminen suurimmalle osalle pitkiä putouksia on noin 30–45 minuuttia. Lyhyempiä putouksia löytyy heti tien vierestä. Lumikengät kannattaa ottaa mukaan ja tutustua alueen lumitilanteeseen. Storalla tulee usein ja paljon lunta, mikä taas vastaavasti usein vyöryy jäälinoja pitkin.

Mitä mukaan: Tarpeeksi ruuveja, jonkinlainen kallioräkki on tarpeen monilla reiteillä. Gps/kompassi/kartta saattaa helpottaa alastuloa, mikäli on tarkoitus kävellä alas.

Majoitus: Stora Sjöfalletin hotellissa, leirintäalueella, tai ihan vaan parkkiksellä putousten juurella. Snövitin parkkiksellä on jopa vessat.

Suositteluvia reittejä:

Snövit 350 m W14 / Greven 300 m W13 / Grevinnan 250 m W14 / Pelaren 60 m W15+.

Lisätietoa:

<http://ukhk.se> => För våra medlemmar => Föreare => Stora Sjöfallet
[www.haukkari.net/search/label/Stora Sjöfallet](http://www.haukkari.net/search/label/Stora_Sjofallet)
<http://snorapporten.se/#Region1> <http://storasjofallet.com>

Volkspark Friedrichshagen -ongelma: Friedrichshagenin kaupunginpuistossa voi pohtia niin horisontaaleja kuin vertikaaleja ongelmia.

BOULDERPROBLEM: BERLIN

Euroopan kulttuurikuplaksi noussut Berliini viettelee kaikilla aisteilla. Kaupunki ei ainoastaan tarjoa tekemistä vuorokauden jokaiselle tunnille, vaan haastaa vieraansa niin monen kalteville seinille kiinnitetyillä värillisillä ongelmilla kuin kaupunkikuvan sekaan sirotelluilla sektoreilla. Metropolin boulderongelmat eivät tekemällä lopu, eikä niitä tarvitse turhaan etsiä, sillä Berliini on urbaanikiipeilijän ehdoton aarrekkarta.

Teksti ja kuvat: Anna Tervahartiala

Magic Mountainin iso seinä: paikka tarjoaa köysikiipeilyä monessa kulmassa.

Der Kegel Bouldert Hart.

Ostbloc

Itä-Berliinin helmi, Ostbloc, on löytämisen arvoinen. Kaksi vuotta toiminnassa olleen boulderhallin valkoiset seinät ovat kodikkaasti kuluneet ja tilaa riittää oheistoiminnalle aina slacklinestä pöytäjalkapalloon saakka. Tienkään paikalliseen urheilukulttuuriin kuuluva virvoketiskä unohtamatta.

Ostbloc tarjoaa tarpeeksi haasteita monikulmaisilla ja terävillä seinillä. Ostbloc on erittäin aloittelijaystävällinen, haastavimpia reittejä vähättelemättä. Avara tila ja liikuteltavat muodot takaavat vaihtelurikkaan boulderhallin, jota päivitetään aktiivisesti. Boulderreitit on jaoteltu otteiden värien mukaan vastamaan vaikeusasteita, mikä tekee vaikeustasojen tuntemuksesta hieman ympäröivä. Kuten aina, ongelmat ratkeavat kuitenkin helpoiten tekemällä.

Ostbloc on kenties hieman vaikeasti saavutettavissa itäisen sijaintinsa vuoksi, mutta perille päästyä voi boulderoidessa huoletta unohtaa ajan juoksun, sillä ongelmat eivät tässä Itäblokin jäänteessä lopu.

www.ostbloc.de

Hauptstrasse 13, Lichtenberg

Hinnasto

Kertalippu: 8,5 €/7€

Ennen klo 14: 5,50 €

Berta Boulder

Kolme vuotta sitten alkanut boulderongelma ratkesi lokakuussa 2012 Berta Boulderin avatessa ensimmäistä kertaa ovensa boulderkansalle. Tänäpäin DDR:n aikaisessa pyörätuolitehtaassa vieraillessa voi Itä-Berliinin henkeä tunnustella uudenkarheilla otteilla.

Berta on suunniteltu muistuttamaan mahdollisimman paljon ulkokiipeilyä; Bertasta löytyy

kaupungin ainoa kiipeilyseini, seinien kulmat ovat useissa kohdissa pyöristetty ja suurin osa reiteistä päättyy rakennelmien päälle. Berta vaatii boulderoijan huomion, sillä vastassa oleva lattia on kovaa patjaa, jonka lisäksi boulderoitaessa on käytettävä liikuteltavia mattoja. Lapset ja lastenmieliset huomioiden Bertasta löytyy myös erillinen lasten seinä.

Berta hohtaa uutuutta ja tarjoaa monitasoisia, joskin hieman klinistä bouldertunnelmaa. Vuodenvaihteessa vieraillessa huomaa Bertan olevan vielä keskeneräinen projekti; ravintolaterassi, sali ja treeninurkka odottavat viimeistelyä, vaikka omistajat kertovat jo suunnitelluista lisäsiivistä. Berta Boulder tarjoaa paljon, mutta kenties määrä ei aina ratkaise.

www.bertablock.de

Mühlenstraße 62, Pankow

Hinnasto

Kertalippu: 9 €/7,5 €

Ennen klo 13: 6 €

Der Kegel

"Der Kegel bouldert hart," Der Kegelissä (kaartiossa) boulderoidaan kovaa, toteavat paikallisten magnesiumtahraiset t-paidat. Sisäpihalla vierailijaa tervehtii entinen junaratabunkkeri, jonka harmaata seinää koristavat värikkäät kiipeilyotteet ja jyrityt betonireitit. Der Kegelissä kiipeillään köydellä tai ilman, sisällä ja ulkona, aamusta iltaan.

Der Kegel ei hurmaa koolla, vaan tunnelmallaan. Arki-iltaisain täynnä oleva sisäsali vetää seinälle kerta toisensa jälkeen hikisten huutojen kannustamana. Värikoodin merkittävät reitit tarjoavat boulderointia usealla eri tasolla, joskin hieman epämääräisin greidein. Ei haittaa, sillä peli on selvä; ongelmat alkavat lämpimän vihreistä ja päättyvät yksinker-

taisen hammerhart – raudankoviin mustiin reitteihin.

Der Kegel on kasvanut vuosien varrella erittäin monipuoliseksi boulder- ja kiipeilykeskikseksi, aitoa berliiniläistunnelmaansa menettämättä. Der Kegelissä ei ainoastaan boulderoida, vaan baaritiski, musiikki ja leppoisa tunnelma saavat tärisevät kädet ja auenneet kämmenet rauhoittumaan. Der Kegeliin kannattaa tulla ajalla ja rauhallisin mielin, koska omaa vuoroa saattaa joutua odottamaan, onneksi kuitenkin harvinaisen hyvässä seurassa.

www.derkegel.de

Revalerstrasse 99 (entinen junavarikkoalue, etsi korkea kartio), Friedrichshain

Hinnasto

Kertalippu: 6 €/4,5 €

Ennen klo 15: 4 €/3 €

Magic Mountain

Tarve kiivetä korkeammalle kuin muut? Köysikiipeilyä kaipaavat voivat huoletta suunnata Magic Mountainiin etsiessään uusia haasteita.

Magic Mountain antaa paljon, mutta myös vaatii vierailijan huomiota. Halli on siisti ja toimiva, mutta hintaan sisältyy tarkasti noudatettavat järjestysäännöt. Hieman jäykästä meiningistä huolimatta kiivettävää riittää ja köysittelyn jälkeen tai ennen voi aina kuntoilla, boulderoida, slacklineilla tai jopa saunoa!

www.magicmountain.de

Böttgerstraße 20-26, Wedding

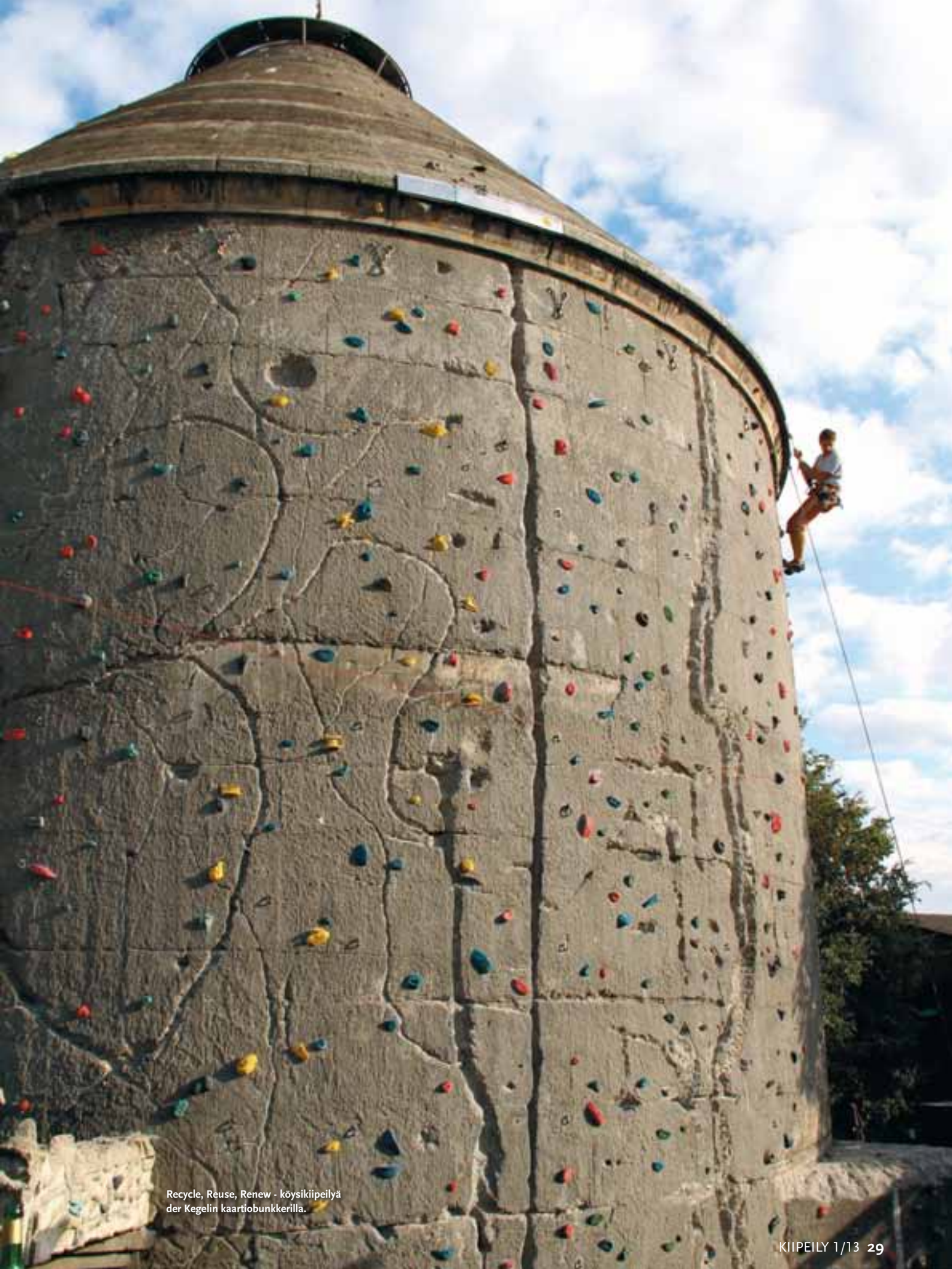
Hinnasto

Kertalippu: 15 €/12 €/7 €

Iltilippu ma–pe klo 21 jälkeen: 12 €/10 €/6 €

Päivälippu ma–to ennen klo 18:

10 €/8 €/6 €

Recycle, Reuse, Renew - köysiikiipeilyä der Kegelin kaartiobunkkerilla.

Urbaani boulderhalli - der Kegel.

Iltapäiväaurinkoa Mauerparkin ulkoseinillä.

Berta Boulderista löytyy kaupungin ainoa kiivettävä sieni.

Der Kegel'n sisähalli on kaupungin ehdoton boulderhelmi.

Urbaania kaupunkikiipeilyä

Berliinin ehdottomiin timantteihin kuuluvat kaupungin lukuisat enemmän tai vähemmän salaiset kiipeilysektorit. Kaiken kansan löydettävissä on esimerkiksi toimiva bouldertraverse Volkspark Friedrichshainissa ja korkeimman köysittelyseinän voi valloittaa Prenzlauer Bergissä sijaitsevan Mauerparkin takaa.

Kiivettävän hyvät bunkkerit, muurin pätkät, seinät ja muut kaupunkinähtävyydet löytää oheislukemiston avulla. *Dickes B-Kletterführer Berlin-Brandenburg* -opus korvaa muut matkaoppaat hetkessä ja ajankohtaisia päivityksiä voi tarkastella tai päivitellä www.klettern-in-berlin.de -sivulta.

KIIPEÄ MYÖS NÄMÄ:

Boulderworx

Lupaavat kaupungin vaikeimpia boulderongelmia sisällä ja ulkona. Myös aloittelijat ovat tervetulleita ylittämään itsensä.

www.boulderworx.de

Berliner Straße 46, Wilmersdorf

Hinnasto

Ma-pe 2,5 tuntia boulderointia 9 €/8 €

Ma-pe klo 9–16 ja 21 jälkeen 2,5 tuntia boulderointia 5 €

La-su 2,5 h 7 €, jonka jälkeen 3 €/h

Klo 20–21 Happy Hour – ilmainen juoma

T-Hall

Köysikiipeilyn ja boulderoinnin kehto nousuvassa Neuköllnin kaupunginosassa.

www.diekletterhalle.de

Thiemannstr. 1, Neukölln

Hinnasto:

Kertalippu 12,50 €/10 €/6 €

Ma-pe klo 21 jälkeen 11 €/8,5 €/5 €

SAMA

Mukavuus ja suorituskyky
Samassa paketissa.

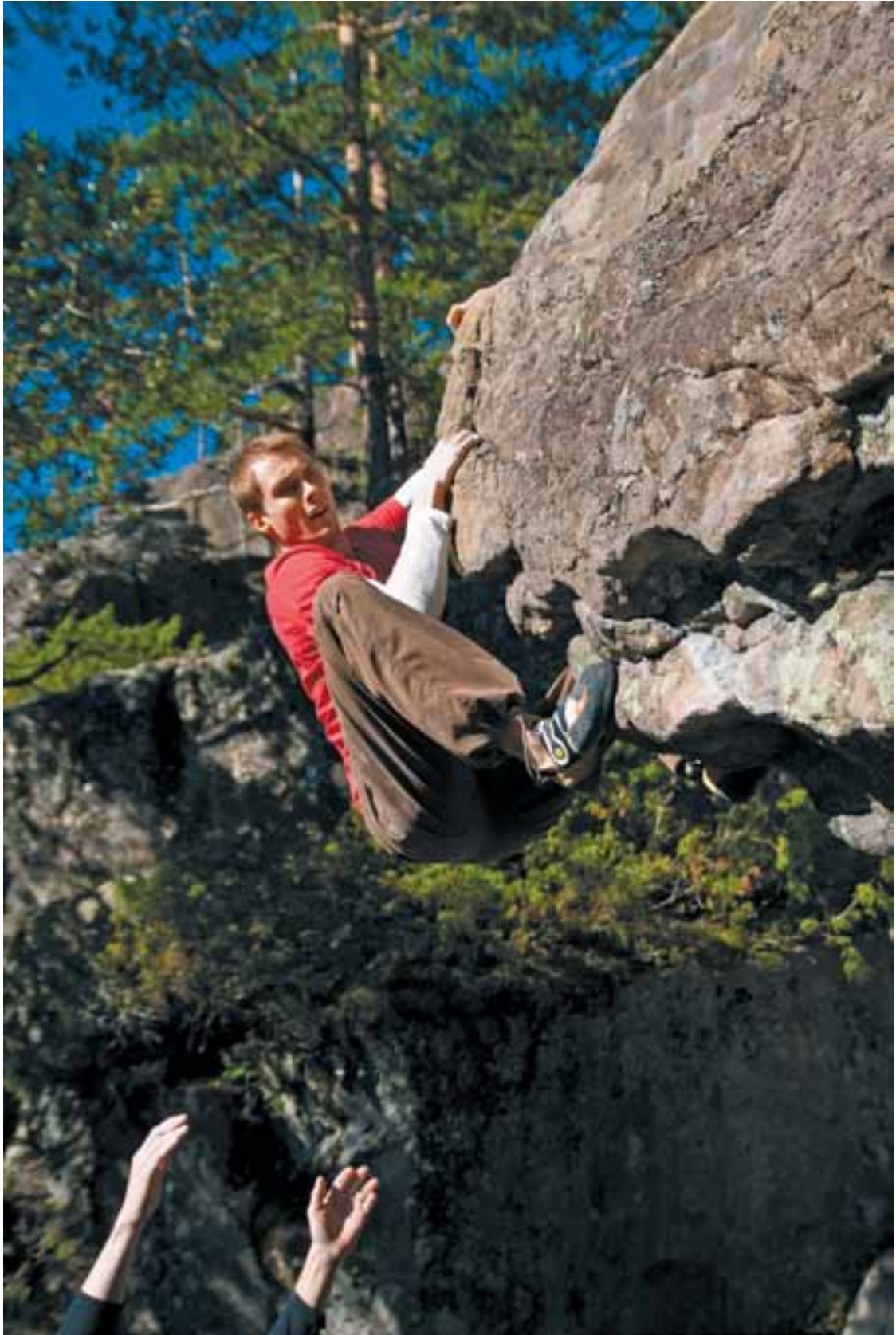
www.petzl.com/SAMA

Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysosumasi Kiipeilylehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

El Capitan. Adrian Pollard Freeriderilla. Kuva Anders Koponen.

Markku Laine & Shangri-La 6c, Mosjön, Ruotsi. Kuva Saku Korosuo.

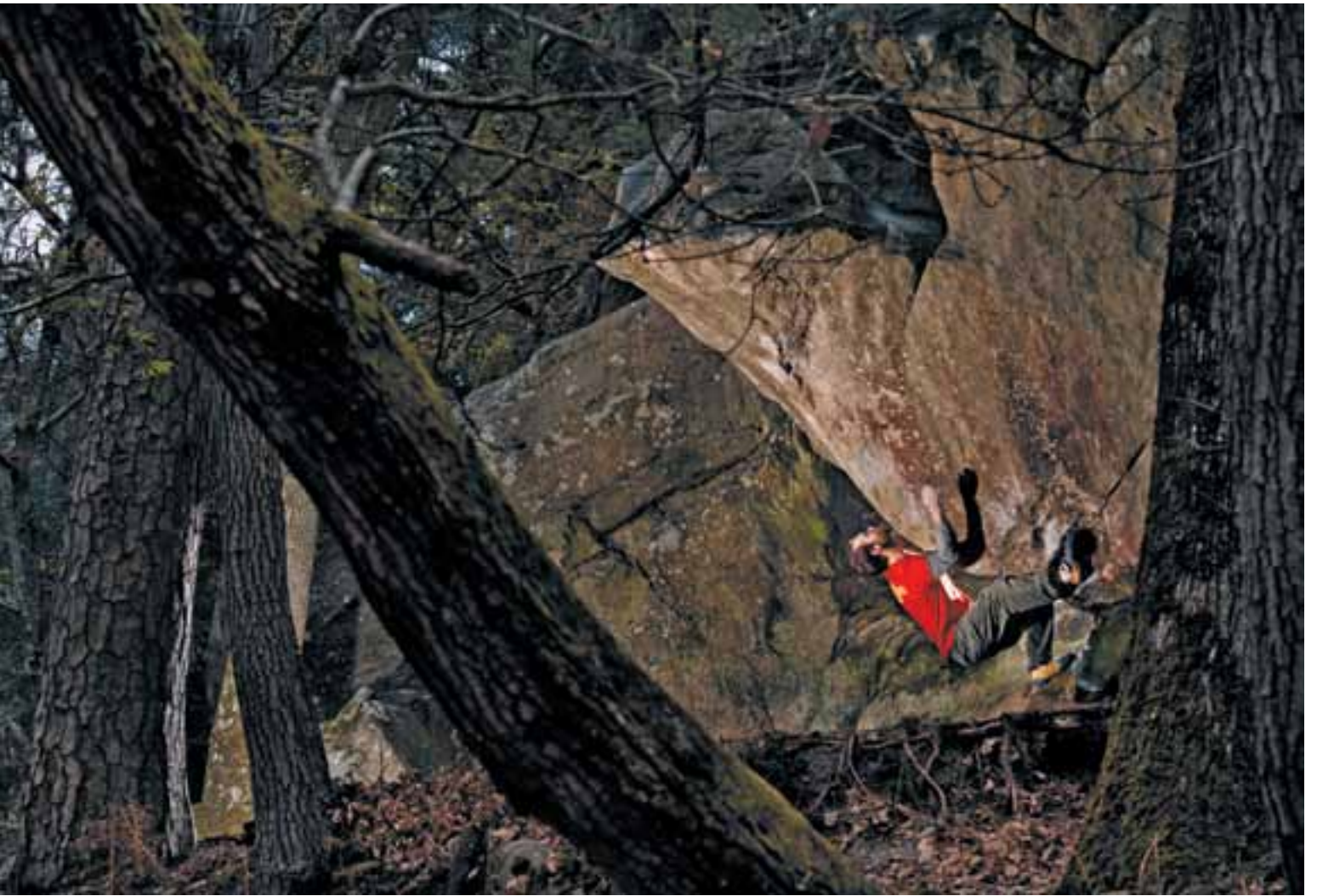
Anu Korosuo & Gugner 7a, Blåberget, Ruotsi. Kuva Saku Korosuo.

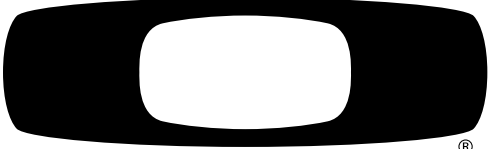
Sonja Nybonn ja E-mäntä, 7-, Havukallio, Hollola. Kuva Ilari Kurri.

Paavo Ikonen, Big Jim, 6c, Fontainebleau. Kuva Sami Romppainen.

Mika Hinkkanen, L'Etre Have, 7c, Fontainebleau. Kuva Sami Romppainen.

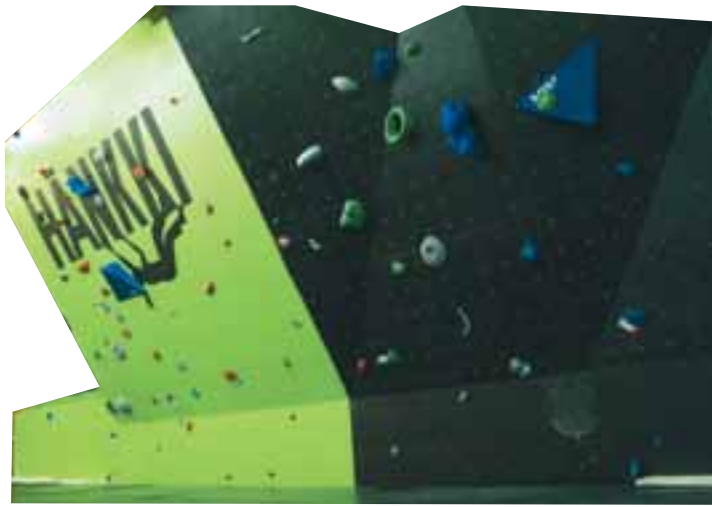

OAKLEY®

 Aleksin
Optiikka

Kämp Galleria, Helsinki
010.239.6260

www.aleksinoptiikka.fi

HÄMEENLINNAN HÄNKKI

Teksti: Sami Haarahiltunen
Kuvat: Jani Pihlajamäki

En malta olla aloittamatta tätä juttua aivan alusta. On Vuoden 2007 tammikuinen ilta Hämeenlinnassa. Istumme Toivosen Timon yksiössä kahvilla. Aurinko on laskemassa Vanajaveden taakse. Pakkasta on noin -25°C . Tunnelma on hiukan apea. Tiedämme, että jossain tuolla on olemassa kylmältä piilossa oleva tila, jossa voisi boulderoida talvellakin. Kaurialan lukion liikuntasalin pystysuora seinänpala on auttamatta ajastaan jäljessä eikä riitä enää. Taas on vuosi mennyt ja emme löytäneet tilaa. Olemme ilman keiviä. Tahdomme sen. Lähinnä kollektiivisen mielentilapäätöksen tasolle jääneestä aikeesta, sekä parista kiristysritelmästä kaupunkia kohtaan ei ole tuomaan tuloksia. Suhteita ei ole. Meille aktiiviharrastajille kun tuolloin lukumäärän puolesta riitti seuran bileisiin sixpack. Paitsi yksi suhde on - se maksullinen asiakastahon ja pankin välillä. Muutaman hiukan aggressiivisemmän harjoituspalaverin jälkeen pyörä vihdoin pyörähtää syystalvella 2008. Muutaman henkilön pitkään säästetyt etelänlomat taisivat peruuntua, mutta tilat, vanerit, ja muut roippeet löytyvät kasaan. Vuonna 2009 helmikuussa meillä on oma pieni suloinen keivi. Vuonna 2012 se puretaan. Tarkempi päivämäärä on 16.12.2012. Vanerit ja otteet matkaavat uuteen kotiin Luukkankatu 7:ään. On voiman aika. On Hänkin aika. Uusi boulderointitila eli keivi nimeltään HÄNKKI on syntymässä ja valoa tunnelin päässä näkyy jo.

Tapahtumat kietoutuvat ohuella langalla toisiinsa. Vuonna 2007 Ville Mäkinen ja hänen siskonsa Rebekka Paakkola eivät olleet kuulletkaan

Toppaus.

boulderoinnista. Kiipeilyn käsitekin lienee perustunut Cliffhanger -filmin katsomiseen VHS-versiona. Vuoden 2009 joulukuussa uutta nostetta nyrkkeilyuralleen etsinyt Ville tupsahti jostain syystä keiville kiipeilemään. Tuolloin kaikki muuttui. Maapallo alkoi kiertää toiseen suuntaan. Hyvin pian Ville oli ylipuhunut siskonsa akrobaattiseen tanssiin koivuvanerin ja muovin kiehtovassa liitossa. He olivat koukussa värittömästi.

Tämä addiktio johti, niin kuin kunnan portiteorian mukaisesti pitääkin, haluun saada enemmän. Tarvitaan parempaa, isompaa, ja

ennen kaikkea siis enemmän. Enemmän kiipeilyä kaikille. Vuoden 2011 Turun SM-kisojen humussa, Hukkataipaleen Nallen voimasta huumaantuneena, hairahtuu jäyhä suomalainenkin unelmoimaan. Tuon unelmoinnin paraabelin käyrä saavuttaa huippunsa loppuvuodesta 2011 ja päätös kirkastuu. Hämeenlinnaan tulee avata uusi boulderointipaikka. Samalla ehdottomuudella, jolla sisarukset aloittivat kiipeilyharrastuksensa, he myös päättävät olla ne ihmiset, jotka tuon toteuttavat. Tarvitaan kuitenkin vielä yksi pienenä päänsä lyönyt yhtiökumppani. Erään täysjärkisen henkilön tekemän luodinväistön jälkeen tähtäimeen osuu Antero Salmenoja. Sitten osuu ja oppoa. Eräänlainen ympyrä sulkeutuu, kun istutaan kahvilla ja mietitään mistä tilat kaupalliselle kiipeilyseinälle. Se on kyllä tuolla jossain. Tarvitaan kuitenkin monta asiaa kohdalleen, että pääsee ensimmäistä kertaa iskemään vasaralla sormeen.

Tammikuussa 2012 haetaan ohjeet ja navigointiapu Uusyrityskeskuksesta. Rahaa eivät antaneet, mutta oikeastaan kaiken muun mahdollisen avun. Töksähtelevät ja jumittuvat läppärikoneet ovat tuttua huttua näissä hämptonin kiipeilypiireissä. Hänkin piirustukset hoidetaankin korvienväliseltä 3-deeltä Marlboro-askin takakanteen manuaalisesti. Nimiehdotuksia heitellään ilmaan. Totta puhuen, ei se "Katuhaikan voimakiipeilyluola" olisi ollut huono sekään. Rahakaan ei lopulta ole ongelma. Rakentaminen aloitetaan kesken "taloussotkujen" omalla rahalla. Tilailtaan sitä sun tätä ja hitsaillaan tuo tähän ja tämä tuonne. Artisti maksaa moista menoa parisen viikkoa, kunnes huojentava päätös Roope Ankan holvista saapuu. Vaan kyllä vaikeuksiin oli varauduttu. Ville olisi tarvittaessa ollut valmis verta itkien myymään timanttisessa kunnossa olevan hailakan sinisen vuoden 1992 Volvo 240 GL stationwagoninsa. Näin pitkälle ei siis miehen kuitenkaan tarvinnut

Hänkkiä löytyy.

Voimaa kehittävä profiili.

taipua. Nyt kaunotar kerää ihailevia katseita lähes päivittäin Hänkin pihalla.

Ville ja Rebekka kiertelivät muita kiipeilytiloja melkein vuoden verran tallentaen seinien rakenneratkaisuja salaisiin arkistoihinsa. Itse rakentaminen sujuu oikeasti lähes ongelmitta filiksen viedessä sahaa ja sahan miestä. Ja naista. Seinäprofiilien asteluvutkin jyrkkenevät päivä päivältä. Lopulta ne napsahtavat, alun sievän ojassa käynnin jälkeen, kohdalleen. Muutaman kansakiipeilijän kesken vaihdetaan helpottuneita ilmeitä. Uskaltaisoin sanoa, että paikka on nyt nimensä veroinen. Seinäpinta-alaa nousee lopulta 300m² koko tilan ollessa noin 500m². Puutavaraa menee sikana, ehkä 2km, mutta höyläämätön vajaakanttinen kakkosnelonen ei kuitenkaan aiheuta konkurssia. Satiaisia paukuttellaan 7500 kpl, eli hyvällä keskiarvolla noin 15000 kumivasaran iskua. Lattia saa peitteekseen puolen metrin vaahtomuovin, ja päälle mustan (aina tyylikäs väri vaihtoehdot) pressun. Pressu on saapuessaan yhtenäisen 260m²:n pala. Kun tekee elämänsä ensimmäistä viiltoa mattoveitsellä pressuun, tulee varmasti myös kerrattua mielessään oma taloustilanne ja suhde pankkiin. Kyseessä kun voi olla noin 3000e viilto. Hitarin käsi on kuitenkin vakaa kuin duunarin palkka.

Sisko ja sen veli -suhdekin on kuulemma jopa parantunut rakentamisen aloittamisen jälkeen. Nyt normaalin arkiväännön lisäksi sentään jostain asiasta voidaan olla yhtä mieltä. Nimittäin Hänkin asioista. Suunnitelma värimaailmastaikin oli molemmilla sama: "Ihan sama, kuhan tehdään limenvihreä ja musta. Toki Anteron henkisistä kärsimyksistä ja psykkisestä hyvinvoinnista ei ole tieteellistä näyttöä, mutta kyllä tuo ainakin vielä tulee työmaalle ja muodostaa selkeitä suomenkielisiä lauseita. Melkoinen yhteistyösissi, kun tuntee sisarusten joskus aika vahvan tahtotilan.

Tätä kirjoittaessa kaikki alkaa olla täysin suunniteltu. Eli melkein tehty. Avajaisiin on vielä armolliset kolme vuorokautta eli perusmeininki; kaikki hujan hajan ja roskaa siellä ja täällä. Talkooväki on väsynyt ja tekosyiltään kekseliäs. Nenät, korvat ja kaikki sukat täynnä kutteripölyä. Vaan tulkaas katsomaan 72 tunnin kuluttua. Kiipeiltävää pitäisi löytyä kaikille ja lapsillekin löytyy leikitila ja lasten "Supergorillan metsäinen seikkailuseinä".

Tulevasta ei tiedä kukaan. Paitsi "Se joka valvoo kaikkea olevaa". Ja tämä "Se joka valvoo kaikkea olevaa" kertoi minulle, että boulderoinin Suomenmaailmanmestari vuosimallia 2013 ratkotaan Hänkillä 16.3.2013. Lisäksi tuleva vuosi tuo tullessaan ainakin kiipeilymittelön nimeltä: Manolo-Cup. Edellä mainitussa iloittelussa paikkakuntalai-

silla onkin paljon kalavelkoja maksettavana aikuisten kiertopalkintojen matkatessa viime keväänä Helsinkiin. Lisäksi niitä ns. listoja laitellaan uuteen taloon pitkin kevättä ja kesää. Eli on tulossa treenitilaan kamaa: mm. käsipuntteja, otelautoja, vatsahärveleitä. Paljon parjattu campusseinäkin näkee Hämeenlinnassa ensi-illan. Rentoiluosastoa tuunataan. Tulee virvoitusjuomia ja palautusjuomia, neonvaloja, tankotanssijoita, ameriikan meininkiä, kansainvälisiä lavaperformansseja, suurenmaailman härpäkkeitä ja taikavekottimia.

No, tai ei siis ehkä ihan kaikkea tuota. Mutta meleko varmasti. Puhuvat kylillä. No joka tapauksessa täällä hetkellä Hänkiltä saa varmuudella jo padeja, kenkiä ja mankkapusseja. Lisäksi köysikamaa saa tilaamalla, ja tarkoitus on ottaa jotain tulevaisuudessa tiskimyyntiinkin asti. Pese-määnkin itsesi pääset. Löytyy sisävesat ja viemäröintiverkostot. On juomavesihanat. Lisäksi vaatteet voi vaihtaa samaa sukupuolta olevien kanssa samoissa tiloissa.

Jaa se talkooväki. No olihan sitä. Ja ilman heitä hommaan olisi mennyt paljon enemmän kaikkea. Muutaman karma puhdistui totaalisesti. Heidän astraalioluksena leijuvatkin Hänkin katonrajassa hymyillen maailmalle. Nimet jätetään kuitenkin sanomatta. Ja sitä ei varsinkaan kerrota, että Ville ja Rebekka ovat erittäin kiitollisia Late Ajeumon kieluotainmaiseen kalastusapuun merten pohjattomilla ulapoilla.

Tietynlainen usko perhosefektiin saa pontta Hänkin syntyhistorias-ta. Hänkin taloudellisesti vastuulliseen synnyttämiseen ei osallistunut yhtään ns. "vanhaa partaa" Hämeenlinnan alueen kiipeilijöistä. Sen perustivat käytännössä ihmiset, jotka olivat vain pari vuotta aiemmin tuolla vanhojen partojen joukossa lajiin tutustuneita. Ilman toisiansa ei varmasti oltaisi tässä tilanteessa. Osoitus oivasta evoluutiosta, eteenpäin menosta Kanta-Hämeen kiipeilyssä, sekä ihmisen rohkeudesta tuntematonta kohtaan. Ja pienoismalli koko lajin matkasta eteenpäin kotomaassamme.

Tervetuloa Hänkille!

Osoite: Luukkaankatu 7, 13110 Hämeenlinna

Puh: 044-729 88 32

www.hankki.fi

info@hankki.fi

Hänkki on auki: ma-pe klo15–20, la 12–18 ja su 12–16

Thomas Senf

Nelinkertainen jääkiipeilyn maailmanmestari Ines Papert ei syvällisiä esittelyjä kaipaa, mutta tässä kuitenkin muistin virkistämiseksi ihan lyhyt sellainen:

Nimi: Ines Papert

Ikä: 38 vuotta

Kansalaisuus: saksalainen (ent. DDR)

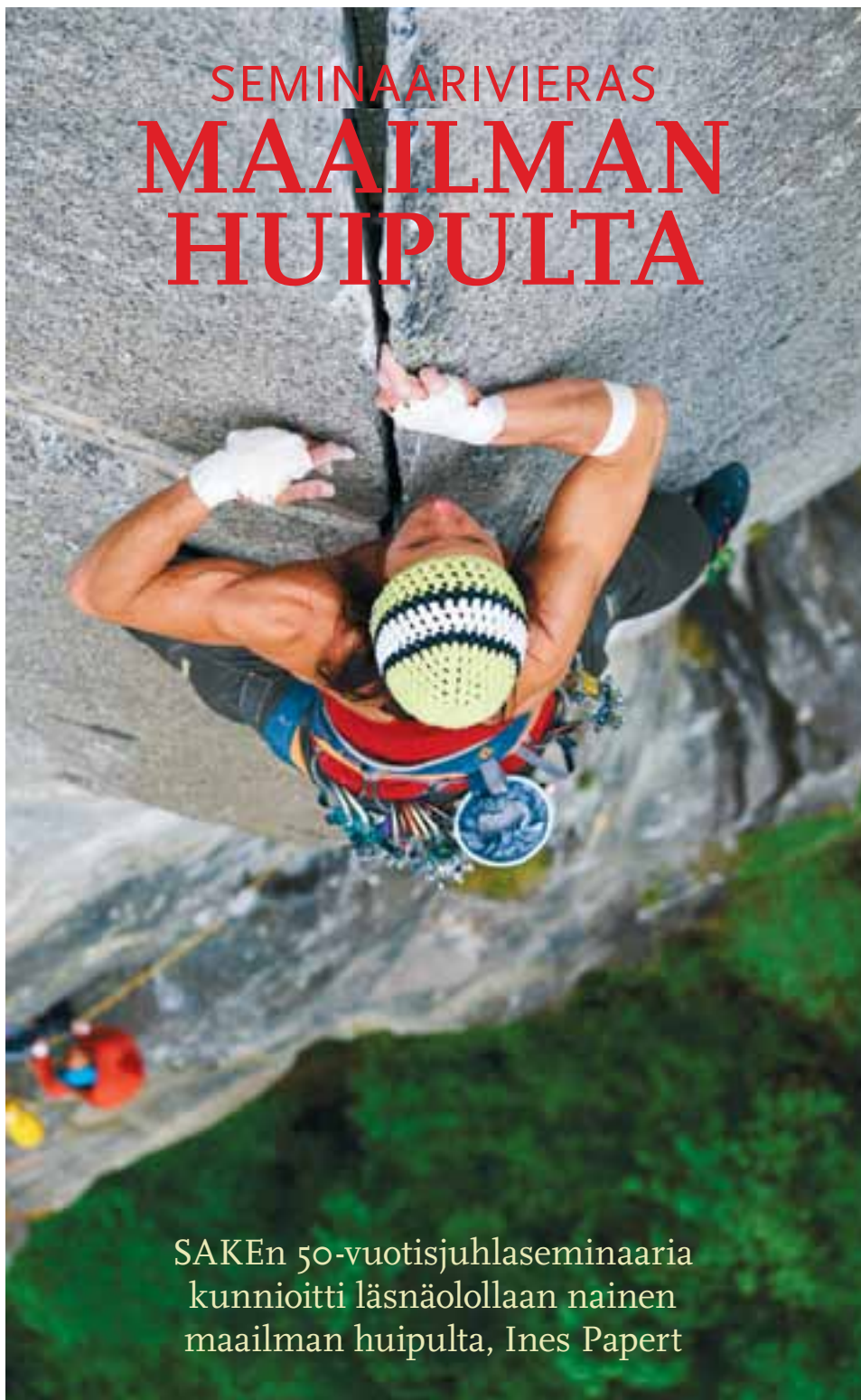
Siviilisääty: naimaton, seurustelee (sori vaan, vapaat miehet:))

Perhe: poika Emanuel (synt. 2000)

Koulutus: fysioterapeutti

Kiipeilyura:

- aloitti kiipeilyn vuonna 1996
- kiipesi Yosemiteen Nosen vuonna 1999
- sai lapsen vuonna 2000 (ja alkoi enenevässä määrin kiivetä kalliota, sporttia tarkemmin ottaen)
- voitti ensimmäisen kerran jääkiipeilyn maailmancupin kokonaiskilpailun vuonna 2001 (sittemmin vielä kolme kertaa)
- trädinousu reitille *Super Cirill* (8A/8A+, 9 kp.) vuonna 2011
- ensimmäinen naisköysistöisto reitille *Illuminati M11+*, WI 6+ vuonna 2012

Thomas Senf

Nainen kunnossa, reitillä Super Cirill, Tessin (CH).

Teksti: Miia Fohlin

Kuvat: Saku Korosuo (www.korosuo.com) ja Ines Papert /Harbin European Roadshow

Herää kysymys, mitä ihmettä tämä nainen oikein on syönyt vai onko hän vain luonnonlahjakkuus? Muun muassa tästä yritimme Pauli Salminen ja Elisa Tiensuun kanssa ottaa selvää.

K: Olet saavuttanut kiipeilyssä uskomattomia asioita uskomattoman lyhyessä ajassa. Oletko luonnonlahjakkuus vai mikä on salaisuutesi?

V: Heh-heh, salaisuksiani en ala paljastaa. Olin jo lapsena liikunut monipuolisesti ja olin

liikunnallisesti lahjakas, vaikka en ollutkaan keskittynyt mihinkään yhteen lajiin, sillä vanhempani halusivat suojella minua entisen DDR:n valmennussysteemeiltä. Siellä oli tapana laittaa liikunnallisesti lahjakkaat lapset urheilupainotteisiin kouluihin, joissa menetelmät eivät kestäneet päivänvaloa. Kävimme kuitenkin vähintään kerran vuodessa Tseikeissä laskettelemassa, missä rakauteni vuoriin syntyi. Kun muuri murtui, muutin Alppien juurelle Baijeriin, missä aloin käydä vuo-

Hans Hornberger

Inesin päätä ei palele, reitillä "Blood, Sweat & Frozen Tears", Skotlanti.

Franz Walter

rilla haikkaamassa kavereitteni kanssa. Josain vaiheessa aloin miettiä, miksi ihmeessä menemme huipulle aina kiertotietä, kun sinne pääsisi suorempaakin. Ja kun pääsin kokeilemaan kiipeilyä, tiesin, että tätä haluan tehdä. Panostin kaikkeni kiipeilyyn ja vuorilla oloon. Huomasin myös, että saan itsestäni eniten irti aina köyden terävässä päässä ollessani.

K: Oletko kokopäivätoiminen kiipeilijä?

V: Kyllä olen. Enkä enää oikein taitaisi osatakaan fysioterapeutin hommia, sillä siitä on jo yli 12 vuotta, kun olen viimeksi niitä tehnyt. Kun Emanuel syntyi, aloin kiivetä kilpaa, sillä olinhan äitiyslomalla. Ja kun aloin pärjätä kisoissa, sponsorit löysivät minut. Kun oli aika palata takaisin töihin äitiysloman jälkeen, totesin, että minun ei kannata mennä takaisin, vaan saatoin sen sijaan ryhtyä kokopäivätoimiseksi kiipeilijäksi. Sponsorini mahdollistivat sen. Näin minulla oli enemmän aikaa se-

kä pojalleni että kiipeilylle. Olen todella sitoutunut sponsoreihini ja olen valmis tekemään todella paljon heidän eteensä. Heistä on tullut ystäviäni. Kyse on kahdensuuntaisesta suhteesta, ei todellakaan pelkästä rahasta, välineistä tai varusteista. Pidän muun muassa jonkin verran jääkiipeilyklinikoita sponsoreiden asiakkaille.

K: Kun vedät jääkiipeilyklinikoita, mitkä ovat tyypillisimmät asiat, joita neuvot ihmisille?

V: Tuntuu siltä, että ihmiset heräävät jääkiipeilykauteen ihan liian myöhään. Siinä kohdin, kun putoukset alkavat olla kunnossa, on jo aivan liian myöhäistä alkaa treenata. Olisi hyvä kiivetä mikstaa tai drytoolata esimerkiksi kolme kertaa viikossa aina marraskuusta lähtien sekä tehdä lisäksi kerran viikossa leuanvetoharjoitus.

K: Voitit ensimmäisen jääkiipeilyn maailmanmestaruuden poikasi syntymää seu-

raavana vuonna. Millainen support -tiimi sinulla oikein on? Entä miten nykyään saat paletin toimimaan aina retkikunnista tree-naamiseen ja kaupassa käyntiin?

V: Olen alusta asti voinut sekä matkustaa että kiivetä sellaisten kavereiden kanssa, joilla myös on lapsia. Vuorottelemme sillä tavalla, että osa lähtee kiipeämään ja osa jää kotiin vahtimaan lapsia. Ja sitten vuorot taas vaihtuvat. Lisäksi minulla on onneksaasti erittäin hyvät välit ex -anoppiini, joka asuu lähellä. Hän auttaa minua aina tarpeen vaatiessa. Ja nyt kun Emanuel alkaa olla jo aika iso, viettää hän paljon aikaa kavereiden luona ja minun käteni eivät enää ole niin sidotut. Lisäksi olen organisoitunut ja tehokas. Kun tulen kiipeämästä, teen ruoan, hoidan kotityöt ja muut hommat. En lorvi tai löhöä.

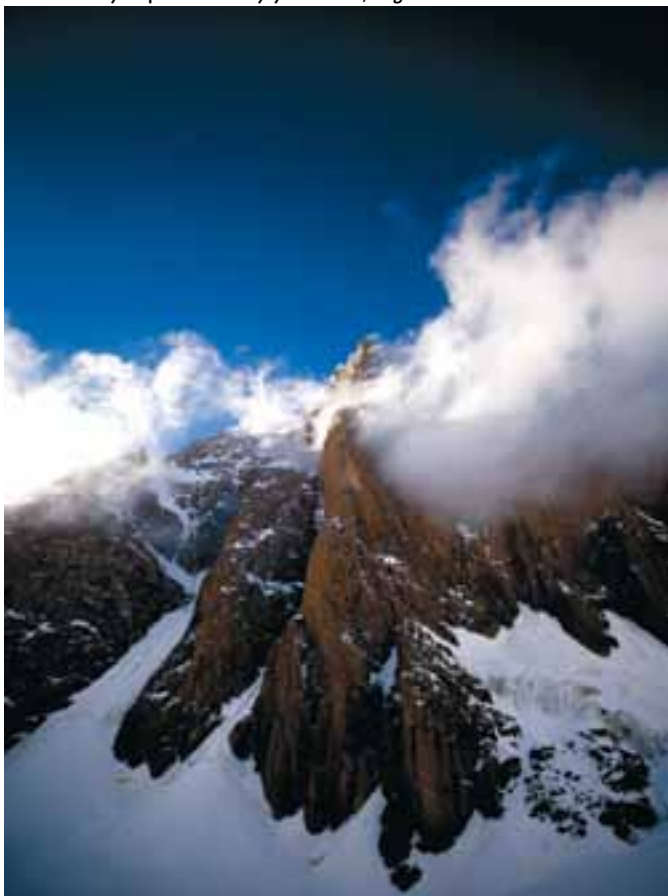
K: Olet matkustellut kiipeilyn parissa ympäri maailman. Mitkä ovat lempipaikkasi?

V: Olen ollut niin monessa paikassa ja kaikki ovat olleet aivan upeita. En pysty nimeämään yhtä ylitse muiden. Afrikassa en ole vielä ollut, vaikkakin olen menossa Marokkoon ensi keväänä. Antarktikselle toivoisin pääseväni myös, mutta se ei ole vielä vahvistunut. Grönlandiinkin olisi hienoa päästä! Samaten pidän kaikista kiipeily- ja kivilajeista sekä erilaisista kiipeilykulttuureista, joihin haluan ai-

Thomas Senf

Panoramanäkymä perusleiristä Kyzyl Askerista, Kirgistan.

Franz Walter

Syd-Ost-Wand des Kyzyl Asker, Kirgistan.

Thomas Senf

Jääkylmä lepopaikka Kyzyl Askerilla Kirgistanissa.

Hans Hornberger

Reitillä Happy Tyroleans Skotlannissa.

na tutustua, kun menen uuteen paikkaan kiipeämään.

K: Millainen treenaaja olet?

V: Kun minulla on jokin tavoite, teen töitä sen eteen todella tinkimättömästi ja kovaa. Silloin treenaan 5–6 kertaa viikossa eri tavoin. Juoksen, kiipeän, voimistelen, varjoliidän. Mutta jos minulla ei ole jotain tiettyä tavoitetta, ei välttämättä tule treenattua. Minulla ei ole ikinä ollut varsinaista treeniohjelmaa, ei edes silloin, kun kiipesin kilpaa. Olen kuitenkin hyvin organisoitunut ja tavoitteellinen.

K: Miten valmentaudut henkisiin reiteihin? Käytätkö jotakin mentaalivalmennuksen menetelmää?

V: Kun minulla on jokin tavoite, jokin reitti,

jonka haluan kiivetä, kiipeän ensin itselleni suhteellisen helppoja reittejä tutustuakseni kiveen ja sen laatuun. Kiipeän näitä helppoja reittejä esimerkiksi viikon ajan. Kun kiipeily kulkee mukavasti ja itseluottamukseni kalliolla on hyvä, on aika kokeilla projektiani. Ja kun sitoudun reitille, en anna mieleni lähteä vaeltelemaan pelkäämisen tai epävarmuuden puolelle, vaan pidän sen tiukasti aisoissa.

K: Muuttuiko riskinottokyksesi, kun sait lapsen?

V: En aiemmin, enkä nytäkään etsi reittejä, joihin liittyy isoja riskejä. Osaan arvioida, mikä on itselleni sopiva riskitaso ja valitsen reitit sen mukaan. Tiedostan riskit ja otan ne huomioon, mutta kiivetessäni en niitä enää mieli.

K: Puhutaan hetki myös varusteista: mitkä ovat lempihakkusi?

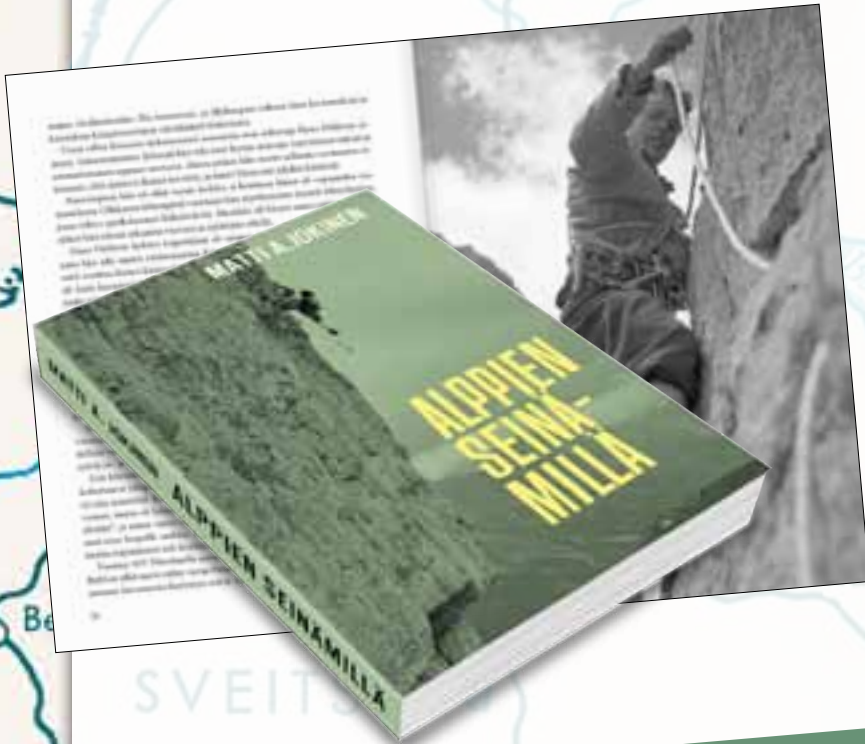
V: Riippuu tilanteesta. Oranssi Fusion on paras kilpailuihin. Jyrkälle jäälle ja mikstaan sopii parhaiten vihreä Fusion. Ja silkalle jäälle Cobra. Oransseja Fusioneita olen tilannut muutamat varastoon.

Seminaariesityksensä lopussa Ines kehoitti meitä kuulijoita tekemään tinkimättömästi töitä omien unelmiemme eteen. Niin hän kertoi itse tekevänsä. Samalla hän paljasti yhden omista unelmistansa: mikstareitti Kyzyl Asker -nimisen vuoren kaakkoisseinällä Kirgisiassa. Pieni mustavalkovalokuva Ineksen taskussa muistuttaa siitä joka päivä.

<http://ines-papert.de/en/home>

Nyt saatavilla!

Uusintapainos vuonna
1961 ilmestyneestä,
loppuunmyydystä kirja-
klassikosta.

“Vihertäviä sirpaleita sinkoilee päälleni, ja koetan väistellä isoimpia. Oppaani astuu raudoitetulla kengällään vasta tehtyyn askelmaan, ja jää kirskautta piikkien upotessa siihen. Tummiin lumilasien läpi näen edessäni sileätä lumiseinämää. Köysi jännittyy jälleen, ja otan askeleen ylöspäin. Mutta ylempänä Walter Biner painaa hakkunsa varren syvälle hankeen ja kääntyy ympäri. ”Onnittelen”, hän sanoo ja ojentaa kätensä. Seisomme Matterhornin huipulla...”

< Matti A. Jokinen ja Walter Biner Matterhornin huipulla vuonna 1954.

Matti A. Jokinen
Alppien Seinämilla

Kustantaja: Suomen Kiipeilyliitto ry
ISBN: 978-952-99070-5-2
Jälleenmyyntihinta: 29 €

Saatavilla hyvinvarustetuista kiipeilyvälinekaupoista, kiipeilyhalleista, ja kirjakaupoista. Kirjaa voi myös tilata verkosta www.climbing.fi > **Julkaisut** > **Hinnat ja tilaukset**
SKIL jäsenseurojen jäsenet voivat ostaa kirjaa omalta seuraltaan.

Jälleenmyyjille

Kirjatilaukset

www.climbing.fi > **Julkaisut** > **Hinnat ja tilaukset**

Lisätietoja: jari.koski@climbing.fi
puh. 040-586 8123

www.climbing.fi

Teksti Perttu Ollila

BÖÖMILÄINEN RAPSODIA

OLONI ON MERKILLISEN LEVOTON JO MATKALLA LENTOKENTÄLLE. OLEN MENOSSA POHJOIS-TŠEKKIIN KIIPEÄMÄÄN TRÄDIÄ ILMAN TRÄDIKAMOJA. EN OLE SUINKAAN UNOHTANUT PAKATA KILISEVIÄ PISSEJÄ REPPUUN, VAAN BÖÖMISSÄ TUO KIIPEILYN TRÄDIYS ON EDELLEEN TRADITIONAALISUUTTA SANAN EUROOPPALAISessa KANTAMERKITYKSESSÄ.

Maanosamme kalliokiipeilyn genesis 1800-luvun lopulla käsittää kolme aluetta: Dolomiitit, Lake Districtin ja Saksin Elbsandsteingebirgen. Saksilaiset veivät kiipeilyn Böömin Adršpachiin jo 1920-luvulla. Sinne olen menossa, ja siellä kiipeilyn vanhakanaisuutta ja etiikan tiukkuutta on vaalittu menestyksekkäästi tähän päivään saakka.

Idun pyhiinvaellusmatkani sai, kun tustuin British Mountaineering Councilin vuoden 2011 kiipeilytapaamisessa Radek Lienerthiin. Tšekkihurjimus piti Walesissa innoittavan esitelmän kotiseutunsa Böömin hiekkakivitorniin kiipeämisestä ja kutsui minut kylille. Lupasin tulla. BMC:n tapaamista esikuvanaan pitäen Lienerth ja Zbyšek Česenek etunenässä onnistuivat järjestämään Tšekin kiipeilyliiton (CMF) ensimmäisen kansainvälisen traditionaalisen hiekkakivikiipeilyviikon. Enpä arvannut, että olisin lunastamassa lupaustani jo näin pian. Mitä lupauksiin tulee, ennen lähtöäni neljä läheistäni vannotti minua palaamaan ehjänä takaisin. En ole aivan varma, kannattaako näiden ystävien lukea rapsodiaani tornien taivaasta.

PELINAVAUKSIA

Siinä missä ensimmäinen aamu Adršpachin täysihoitolan parkkipaikalla on tšekeille kiireistä kuhinaa, ulkomaalaiset vieraat seisovat kuuliaisina rivissä kuin alakoululaiset pikku reppuineen ja äidin laittamine eväslipineen. Pohjolasta ovat minun ja Heikin ohella saapuneet vanhat ruotsalaistuttuni Jonas Wiklund ja Ste-

fan Lindström. Lisäksemme tapaaminen on houkuttellut Adršpachiin viisi romanialaista, viisi puolalaista, kaksi hollantilaista ja yhden belgialaisen. Česenek harmittelee, ettei yksikään britti uskaltanut paikalle. Ilmeisesti Radekin esitelmä ja kiipeilytapaamisen aseistariisuva kutsu ovat tehneet tehtävänsä. Ilmapiiiri on piilevästä jännityksestä sähköinen.

Suomalais-ruotsalainen nelikkomme saa isännäksi ja oppaaksi Tomáš Vidlák. Hyväntuulinen Tomáš lajittelee maahan päivän varmistuksemme: kolme komeaa apinannyrkkiä ja läjän eripaksuisia köyden-, narun- ja slinginpätkiä solmittuine päineen. Olen tottunut assosioimaan kiipeilyksanaa "räkätä" aivan tietynlaisia aistimuksia, en vähiten metallin tunnun ja kilahtelun. Vaan nyt pä rakkääminen onkin paljon pehmeämpää, köydenpätkien järjestelyä koon ja kaikkien sateenkaaren värien mukaan. Olisikohan pitänyt salakuljettaa edes jokunen kiila mukaan?

On mahtavaa lähteä kiipeämään suoraan aamiaiselta tarvitsematta sulloutua autoon. Kävelemme läpi uneliaan Adršpachin kylän, josta isäntämme johdattaa meidät ylämaalle Křížový vrchin kiipeilyalueelle. Tarkoitus on ottaa maistiaiset paikallisesta hiekkakivestä aluksi pienillä, yhden köydenpituuden torneilla. Tomáš liidaa ensiesittelyksi helpon Podzimní-tornin käsitellen tottuneesti solmuja yhdellä kädellä ja klipaten lopuksi yhden renkaan, kahdella jatkolla paikalliseen tapaan. Kipitämme perässä ja

Kalamárka (VIIIb), Igor Koller, Chrámové stěny, Teplice.

pyydämme saada vastaavanlaisen mento-
rointinousun haastavammalla reitillä. Saa-
mamme pitää.

Tomášin lähtiessä Kužel-tornin ensimmäi-
sille metreille tajuan vasta viiveellä tilanteen
erikoisuuden: reitti lähtee varmistamata
kuilun päältä siten, että epäonnistuminen
alus tarkoittaa heti pitkää pudotusta
maahan. Olisin kai voinut kiinnittää edes it-
seni johonkin. Isäntämme kiipeää kuitenkin
rutiinilla, ja kohta possujuna hamuaa pe-
rässä samat hiekkaiset sloupperit hikoilevia
käsii housuihin pyyhkien. Mankkavihjeitä ei
tietenkään ole tarjolla, mutta Tomáš opas-
taa hiekkakivikisällejään lempeästi ylhääl-
tä. Parhaat jalkatekniset neuvot korostavat
kiven hiekkasta ominaislaatua: tossuja pi-
tää sipaista aina välillä lahkeisiin, ja kun jal-
ka asetetaan otteelle, sitä ei liikutella kuten
usein graniitilla, vaan tassu pidetään millil-
leen paikallaan.

Olen nyt mielestäni ymmärtänyt, mistä tor-
nikiipeilyssä on kyse. Ilmoitan ykskantaan
kakkosteluni päättyvän tähän ja pyydän To-
mášilta suositusta elämäni ensimmäiseksi
solmupalloliidiksi. Minut ohjataan Maják-
tornille ja siellä Údolni-nimiselle reitille.
Údolni (VIIa) on tornin mittavin reitti, hal-
keamasytemi, jonka ainoa rengas odottaa
25 metrin korkeudella. Varmistaminen sitä
ennen ja sen jälkeen pitää hoitaa solmuja
kiilaamalla. Tomášin mukaan reittiin saa hy-
viä solmuja.

Osa solmuaseistuksestani on solmittu kire-
äksi. Piukkoja solmuja oppaani suosittelee

pokettimaisiin kohtiin. Osa taas on jätetty
löysäksi, sillä ne on tarkoitus muotoilla ja
kirstää vasta liidissä, *in situ*, suppiloita epä-
määräisempiin halkeamiin. Kysyn hui-
vin vuoksi lähtiessäni, saako näihin nyt sitten
pudota. ”*Not really*”, kuuluu vastaus.

Údolnia kiivetessä teen sitä, mitä aika hy-
vin osaan, eli jammaan ja leipäkkään, mut-
ta nousussa on jotain perin oudoksuttavaa,
kun valjaissa ei roikukaan omaa tuttua va-
likoimaa. Huomaan, kuinka kiipeilyteknolo-
ginen apparaatti on jo liki lähtemättömäs-
ti tullut osaksi kehollista olemisen tapaani:
olen camalot-kyborgi. Tekstiilin tunkeminen

HUOMAAN, KUINKA KIIPEILY- TEKNOLOGINEN APPARAATTI ON JO LIKI LÄHTEMÄTTÖMÄSTI TULLUT OSAKSI KEHOLLISTA OLEMISEN TAPAANI: OLEN CAMALOT-KYBORGI.

halkeamaan on niin vierasta, väsyttävää ja
– myönnän – erittäin arveluttavaa. Tornin
huipulla raapustan huojentuneena puks-
taavini toppikirjaan ja käyn varmistamaan
kakkostelijoita. Aavistukseni siitä, että täl-
lä reissulla ei voida vetää ihan täysillä, saa
vahvistusta Tomášin klinatessa hymyil-
len eräitä kaikkein hakisimpiä solmujani.
”*Maybe for sitting...*” >>

Tornien reittien greidit ovat Böömissä monitulkintainen juttu. Paikalliset käyttävät ikiomaan hiekkakiviasteikkoaan ja kääntävät sitä paljon luontevammin UIAA-greideiksi kuin ranskalaisperäiseksi sporttigreidiksi. Lisäksi oppaamme korostaa, että vaikeusasteiden tulkitsemisessä täytyy ottaa huomioon, minkä vuosikymmenen kiipeilytuotoksiin reitti lukeutuu, kenen tekemä reitti on, ja minä karrierinsa ajankohtana kyseinen ensinousija on reittinsä tehnyt.

”Hiekkapusseihin” haksautaminen ei ole mitenkään tavatonta, ja eritoten Stará cestat, vanhat reitit, tuppavaat tuntumaan painavilta.

On Heikin vuoro ottaa vastuu kiipeilystään. Tomášin ehdotuksesta hän aloittaa vanhalla Maják-tornin reitillä, jonka greidi on vain V mutta joka lupausten mukaan pistää kunnolla hanttiin. Vaan Heikkipä hoiteleekin hienosti pelinavauksensa: heittelee apinannyrkkiä ennakkoluottomasti halkeamaan, meanderoi linjan luontevan kulun mukaan ja klippaa vasta puiden latvojen yläpuolella reitin fiksaton renkaan. Paisattellessamme päivää Majákin huipulla Jonas toppaa seuraksemme hiestämääni Údolní-halkeamaa pitkin. Mies on kalpea ja itsesytyöksissä: ”Couldn’t get the knots in... ran it out... would have hit the ground, definitely.” Pidämme siis pikaisesti kuolonkelit karkottavan ryhmäterapiaistunnon ja lataudumme kohti seuraavaa kohdettamme.

RAKASTAVAISET

Kun kiipeilijät kokoontuvat appelelle ravintolaan Adršpachin kiipeilyalueen reunalle, maistuu eräs ero suomalaisen ja tšekkiläisen kalliopäivän välillä. Pöydissä ei suinkaan mutustella kaurakeksejä ja hedelmiä, saati sitten juoda aminopeptididrinkkejä. Esimerkillinen oppaamme syö annoksen ehtaa eläintä, juo oluet päälle ja ilmoittaa innoissaan, että nyt kiipeämme alueen korkeimman tornin Milencin. Suurenmoista, minä kun erehdyin luulemaan mallasjuomien tarkoittavan kiipeilypäivän päättämistä. Olin edellisenä iltana jo tutkiskellut alueen kaksiosaista opaskirjaa, ehkä vaikeaselkoisinta koskaan näkemääni topoa. Niin paljon kuin tykkäänkin leikitellä länsislaavisten kielten ääntämisellä, tšekinkielisistä reitituvauksista en hullua hurskaammaksi tule. Adršpach-kirjojen piirroksat säilyttävät nekin enigman muistuttamalla lähinnä jonkin kadonneen kaupungin pohjapiirroksia. Onneksi meillä on oppaamme Tomáš, jonka suosikkialue juuri Adršpach on.

Marssimme hilpeinä ”kivikaupunkiin” vilauttaen portinvartijalle lamiinoituja turistikorttejamme, ihastelemme puiden ja kivien heijastuksia peilityvenen järven pinnassa – ja menemme sekaisin. Torneja on joka puolella: pieniä, suuria, valtavia, monoliittisia, moniosaisia, veistoksellisia, aivan loputtomasti. Kysyn isännältämme, montako niitä on, ja luku on yhtä ihmeellinen kuin itse näky: 1600. En ole myöskään milloinkaan aiemmin kiipeilymatkoillani, ehkä Indian Creekiä lukuun ottamatta, nähnyt samanlaista paksukaishalkeamien keskittymää. Käsihalkeamaa ohuempaa saa etsimällä etsiä, mutta nyrkkittapelluita, brutaalin näköisiä offareita ja ahtaita torvia on ihan joka kulman takana.

Niin tenhoava kuin Adršpachin isojen halkeamien tarjonta onkin, emme ryntää riemusta kiljuen näiden toistaan komeampien röörien kimppuun. Aamupäivän kokemukset solmuilla varmistamisesta ovat tehneet meidät kaikki hieman varautuneiksi. Pysymme Tomášin suunnitelmassa kiivetä Milenci eli ”Rakastavaiset”. Syy hempeälle nimelle selviää, kun näemme korkealle pyökien ja honkien päälle kohoavan 110-metrinen tornin. Toinen kaksihuippuisen tornin päistä nimittäin nojaa toista vasten siten, että kosketuksesta sukeutuu kivisten giganttien ikuinen suudelma.

Meidän reittimme syleilevän parin laelle on **Přes fichtli** (VI), isäntämme tuoteselostuksen mukaan ”*real Adršpach climbing*”. Reitti lähtee kuilun reunalta, puusta rakennetun väljän ritilän päältä. Ensimmäisen köydenpituuden alku on offari, sen levetessä ahdas chimney. Reittiin kuuluu Adršpachille tyypillinen ”building”, eli tässä tapauksessa vaikea alku on tarkoitettu ohitettavaksi ihmisrakennelman avulla. Saamme kuitenkin luvan yrittää alkua vapaasti, siis ilman rakennelmaa, silläkin uhalla, että epäonnistuminen matalalta voi tarkoittaa suuria ikävyökyä: putoamista jalat puukehikon palkkien välistä kulkuset survoen tai onnettomasti kokonaan kehikon ohi. Ruotsalaisyritys alun vapaasti kiipeämisestä päättyy kauhuun ja pakkeihin, sitten Tomášin olkapäiltä ja suoristetuilta käsiltä leikkaukseen sukeltaen.

Tomáš päättää lyöttäytyä ruotsalaisten tiimiin. Me jääme odottamaan riittävän turvavälin kasvamista, vaikka ei täällä ainakaan kuutoskoon camalotteja päähän voi pudota. En pidä ajatusta Heikin solisluilla seisoskelusta oikein kunniakkaana, joten puristan offariin parhaat kanansiipeni ja käsilyöntini. Heikki spottaa, kunnes kymmenen metrin jälkeen huutelee, ettei voi tehdä enää mitään. Se ei haittaa, sillä olen jo ajat sitten solahtanut leikkaukseen sisään ja tunnen oloni aika kotoisaksi siitä huolimatta, että chimney on niljakas. Sooloan sen loppuun asti, siirryn feissille klippaamaan pitchin ainoan renkaan, poikkaroin kosteilla noppaotteilla, kiilaan yhden solmun halkeamaan ja pääsen ständirenkaalle. Heikki kakkostelee onnistuneesti ja noukkii samalla halkeamasta hiustuppojani.

Palkitsevan alun jälkeen loput neljä köydenpituutta ikivanhassa Přes fichtlistä ovat turhan helppoa könyämistä kalliomassojen välissä, joskin Heikille osunut neljäs pitchi on kieltämättä ratkiriemukas. Siinä pitää ensin ryömiä kallion sisään pikkiriikkisestä, lähes anatomisen tarkasta reiästä selällään maaten ja hiekkaa silmiin saaden. Eihän tuollaista voi nauramatta katsella. Koomisen ”kiipeilyn” jälkeen tila avartuu jonkinlaiseksi tornin sisäiseksi kappeliksi. Sen tynnyriholvi stemmataa hyvillä jalkaotteilla, katon halkeamaan solmupalloja koristeeksi ripustellen.

Milencin topissa olemme komeasti koko Adršpachin huipulla, joten tornivalintaa sinänsä Tomášille kiittelemme. Olemme päätyneet rakastavaisten isomman, maskuliinisen pään päälle. Radek Lienert on samalla pääläellä kanssamme, häntä kakkostelevat puolalaispojat jumittavat feminiinisemmän pään laella. Heillä on edessään hypy tornilta toiselle. Rakastavaisten välinen hypy on vain hyppygreidiä 2, mutta se synnyttää polakkinuorukaisissa silti ymmärrettävää rimakauhua. Katselemme ennen laskeutumista yhden hypyn. Se jää hieman ponnettomaksi, ja Jakub päättyy niukin naukin samalle huipulle Radekin kanssa.

Hypyt asteikolla 1–3 ovat Radekin mielestä normaaleille ihmisille soveliaita. Skaalan korkein tekele on tällä hetkellä amerikkalaiseksi hypyksi nimetty loikka, vaikeutta viitosen verran. Patikoidessamme takaisin kylään Tomáš osoittaa minulle erään nelosgreidin hypyn sijainnin ja kertoo nähneensä siinä sekä onnistuneita että epäonnistuneita yrityksiä. Jälkimmäisistä tuli kuulemma todella ruma jälkeä. Katseen kivien välimatkaa alhaalta epäuskoisena; nelosen hypy ei edes päädy tornilta toisen päälle, vaan tornilta päin seinää. Hulluja nuo tšekit!

Illalla teemme tuttavuutta romanialaisten kiipeilijöiden kanssa – lämpimästi. Herrat ovat nimittäin valmistaneet lajitelman luumuviinaa matkaevääksi ja esittelevät ylpeästi meille keitoksensa. Ruotsalainen Stefan kieltäytyy painokkaasti kaikesta tarjotusta, mutta me muut yritämme olla kohteliaita hänenkin puolestaan. Tisleiden vahvin on välillä polttaa minulta hampaat suusta, joten ryhdyn myös heti työkeälle

ei kiitos -linjalle. Alexandru, vanhin romanialaisista, viuhahtaa mökkiin ja palaa ojentamaan minulle uuden pullon saatesanoin ”*This is for girls*”. Vaan voinko miestä työttelystä moittia: päässäni on vaaleanpunainen perhospipo. Siemaistessani kunnan huikan kuittaan kuitenkin takaisin, että huomenna herraseni näet, kuinka tytöt kiipeävät.

PORMESTARI

Tankkaamme aamiaiseksi häkellyttävän määrän pullaa ja kahvia. Hyvä oppaamme, joka on selvästi miettinyt asioita yön yli, on vakuuttunut halkeamataidoistamme ja ottanut myös huomioon esittämäni toiveen ilmavasta kiipeilystä. Tarkoitus on tänään suorittaa ADRSPACHIN klassisin haaste: kiivetä sekä Starosta että Starostová, pormestari ja hänen vaimonsa. Jo kokemamme perusteella tiedän Tomášin ilmauksien ”*real ADRSPACH climbing*” ja ”*quite funny*” merkitykset. Edellinen tarkoittaa kosteita offari- ja chimney-sooloja, jälkimmäinen keskivaikkea feissikiipeilyä ilman varmistuksia. Isäntä kuiskuttelee minulle, että reitti Pormestarille alkaa todella kovalla offarilla ja ”buildingillä”, mutta hän uskoo minun kiipeävän sen kokonaan vapaasti. Kiitän luottamuksesta.

ADRSPACHIN satumetsä vasta heräilee, kun kolmikansallinen viisikkomme marssii tornien kaupunkiin. Kiinnitän nyt huomion siihen, kuinka kotoisan rehevää kaikkialla on. Lukemattomat purot verkottuvat toisiinsa ja pitävät tornien juuret kaikkialla hieman kosteina aurinkoisesta säästä huolimatta. Varpukasvit ovat niin tutunnäköisiä, ettei niiden marjoja epäroï syödä aamiaisen jatkeeksi. Suppilo-vahverot sentään jätän mättäille. Paikalliset pikkulapset ovat koonneet tikkuja ja keppejä nojaamaan joidenkin tornien kapeisiin tyviin. Tarkoitus on kullemma estää huteria kallioita kaatumasta kumoon. Voimakeppejä! Ihastuttava on lasten mielikuvitus, jota tietoisuus fysiikan laeista ei vielä ole kuivattanut.

VAIHDAMME LIIDIVUOROA. LUVASSA ON OIKEAA EXTRA- VAGANZAA: KUILUN YLITYS. TYYLI ON VAPAA, MUTTA ONNEKSI OLEMME SAANEET BEETTA TEMPUN VARMISTAMISEEN.

Starostan ja Starostován näkeminen paraatikulmastaan saa lapsen minussa nauramaan ilosta. En ole koskaan ennen nähnyt noin täydellisen antropomorfisia kiviä tai kallioita. Jos eilisissä Rakastavaisissa olikin jotain tulkinnanvaraista, niin Pormestari on kiistatta mies ja hänen vaimonsa - jopa elegantti nainen. Pariskunta tuijottaa toisiaan kun-

Perttu Ollila

Bič-Prásknutí bičem (VIIIb) eli Ruoskanisku, Heikki Karla, Věž Jardy Berana, Teplice.

nioittavalta etäisyydeltä, silmästä silmään. Adršpachin kivinen viranhaltija on ehkä hie-
man knöödelien turvottama, mutta vaimon
pää profiloituu kauniisti pyöreine poskineen
ja siroine nenineen. Lyhyen kaulan alta lähtee
poinuttunut, tiukkamiehustainen pusero,
sitten laaja hame, joka ulottuu maahan asti.
Hameen laahuksen eräästä taitteesta meidän
on aloitettava Pormestarin vaimon päälle kii-
peäminen.

Päivänavaus Pormestarin pontevalla reitil-
lä, *Stará cestalla (VIIc)*, on oikeastaan toisin-
to eilisestä: ensin ruotsalaisittain paha mieli
ja pakit, sitten minun vuoroni. Varmistamat-
tomaan off width -liidiin täytyy lähteä todella
päättäväisesti, ei vähän kokeilemaan ”ottei-
ta”. Onneksi olen treenannut sooloilemalla
Kahiluodon Uhrikallion piskuista *Kirnuu (7-)*.
Tässä kirnuttavaa vaan on viisi kertaa enem-
män. Kiipeän alun vaikean offerin vasemmat
raajat halkeamassa, sitten tajuan kääntyä ym-
päri ja kiilata itseni hetkeksi leventyneeseen
leikkaukseen huilaamaan. Chimneyn turvasta

on niin vaikea luopua, mutta nyt on uskallet-
tava vielä hetkeksi otekiipeilemään.

Ständihyllyltä katselen mieteliäänä alas Por-
mestarin-aloitustani. Tomáš hurraa tyyty-
väisenä. Varmistuksina komeilee vain kak-
si narua pikkusormenpaksuisten tiimalasi-
en ympärille solmittuina. Niiden kurottelu ja
pujottelu ei ehkä ollut kaiken vaivan arvois-

**YRITÄN SINNIKKÄÄSTI
JAMMATA ENSIMMÄISTÄ
SOLMUA POKETTIIN. TOMÁŠIN
HAUKANKATSE TAVOITTA
TUHERRUKSENI JA NEUVO
RAIKUU TORNISTOSSA:
”PERTTUU, IT’S NO GOOD –
JUST CLIMB!”**

ta, mutta silkka köyden klippaamisen ääni te-
kee mielelle niin hyvää. Eilisessä ”buildingin”
eliminoimisessa silvoitin teipittiä oikean jalka-
ni, nyt sitten vasemman, joten olen nilkois-
tani symmetrisesti ja syvästi verillä. Se ei lu-
paa miellyttäviä tuntemuksia tuleviin hal-
keamiin. Liidissä sitä vain tekee kaikkensa
ja survoo raajansa pysyäkseen halkeamassa.
Heikki sen sijaan saa tulla perässä rennom-
min ja haavatta.

Vaihdamme liidivuoroa. Luvassa on oikeaa
extravaganzaa: kuilun ylitys. Tyyli on vapaa,
mutta onneksi olemme sentään saaneet
Tomášilta beettaa tempun varmistamiseen.
Heikkihän on jo tottunut viskomaan apinan-
nyrkkiä, vaan nyt hän joutuu soveltamaan
samaa metodia peräti 320-senttisellä slingil-
lä. Köysipallo pitää heittää kuilun yli ja onnis-
tua kiilaamaan se seuraavan seinän suppilo-
halkeamaan, joka on sinänsä hyvä mutta jota
ei oikeastaan näe. Kaksi ensimmäistä heittoa
menevät ihan harakoille, mutta kolmas aset-
taa pallon paikoilleen. Toisen pitchin varmis-

Jonas Wiklund

Stará cesta (VIIa), Heikki Karla, Starostová eli Pormestarin vaimo, Adršpach.

tus on siis siinä. Nyt vain kiipeämään luottavaisin mielin.

Akrobaattinen kiipeilytoverini tekee ensin amukankean spagaatin kuilun yli ja tarttuu vasemmalla kädellä kantista. Sitten seuraa toisenkin jalan vienti kuilun yli ja hätäinen deadpointti slouppaavaan hyllyn reunaan. Heikki puristaa, pysyy hetken... ja putoaa kuiluun. Rykäisy vetää minutkin pudotuksen reunalle, mutta ständisingi pysäyttää liikkeen. Ennen kaikkea apinannyrkki pitää! Säikähdyksestä selvittyäni nauran makeasti. Heikki stemmaa anteeksi pyydellen ylös, koettaa uudestaan ja putoaa nyt vielä syvemmälle kuiluun. Minulla alkaa olla oikein hauskaa. Vasta kolmas yritys onnistuu, ja pääsemme tilavalle terassille. Taputtelempa tyytyväisinä lilaa apinannyrkkiä. Jos johonkin solmupleismenttiin tällä reissulla kannatti pudota, niin se oli juuri tämä.

Yllämme kohoo nyt Pormestarin typeryyttävä ilmavuus, kolme köydenpituutta otekiipeilyä. Heikki ottaa niistä ensimmäisen. Se alkaa varmistamattomalla halkeamalla. Isolle hyllylle voi toki vielä hypätä vaikka parista metristä, mutta ei missään nimessä hyllyn ohi. Mies hipsii taiten klippaamaan renkaan, pitchin ainoan varmistuksen, ja poikkaroi liukastellen vasemmalle, roikkuvalle ständille. Kakkostellessani hikisillä otteilla päivänpaisteessa huomaan ensimmäistä kertaa todella kaipaavani mankkaa. Ehkäpä hermostoni jo ennakoii seuraavaa köydenpituutta. Se on määrä aloittaa "buildingillä" heti ständin päältä, mutta Tomášin kertoman mukaan joku välillä senkin ilman ihmisrakennelmaa kiipeää.

Yhteisten nousujen tuomalla varmuudella ja luottavaisen toverin sanakääntein Heikki kannustaa minua vapaavetäisyyden ja lupaa tarvittaessa pudottaa minut vasemmalle, missä on enemmän tilaa ennen hyllyille iskeytymistä. Tunnelma on juuri oikeanlainen, joten en jää spekuloimaan, kuinka Heikki muka voisi ohjata putoamistani, vaan jätän arkailut ja lähden matkaan. Kruksi tulee kuin läimäys vasten kasvoja: sarja slouppereita kiekkoja ja ständin päällä. Pysyn kuin pysynkin niillä ja pääsen loiventuvan seinän hyville otteille, joilta yritän sinnikkäästi jammata ensimmäistä solmua pokettiin. Tomášin haukan katse tavoittaa tuherrukseni ja neuvo raiakuu tornistossa: *"Pertuu, it's no good – just climb!"*

Tšekki-isäntäni karun asiallisen beettan ohjaamana päädyn sitten ensimmäistä kertaa elämässäni kiipeämään näin vaikean pitchin ilman kosmeettisintakaan varmistusta, ständiltä ständille. Kakkoskruksi tulee kohtuu teknisenä kallion pullistumana juuri ennen nousua seuraavalle ständille. Tilanteessa olisi-

"KIVESTEN" PÄÄLLÄ ON HYVÄ ISTUSKELLA JA MIETTÄÄ, KUINKA LOPPU CHIMNEY TULISI SUORITAA. SE ON ONNEKSI RUTIKUIVA JA HYVÄKITKAINEN.

vat kaikki murskaputoamisen elementit: iso paha putoamiskerroin, ällistytävä rannari ja osumispiinta. Näitä on hyvä miettiä vasta jälkikäteen. Vaikka parahin perämieheni saa kakkostella vailla kliinaamisen tuomaa rasi-tetta, köysi singahtaa yllättäen kireäksi pitchin puolivälissä. Ilmoitus istuskelijalta tulee vailla tekosyitä: "Onneksi ei ollut mun liidi!"

Toppiin johtavan pitchin alku on sekini "combined tactics" eli ihmisrakennelma. Tomášin mukaan alku ei ole mitenkään mentävissä ilman rakennelmaa, joten Heikki luopuu suosiolla tähän asti noudattamastamme tyylitelystä. Adršpachissa sovellettavassa vanhasa saksilaisessa tyyliässä on erikoinen käsite "clean building". Puhtaus tarkoittaa sitä, että kun ihmispyramidi rakennetaan, varmistajakaan ei saa kuormittaa ständirengasta. Eli hieman ristiriitaisesti kiipeilijälle sallitaan kylä varmistajan otsalla seisoskelu, mutta varmistajaa vaaditaan tempuillemaan kuormansa alla kuin paraskin sirkustaiteilija.

Aluksi koetan olla kunnan saksilainen tyyliniekka ja jännitän kehoani rakennelman puhtauden vuoksi. Roikkuvalle ständillä tällainen touhu tuntuu kuitenkin epäreilun vaarallista kiipeilijän kannalta, joten nojaan pian suosiolla ankkuriin. Heikki potkii minua hartioihin ja päähän, kunnes yltää kelvollisille otteille. Tämäkin köydenpituus on totaaliannari: köyttä ei klipata ennen Pormestarin huippua. Kakkosena on kiva kikkailla, köydestä kiskominen on inhaa. Yritän siis loppuun asti vapaasti. Kaksi hiekaista monopokettia sekä muutama noppa riittävät, ja onnistun ensiyrittämällä kakkostelevaan pitchin vapaasti. Täytyy antaa Tomášille uutta beettaa.

PORMESTARIN VAIMO

Istumme kaksin Pormestarin vaimon haemeen viileässä laahuksessa. Aurinko ei tänne koskaan paista, ja ympärillämme on pelkkiä kosteankylmiä kiviseiniä. Tomášin ehdotus Starostován toppaamiseksi on taas Stará cesta, nyt kuitenkin vain kolme köydenpituutta ja aiempaa pienemmällä greidillä (VIIa). Tornien välinen välipalamme on tällä kertaa tuhti Vltavan makkara paperinohuiden leipäviipaleiden väliin sullottuna. Heikki ei syö lihaa, joten jaamme kerrosvoileivät toverilli-

sesti kahtia: leipään ja makkaraan. Kevyemmän syönyt kiipeilyparini saa aloittaa.

Heikki jammaa ensin märän käsihalkeaman nurkassa ja katoaa sitten syvyysuunnassa kallion sisään. Pian kuuluu komento, että saan kiivetä mutta että ständistä ei ole vielä tietoaakaan. Lähden uteliaana perään ja löydän Heikin "varmistamasta" minua prässäämälä istuma-asennossa kehoaan chimneyn seinäni ja järjestelemällä köyttä syliinsä. Ensimmäinen pitchimme on 45-metrinen infernaalinen chimney-labyrintti, jossa syvät kuilut haarautuvat sinne tänne. Olemme kyllä kartalla, mutta vasta puolessa välissä. T-risteyksestä on tarkoitus tehdä käännös vasempaan poikkikuiluun ja sieltä lähteä kiipeämään ylös kohti ständirengasta.

Lyön apinannyrkin väliständiksi kattoon, mutta solmu ei mitenkään pysy tasalevyisessä halkeamassa. Siispä varmistan kulman taakse kadonnutta liidaajaa erittäin vanha-aikaisesti. Pian alkaa tulla kommenttia: on märkää ja jalkojen alla paha näkymä. Heikki kuitenkin ilmoittaa keksineensä, miten voimme selvittää tästä niin, ettei kuolla kummatkin, jos toinen mokaa. Minun tulee kuulla heti lähteä sooloamaan perään, ja jos putoan, Heikki lupaa hypätä labyrintista löytämänsä sivukuiluun. Näin väliimme jää kiilakivi. "Ruhjeita tulee, mutta selvitään hengissä", ääni kulman takaa ilmoittaa. Nielaisen ja lähden perään. Hetki on herkkä, stemmailu leveää, kiipeily tuntuu kurjalta – ja katson tietenkin alas. Syvyys tuijottaa kylmästi takaisin. Kuilu allamme ei ole suinkaan

SEN JÄLKEEN ALKAA HIENO KÄSIHALKEAMA, JOKA HALKOO PORMESTARIN VAIMON RUMEMPAA POSKEA. MENO ON JYRKKÄÄ, HYVILLÄ JAMMEILLE USKALTA RANETTA,

pohjaton, mutta se kapenee juuri sellaiseksi Morian haudaksi, jonne kuolleet örkit heitetään maatumaan. En mitenkään keksi, kuinka ketään tuolta voitaisiin pelastaa.

Orastavasta friikkailustani huolimatta siirtymä onnistuu ja parini tarvitsee vain katsella ja kannustaa kiven päällä seistessään. Tämä on jo toinen kerta vuoden aikana tiiminoussuillamme, kun Heikin pää toimii pahassa paikassa neuvokkaammin kuin omani. Siitä kiitollisena jatkan chimney-helvetin mukavarmistamista kiven päältä. Sitten huomaan kiven allani liikkuvan.

TŠEKITÄR KERTOO, ETTÄ USEIMMAT TYTÖT EIVÄT ADRŠPACHISSA LIIDAA LAINKAAN. HÄN ON YKSI HARVOISTA, JOTKA KIIPEÄVÄT KLASSISIA HALKEAMIA, NIITÄ ”REAL ADRŠPACH CLIMBING” -LINJOJA.

Marihuana–Rajbyk (VIIIa), Perttu Ollila, Feťácká, Teplice.

Ottakar Strovniel

Onneksi Heikki pääsee pian ständille ja saan vartoa hipihiljaa kiipeämislupaa. Sitä ei tule, vaan värkkääminen kestää ja kestää. Tomáš oli toki muistanut kertoa, millainen ständirengas meitä odottaa. Todellisuus on silti tiedonantoa jännittävämpi: renkaan metallista on 50 % syöpyntynyt pois. Heikki kiinnittää kaiken haan tyveen ja varoo visusti nojaamasta rakennelmaansa. Yleensä vannon suureen ääneen, ettei chimneystä voi pudota, mutta nyt olo on kumman huftera. Olen vähän sivussa Heikin kiipeämästä linjasta, aivan liian liukkaalla. Pääsen sentään ständille. En nojaa siihen enkä edes katso sitä, vaan pyyhkäisen tossut kuiviksi ja käyn välittömästi liidamaan seuraavaa pitchiä.

Kostean takaseinän tuoman ”turvan” jätettyäni feissin otteiden puristaminen on suorastaan takertuvaa. Olemme kumpikin siinä määrin tilanteesta tietoisia, ettei Heikin tarvitse edes ääneen sanoa putoamisen olevan kielletty, kun hipsin korroosioständin yläpuolella. Kallioarkkitehdille kiitos: alkaa loiva off width -halkeama. Survon entuudestaan verisen nilkkani sisään, samoin hufteran apinanyrkin, jotta minun ja Heikin ständin välissä olisi edes jotain. Halkeamasysteemi on älyttömän pitkä, lyhyen köyden mittainen. Offari levenee tuttuun tapaan chimneyksi. Sinne on kiilautunut iso kivipari, jonka slingaan varmistukseksi kuin Kustavin Riskeläisvuoren Kivekset-reitissä ikään.

”Kivesten” päällä on hyvä istuskella ja miettiä, kuinka loppu chimney tulisi suorittaa. Se on onneksi rutikuiva ja hyväkittäinen. Auringon säteet saavat Starostován välihuipun reunan hehkumaan. Lähdän pumpaamaan ylös kohti kimmellystä selkä ja kämmenpohjat toiseen, jalkapohjat toiseen seinään painaen. Jatkan vartaloprässiä kauan ja huomaan lopulta kiipeäväni poikkeuksellisen leveää chimneytä. Kun tulen välihuipun luiskalle reunalle, enää hartiat ja tossunkärjet pitävät minut paikoillaan eri seinien välissä. Alas katselemisessa ei enää ole ideaa, sillä kiipeämiseni muistuttaa hukkuvan miehen selkäuintia ja rannaria on parikymmentä metriä. Pelastaudun pikku huipulle kuin saarelle, aurinkoon, pois kivimassojen puristuksesta. Kakkoseni ui hänkin ylös pimeästä ja ilmoit-

taa meidän laittaneen vain pari varmistusta 90 metrille.

Heikki saa kiivetä ensimmäisenä Pormestarin vaimon päälle. Toppauspitchi alkaa innostavalla hypyllä kuilun yli: reunasta pitää jaksaa mantteloida pompun jälkeen! Pieni släbi johdattaa reitin yksinäiselle rengaspultille. Sen jälkeen alkaa hieno käsihalkeama, joka halkoo Pormestarin vaimon rumempaa poskea. Meno on jyrkkää, hyvillä jammeille uskaltaa ranettaa, ja lopulta iso solmukin löytää paikkansa halkeamassa. Starostován päällä on yksinkertaisti komeaa. Olemme helpottuneita, ja reitin alun tuottamat pahat väritykset kaikkoavat pian mielestä.

Vaan vaimon päälläpä on jo muitakin ilakoi-massa, samoin herra pormestarin. Kummallakin tornilla viritellään köysiä tirolilaista traverssia varten. Pormestarin puolella kiristelyn hoitavat puolalaiset. Ensimmäisenä tornien välisen tyhjyyden ylittää Damian Czermak. Haastattelen nuorukaista pikaisesti. Käy ilmi, että Damian on Puolan parhaimpia high-lainereita ja kävellyt maineikkaan Lost Arrow'n välin sekä isoja ilmoja Utahin Canyonlandsissa. Tästä tohdin päätellä, että köyden toinenkin pää on osattu kiinnittää asianmukaisesti. Hypähdän ennakkoluulot karistaneena tirolilaiselle ja hinaan itseni ilmassa Pormestarin päälle. Nyt alas katseleminen on pelkästään riemastuttavaa.

Laskeutuessani Pormestarilta minua tervehtii iloinen huudahdus eräästä ylös aikovasta tyttö-poikatiimistä: "We met in Yosemite!" Kivinen maailma on fanaatikoille selvästi aika pieni. Nätisti hymyilevä neiti on Paulína Binková. Tšekitär kertoo, että useimmat tytöt eivät Adršpachissa liidaa lainkaan. Hän on yksi harvoista, jotka kiipeävät klassisia halkeamia, niitä "real Adršpach climbing" -linjoja. Paulína tiedustelee ensin kohteliaasti päivän nousumme, sitten säikähtäen kyseenalaistaa viimeisimmän reittivalintamme. Pormestarin vaimon Stará cestaa hänkään ei tykkää nousta, siitä kun on kaksi kolmannesta niin kalmaista kiivettävää.

Illallisemme Adršpachin täysihoitolassa on myöhässä, sillä isäntänä ja kokkina toimi-

va mies on ollut koko päivän torneilla. Kuka meistä voisi häntä muka moittia? Kuin odottelua paikkaamaan herra loihii vaatimattomilta vaikuttavista raaka-aineista mitä herkullisimman tšekkiläisen aterian. On

KUOLEMANPELOSSA MANKKAKONE KÄYNNIS- TYY KUITENKIN VARMASTI, JA SUTTAAN SEINÄN HÄ- PEÄLLISEN VALKOISEKSI. LIIDI SENTÄN ONNISTUU.

alkukeittoa, knöödeleitä, sianlihaa ja hapankaalia. Kaiken kruunaa kiipeilyn lomassa kerätyillä suppilovahveroilla maustettu kermakastike. Koska Heikin laihemmalla lautasella ei ole possua, tarjoan hänelle litran böömiläisestä humalasta valmistettua "pivoa". Se on myös kiitokseksi kylmäpäisestä toiminnasta Adršpachin ahdistavimmassa chimneyssä.

TEPLICE

Kiipeilyviikkomme sää muuttuu epävakaiseksi. Hiekkakivellä kiipeily pian sateen jälkeen on kiellettyä, joten isäntämme tekevät harkittuja peliliikkeitä pitääkseen meidät innokkaita. Toisinaan yösateen jälkeen viivytellemme aamupuuhiä pitkälle iltapäivään, kerran ajamme jopa Puolaan hakemaan kiviä hiekkakiveä. Lopun viikon suurin ilon aiheemme ovat kuitenkin toistuvat visiitit Tepliceen, kaupunkiin, jonka slavonialaislähtöinen nimi tarkoittaa paikkaa, jossa kuumat lähteet pulppuavat. Ei meitä niinkään urbaani ympäristö kiinnosta, vaan Teplicen metsät, joihin on lähteiden lisäksi jostakin "virrannut" henkeäsalpaava määrä kivistä kauneutta: torneja, luolia ja nopeasti kuivuvia seinämiä.

Adršpach ja Teplice muodostavat niin yhdenmukaisen, 17 neliökilometrin laajuisen hiekkakivihentymän Koillis-Böömissä, että muodostelmasta käytetään yhteisnimitystä Adršpach–Teplicen kalliit. Paikka on ollut

luonnonsuojelualue jo vuodesta 1933 lähtien. Turistit saavat vierailta siellä vain merkittävät polkuja pitkin, kiipeilijät onneksi poluilta seinille poukkoillen. Adršpachin tornien ja pilarien kompaktiin tiheyteen verrattuna Teplicen on siunaantunut väljemmin kiveä. Saniatismetsässä kävelee helposti toistakymmenentä kilometriä ihastelemissa paitsi kiivettäviä linjoja, myös pieniä taianomaisia vesiputouksia ja rakennustaiteen jälkiä menneiltä vuosisadoilta, upeita kiviportteja ja mysteeristä Střemenin linnaa.

Teplicessä on jopa maanalainen maailman-sa, Siberia: kapeita kulkuja sammaleisten kallioiden puristuksessa, kylmyyttä ja kosteutta, joka tiivistyy pimeimmissä nurkissa ikuisena lumenä. Siberian vastapainona on Krakonošin puutarha, avara alue, jota rajaavat Teplicen uhkeimmat seinät, böömiläisen kiipeilyn kruunut ja temppelit. Kiipeilytapamismme pääorganisaattori Zbyšek Česenek on patrioottisen uskollinen asuinpaikalleen ja ylpeä sen perinteisestä kiipeilystä.

Krakonošin puutarhasta Zbyšek osoittaa minulle ensi töikseen Chrámová stěna, Tempeliseinää, ja sanoo sen olevan maailman hienoin seinä. En voi väittää vastaan. Voin vain koettaa olla seinän nimelle kunniaksi kiipeämällä jotenkuten tylykkäästi.

Joukkueemme hajautuvat Teplicen-päivinä. Minun uusi oppaani on alati hymyilevä Otakar Strovnal. Otakarissa henkilöityy mukavasti böömiläisen kiipeilyn perinteikkyyksi; reitintekijä ilmoittaa parhaaksi nykyiseksi kiipeilykaverikseen oman isänsä. Täällä pojasta polvi siis ainakin jatkuu, jos ei välttämättä parane, sillä isit ovat edelleen ilmeisen kovia tekijöi-

SIELLÄPÄ SITTEN RENKAI- DEN KRIITTISIMMÄSSÄ VÄLISSÄ VEIVAAN EPÄ- RÖINTIBLUESIA TIETOI- SENA VARMASTA KRAA- TERISTA, JOS PUTOAN.

Perttu Ollila Východní cesta (V), Heikki Karla, Maják, Křížový vrch.

tä. Otakar on oppaaksi luonteva, sillä olemme vuosi sitten jakaneet saman laskeutumislinjau Yosemite Middle Cathedral Rockilla. Ainakin tiedän, että herra osaa laskeutua erittäin tehokkaasti. Teplicen reitit ovat vain yhden köydenpituuden mittaisia, mutta tyypillisesti 50-metrisiä ja siksi ison tuntuisia. Käytännössä kakkosen on aina tuotava toinen köysi mukanaan, jotta jouheva laskeutumisen reiteiltä onnistuu.

Otakar ja Tomáš ovat sitä mieltä, että minun tulisi ehdottomasti kiivetä Teplicen kolossaalisin offari Údolní (VIIIb) Hláska-tornilla. Reitti näyttää tutun eklipsimäiseltä mutta pidemmältä ja vielä fantastisemmalta. Keskellä valtavan paaden mallista seinää on yksi ainoa megasplitteri. Minun on kuitenkin kieltäydyttävä nautinnosta. Pelkkä kävelykin sattuu verisissä nilkoissa. Vaihdan siis halkeamat siihen toiseen kiipeilytyyppiin, jota böömiläinen reitistö täällä niin viljalti tarjoaa: uskaliaaseen kitkakikkailuun. Nykyään ADRŠPACH–TEPLICEN alueelle on sallittu jo jonkin verran hyvin varmistettavia moderneja reittejä, mutta en halua joutua hakoteille. Onhan tapaamisemme nimi Traditional Sandstone Climbing Week.

Perinteinen halkeamaton Böömi-kiipeily feisseillä ja kanteissa on usein sekavarmisteista, toisinaan pelkillä renkailla varmistettava. Jälkimmäisessä tapauksessa rannarit ovat suomalaisesta näkökulmasta täysin käsittelemättömiä. Teplicen traditionaalisilla ren-

ZBYŠEK OSOITTA MINULLE ENSI TÖIKSEEN CHRÁMOVÁ STĚNA, TEMPELISEINÄ, JA SANOO SEN OLEVAN MAAILMAN HIEININ SEINÄ. EN VOI VÄITTÄÄ VASTAAN. VOIN VAIN KOETTAA OLLA SEINÄN NIMELLE KUNNIAKSI KIIPEÄMÄLLÄ JOTENKUTEN TYLLIKKÄÄSTI.

gasreiteillä rohkenen nostaa on sight-greidin muutamaan VIIIc:n tutinaan.

Ajatus rengaspulttiin hypäämisestä, vaikkakin korkealta, tuntuu toki helpommin sulattavalta kuin putoaminen epämääräiseen tekstiilipaakkuun. Silti näissäkin nousuissa on sudenkuoppansa. Oppaani myöntää, että kiipeäminen täällä ilman paikallista neuvojaa voi olla tuhoon tuomittu yritys.

Renkaiden välejä ja sijoittelua makusteltuani tiedän, että tuho voi oikeasti tarkoittaa muutakin kuin egon kolauksia. Useat rengasreititkin ovat sellaisia, etteivät ne salli tilaa virheil- le. Eikä tämä johdu vain siitä, että linjankulku

renkaiden välissä on tyypillisesti vaeltelevaa ja siten eksyttävää.

Reittejä tehtäessä renkaat nimittäin asetetaan liidissä eikä missään nimessä laskeuduttaessa. Käytännössä böömiläinen reitinteko tapahtuu siten, että kiivetään niin pitkä rannari, kuin psyyke kestää, lyödään sitten seinään tilapäishaka pulttausta varten ja tullaan sen varaan roikkumaan. Tästä paukutaan rengas niin korkealle, kuin haasta työskentelemällä yltää. Tuleviin liideihin seuraa se ikävä piirre, että kovin usein rengas on kiuksallisen lähellä muttei mitenkään klipattavissa hyviltä otteilla. Jotkut kuljettavat tämän takia mukanaan jäykistettyjä jatkoja, joilla renkaan yltää pyydystämään alemmaa. Minulla ei sellaisia ole.

Saan tuta, millaisia reittejä vanhalla kunnan tyylillä syntyy, kun lähden eräälle sellaiselle kolmen renkaan VIIIc:lle, josta Radek ja kumppanit sanovat: "It's not a sport route." Sielläpä sitten renkaiden kriittisimmässä välissä veivaan epäröintibluesia tietoisena varmastasta kraatterista, jos putoan. Paljon eivät lämmitä kannustavat kehaisut hyvästä kestävydestä, kun kiipeän vain melkein renkaalle, sitten alemmas keräämään rohkeutta, taas ylös saamatta klipattua ja niin edelleen.

Onneksi Otakar on antanut minulle poikkeusluvan ottaa avoin mankkapussi mukaan, mutta sanoin "Use only a little". Kuolemanpelossa mankkakone käynnistyy kuitenkin

KOVA URHEILUKIIPEILIJÄ TOMÁŠ SOBOTKA SANOO SUORAT SANAT: HÄN EI PIDÄ TRADITIONAALISESTA KIIPEILYSTÄ JA ON AINA RIIDOISSA ”VANHOJEN” KANSSA. SANOA TÄRÄYTTÄÄ MYÖS, ETTÄ SOLMUT KESTÄVÄT PUTOAMISEN VAIN 50 PROSENTIN TODENNÄKÖISYYDELLÄ.

varmasti, ja suttaan seinän häpeällisen valkoiseksi. Liidi sentään onnistuu. Heikki satuu seuraamaan epäroivän nousuni liian läheltä, aivan käden etäisyydeltä, ja menettää tilapäisesti kaiken kiipeilyhalunsa.

Heikillä on Teplicessä hetkensä ja halkeamansa. Niistä vaikuttavin on **Bič–Prásknutí bičem (VIIIb)**- Věž Jardy Berana -tornilla. Mies on isänniltämme lähes anonut jyrkkää kasisplitteriä, ja sellaisen hän myös saa. Nyt on ensin lähestymiseksi kiivettävä sisäkulma **Bič (VIIb)**. Se on ”ruoska”, jonka päätyttyä voi vielä valita, toppaako helposti vasemmalta kaartaen vai lähteekö jammaamaan jyrkkää ”ruoskaniskua”.

Heikki kiipeää siis katsomaan, miltä halkeama näyttää tehdäkseen päätöksen ylähänkin ranettamisesta. Juuri kun arvelen pupun menneen pöksyihin, mies lähtee. Run out kasvaa ja niin kasvaa Heikin vauhtikin. Hurjan sprintin päätyttyä kuuluu viimein renkaan klippaamisen huojentava ääni. Hurraa! Olen Heikistä ylpeä – on oppinut Kustavissa jammaamaan. Otakar naureskelee sille, että on itse aina tyytynyt kävelemään ujosti ruoskaniskun ohji; finskýt tulivat ja näyttivät, kuinka reitti kiivetään.

Otakarin iloisessa seurassa on kiva vietää päiviä Teplicessä, joskin hän usuttaa minua vielä Tomášia luottavaisemmin pahoihin paikkoihin. Onneksi minulla on hiukan omaakin harkintakykyä.

Viimeisenä päivänämme alan potea hienoista taisteluväsämystä. Olen haalinut jo kiitetävän tukun Teplicen traditionaalisia reittejä, eksynyt navigoinnissa renkaiden välillä, kiivennyt kohteliaasti Otakarin itse tekemän rengasreitit, unohtanut kerran solmut maahan ja koppaillut niitä sitten 10 metrissä sekä hakannut rystyseni verille ”asettaessani” hädässä apinannyrkkiä halkeamaan. Enkä ole pudonnut ensimmäistäkään kertaa.

Haluan silti vielä yhden liidin, sen viimeisen. Heikki taas ei halua enää kiivetä, sillä on mielestään kunniakkaasti selvinnyt hengissä tähän asti. Otakar tarjoaa finaaliiksi reittiä Marihuana–Rajbyk (VIIIa) Feťácká-sektorilla. Tiedustellessamme, millaiset ovat varmis-

tukset tässä valtavassa aretessa, vastaus tulee suorastaan lystikkäästi ja böömiläisen kiipeilyn omaleimaisuuden kiteyttäen: *”It’s not so much about protection, but climbing!”* Minua Otakar kannustaa liidiin erikoisen joke-rimaisella tavalla: *”You will like it – but sometimes I lie.”*

Marihuana–Rajbykillä ei liemmin ole renkaita, mutta onneksi kiveen on muodostunut jokunen tiimalasi, joihin saan tehtyä ahtaita slingipujotuksia. Ihan pelkkien solmukiilojen varassa ei siis tarvitse kantissa tärinästä. Mankapussi tulee jostain syystä mukaani, mutta pidättäydyn sen käytöstä. Saan mielestäni askarreltua koko Tšekin-reissun parhaan solmupleimentini reitin viimeiseksi varmistukseksi. En silti klippaa köyttä siihen – kaikki sulkurenkaat on jo käytetty – vaan taputelen run outilla toppiin. Otakar ei narranut tällä kertaa. Tykkään reitistä alusta loppuun ja onnistun vielä kerran ihan tyylikkäästi liidaamaan tällä ”maailman hienoimmalla seinällä”. Siihen tuntuu hyvältä päättää omalta osaltani viikon kiipeilypoturi.

NA ZDRAVÍ!

Jäähyväisiltia vietämme kiipeilijöiden pubissa. Rokki soi ja pöydät notkuvat olutkolpakoiden alla. Melkein kaikki isännät, vieraat ja muutkin tyypit ovat läsnä. Tšekit ovat mainioita, niin myös slovakit. Minuun tekee lähtemättömän vaikutuksen Slovakian kiipeilyliiton puheenjohtaja Igor Koller. Tämä harmaa pantteri on tullut meitä Aadršpachiin tervehtimään sekä kiipeämään Teplicen vanhan testipalansa Kalamárkan (VIIIb), yhden aikansa vaikeimmista hiekkakivireiteistä. Igor ensin nousi voimallisen reittinsä silloin, kun minä vasta otin ensimmäisiä tukemattomia vauvanaskelaita kirjahyllyn reunasta irtautuen. Nyt hän tuli ja liidasi Kalamárkan uudestaan 35 vuotta myöhemmin!

Käytän iloisen juopunutta ilmapiiriä hyväkseni ja jututan eri kiipeilijöitä. Alueen traditionaalisissa hegemoniassa on kuin onkin sä röjä. Kova urheilukiipeilijä Tomáš Sobotka sanoo suorat sanat: hän ei pidä traditionaalista kiipeilystä ja on aina riidoissa ”vanhojen” kanssa. Sanoa täräyttää myös, että sol-

mut kestävät putoamisen vain 50 %:n todennäköisyydellä. Hän itse haluaa tehdä kovia muuveja mankkaa käyttäen eikä katkaista jalkaansa joka toisena vuonna. Kiipeilytapaamisesta vahvimmin vastaava Zbyšek Česenek hieman tynnyttelee Sobotkan vastarantaista puhetta mutta myöntää sen antavan toisen näkökulman tämän hetken tšekkiläisiin teke-misiin ja kiipeilyntohimoihin.

Kun kuuntelen tšekkien kapakkajulistuksia kiipeilyn eettisistä periaatteista, en voi välttyä miettimästä, kenen periaatteista ja kenen toimintakulttuurista on kyse. Hyveelliseksi Böömi-kiipeilijäksi kehittyminen näyttää sosialisointia onnistuneelta tulokselta. Sisäistettävä pakottavan etiikan lista on vaatava: ei kamuja eikä kiiloja, ei mankkaa, ei yläköysittelyä, ei teknoamista, ei laskeutumispulttasta. Osa kielloista on asetettu suojelemaan pehmeää hiekkakiveä, osa taas tekemään kunniaa isien kiipeilylle. Se että osataan nimetä väärinkäytösten muodot, ei vielä merkitse, että käytännön kiipeilyssä kyettäisiin tunnustamaan, missä menee hyväksyttävän ja tuomittavan toiminnan raja. Viikon aikana olen huomannut, että säännöt, kuten mankasta pidättäytyminen, ovat kaikkea muuta kuin yksiselitteisiä.

Oppaamme Tomáš Vidlákkin vaimo on myös tullut kanssamme juhlistamaan päättynyttä viikkoa. Toisin kuin Tomáš ja Otakar, jotka ovat kiipeilevien isiensä poikia, tämä nuori äiti ei ole lainkaan enkulturoitunut böömiläiseen kiipeilyyn. Rouva kertoo, ettei uskalla Aadršpachissa liidata mitään, kakkostella vain, ja on siksi jopa harkinnut kiipeilyn lopettamista. Selitän lempeästi, että ihan samaa ja yhtä hyvää kiipeilyä se kakkosena tuleminen on. Kaikessa hiljaisuudessa tuumin, etten kyllä tuohon usko itsekkään. Sen sijaan jos oppii kiipeämään, toisin sanoen liidaamaan, Aadršpach–Teplicen kalliolla, pystyy varmasti kiipeämään missä tahansa muuallakin. Ehkä on onnekasta, että oma kiipeilyyn kasvamiseni on tapahtunut juuri siellä, missä on sallittua ja kunniakasta työntää paljon jalometallia kallion halkeamiin. Näissä aatoksissa on helppotavaa palata tornien taivaasta takaisin kotomaahan.

Katariina Rahikainen

”Miksi ihmeessä musta pitäisi kirjoittaa juttu Kiipeilylehteen?” tivaa Kata puhelimesta. ”Mä mietin ihan samaa aluksi, kun sitä ehdotettiin. Ollaan käyty kiikuilla kumminkin aika monesti ja mäkään en heti hiffannut, mitä erikoista sussa on. Mutta sitten mä katoin sun tikkilistaas ja vertailin sitä muiden kovien likkojen vastaaviin ja oikeesti: kyllä sä vaan oikeesti oot aika pirun kova mimmi.”

Linjalla tulee hetken hiljaista. Kata taitaa olla hiukan vaivaantunut. ”Ok. Tehdään sit fiksi juttu, missä ei oo mitään noloa hehkuttamista”.

Pakkohan siihen on suostua, kun emäntä niin vaatii. Mä suunnittelen, että käydään ottamassa treenikuvia Salmiksessa ja Konalassa. Ja muutenkin ideoin hirmusti, ja Kata kuuntelee ja myöntelee varovasti. Mutta sitten Kata liukastuu kävellessään matkalla treeneihin ja loukkaa selkensä. Kuvausessiomme muuttuu ravintolaillalliseksi kaveriporukalla ja haastattelukin unohdetaan tehdä siinä sivussa, kunnes muutaman päivän päästä ryhdistäydymme ja juttelemme asiat halki puhelimesta.

Kata Rahikainen, Laoguai, 8a.

Ben Markham

Montsantin huipulla.

Huolimatta siitä, että sä oot siis iso Kiipeilylehteen haastateltava stara, niin EHKÄ kaikki ei tunne sua kuitenkaan, eli otetaan perusteet alkuun. Kuka olet, mistä ja miten aloit kiipeilemään?

Hahaha! Just! Mä olen Katariina Rahikainen ja olen kotoisin alunperin Mikkelistä. Mä aloin harrastaa kiipeilyä, kun netistä voitin kiipeilyn alkeiskurssin jossain Spiderman-arvonnassa vuonna 2003. Mä en oikeen ees muista, missä se kurssi pidettiin tai kuka sen piti. (Myöhemmin Katalta tulee FB:ssä viesti: ”Se oli Alppikerho!” Pakko mainita, kun on Alppikerhon juhluvuosi. Hyvä Alppikerho!)

Sen jälkeen mä ostin kesäduunirahoilla kiipeilykamat Mountain Shopista ja unohdin koko homman puoleksi vuodeksi. Vuonna 2004 kävin pari kertaa Kumpulassa kiipemässä kauppiksen tyyppien kanssa. Ensimmäinen ulkokiipeilykokemus tais olla kun kävin Meilahdessa yläköysittelemässä niitä haikkareita. Mutta aika vähästä oli kiipeily. Mä kävin jopa Fontsussa sitten aika pian. Olin siis duunissa Pariisissa ja tapasin sattumalta turkulaisen kiipeilijän, joka oli siellä kuukauden duunikeikalla ja se alkoi selittää, että tossa aika lähellä on potentiaalisesti maailman paras boulderpaikka. En mä siitä mitään tiennyt. Siellä sit tuli pari kertaa käytyä.

Sä olet aika tiukkoja reittejä tikannut maailmalla esimerkiksi Kiinassa. Millaista se Pekingin kiipeily oli ja oliko siellä ihan hyvät mahdollisuudet treenata?

No siellä oli semmoinen ihan hyvä keivi missä tuli käytyä. Se oli italiaisten perustama keivi semmoisessa urheilukeskuksessa missä porukat pelas jalkapalloa ja jotain Segway-pooloa. Siinä oli eri muotoja yks nelifemmaseinä, jossa oli hyvä treenata. Olihan siellä myös semmonen ulos rakennettu kiipeilyseinä 10 minuutin fillarointimatkan päässä duunipaikasta. Lähikalliolle oli aika reilusti matkaa, mutta 3 tunnin matkat ei tuntunu niin pahalta, kun niiden aikana tapahtui niin paljon. Kalliot Pekingin lähellä oli pääasiassa graniittia ja aika suomityyppistä krimppeä ja ei ihan hirmuhänkkiä. Sen verran teknisiä oli että välillä tuli turpaan ihan kutosenkin pätkiltä. Mutta sit siellä oli tosi hienoja tiukkiksiaki esim. Laoguai joka on melkeen ehkä hienoin 8a minkä oon kiivenny!!! (Kata siis kiipesi kiinan Idän reissuillaan kaksi 8a+:aa ja viisi 8a:ta.)

Kumman tyyppisissä reiteissä sä olet muuten parempi: lyhyissä voimallisissa vai pitkissä pumppaavissa. Tai otetaan niin, että sulla olis molemmat reitit vierekkäin yhtä sopivan vaikeita. Kumman sä flässäisit todennäköisemmin?

(Puhelinlinja vaikenee hetkeksi...) Varmaan sen pidemmän.

Entäs sit täällä Suomessa? Mitä odotat ensi kaudelta?

Täällä tulee varmaan enemmän projektoitua. Mä olen hirmu innokas

Aleksandra Przybysz

Matt Warner

Kata Rahikainen, nimetön 7c+.

Kata Rahikainen, Yingshang, 8a+.

projektoija! Mutta jos jollain reitillä tulee liikaa epäonnistumisia, niin sit mä helposti menetän motivaation ja koko reitistä tulee iso mörkö. Sit on parempi jo vaihtaa reittiä. Aasian reissussa tuli välillä projektoitua ihan liikaakin. Pitää välillä osata pitää niitä lepojakin ja kiivetä vaan helpompaa. Kesälle ei mitään isompia reissuja ole tiedossa. Varmaan jonnekin Affikselle tulee lähettyä, mutta en ole varma ajankohdasta sinne on menossa niin paljon jengiiä. Työ rajoittaa hiukan nyt elämää. Mutta tässä Helsingin ympärillä on vielä PALJON tehtävää. (FYI: Kata tuli kolmanneksi viimeisissä liidikiipeilyn SM-kisoissa. Kisat oli Katan ekat SM-kisat.)

Kuin usein sä treenaat sitten?

Yritän kiivetä kolme päivää uintia ja sit lepo. Lepopäivänä tulee tehtyä sit jotain muita lajeja uintia tms. Sisätreenikaudella koitan noudattaa jotain systemaattisempaa, mutta välillä tunnustan olevani vähän huolimaton. Mua aina ihmetyttää kun porukat sanoo, että ne ei tree-naa, mutta sitten ne kuitenkin käytännössä asuu jossain keivillä.

Niinku vaikka Andy.

No vaikka! Ja joku Sharmaki kiipeilee ihan simona, onsaittaillen reittejä kun ei projektoi.

Mutta se kyllä on auttanut ihan älyttömästi kun tajusin että treeneissä ei tarvi aina kiivetä päästäkseen reitin. Siis treenireittinä on hyvä jos reitti on semmoinen, että lopussa tippuu. Ja aina ei tarvi olla hyvä päivä. Sen ku tajusin, niin alkoi taas nauttia sisäkiipeilystäkin. Mulle oli iso semmonen mielen avarrus, kun juttelin yhden kaverin kanssa, joka harrastaa Rugbyä ja se sanoi, että joskus vaan treeneissä huomaa sen, kun se homma ei kulje, ja sit treenataan sen mitä pystyy ja mennään kotiin – eikä sitä tarvi mitenkään vatvoa. (Katalla on hyvä stoori treenaamisesta Camun blogissa. Käykään ihmiset lukemassa.)

Kävit tuossa äskettäin kiipeemässä Espanjassa. Sieltä sait aikaan, pitkällisen tutkimuksen mukaan, Suomen naisten ekan 7c onsaitsin. Millainen reitti se oli? Oliko se reissun siistein pätkä?

Joo. Me oltiin siis Siuranassa ja Montsantissa reissussa joulun aikana. Toi oli semmoinen osaittireissu, eli tarkoituskin oli vaan saittaa, eikä jumitua projektoimaan. Ja onnistuin siellä tosiaan onsaittaamaan **Ka-maleon 7c:n** – varmasti joku toinenkin on kiivenny tommosen. Pakko-han sen on olla softi jos mä pystyn sen saittaamaan. Omasta mielestäni olen aika pa*ka kiipeilijä välillä vain hirveän sisukas. Mutta se saitti ei kyllä ollut reissun siistein pätkä.

(Roosahan ainakin oli flässänny Espanjan reissullaan 7c:n ja Katakkin flässänny 7c:n (Schweinerussel Thakhek, Laos) jo vuosi sitten.)

Teitä kovia liikkoja on tosiaan ihan sikana nykyään. No mutta... Mikäs sitten oli se siistein pätkä?

Berio Cabrone 7b+ oli ehkä reissun paras pätkä. Se oli siis Siuranassa ja osittain pikkusen hankki – kai se on jotain 4m ulkoneva. Kiipeily oli semmoista herkkää ja paniikinomaista alussa. Sitten lyhyempi ihminen joutui tekemää piitkän ristiinvedon monopoketista saiderikahvaan hetkeksi ja lukotus edelleen siitä poketista semmoiseen varmaan krimppeihin. Sitten pumputtavia mooveja poketeista krimppeihin. Loppuun vielä herkkää ”älä nyt mokaa tätä”-meininkiä. Pidemmän sylvälän omaaville löytyy helpompikin beta, mutta mulle toi oli just loistava reitti.

Pari lyhyttä vielä loppuun... Onko sulla trädipäätä?

Ei., en oo hirveesti trädittäny.

Köysi vai boulder?

Köysi sujuu paremmin.

Tykkäätkö jääkiipeilystä?

Se oli siistiä! Testasin kerran yläköydessä ja se riitti. Liidaus olisi ihan liian pelottavaa. Ja just keksin hyvän vertauksen jääkiipeilystä ja kalliokiipeilystä: Jää- ja kalliokiipeilyn ero on vähän niinkuin koiraharrastuksessa agilityllä ja näyttelyillä.

Hahahaha! Ton mä laitan ainaki lehteen! Kumpi on kumpi?

En sano!

Makak otteet
Makak treenipalkit

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaotteille 109,00

Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 89,00

Garra First.. aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 69,00

Julbo vuoristolasit
- tummat linssit
- sivusuojat

Köysipussi Zora 25L 19,00

Rock Empire Streak Set 74,00
sis. valjaat, HMS- sulkurengas,
varmistuslaite ja suojapussi

Rock Empire
AXEL 59,00/kpl
FLEXOR 39,00/kpl

Rock Empire
kypärä Galeos 49,00
Jääraudat Machki 69,00

Kerhovaljaat
Speedy 39,00

Korkean paikan työ
Rock Empire Descender 69,00
Rock Empire Ascender 44,00

Seikkailutus, korkean paikan työ
Rock Empire Skill Uni 145,00
Rock Empire Skill Lite 59,00

Rock Empire mankkasetti 20,00

Kiipeilyköydet Beal
Edlinger 10,2mm x 60m 129,00
Diablo Uni Gore 60m 179,00

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

www.mountainshop.fi

Anu Korosuo

Saku on Ruotsiin karannut kiipeilypakolainen. Mies harrastaa innokkaasti kaikkia kiipeilyn lajeja, olematta kuitenkaan erityisen hyvä missään niistä. Erityisesti herraa kiinnostavat reitit, joista on mahdollista luoda vaikutelmaa että olisi kiivetty jotain tiukkaa ja vaarallista. Vaikeat ja vaaralliset osuudet Saku mielellään jumaroi. Oman kiipeilyn vastapainoksi Saku opiskelee digitaalista mediatuotantoa Umeån yliopistossa ja vetää kiipeilykursseja på svenska.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Naapurit kuvaavat videolle parkkipaikalla heiluvaa pakettiautoa. Kuulemma poliiseja varten. Kymmenen alaston miestä on saunomisen ohessa sulloutunut auton taka-konttiin vääntämään kättä. Meteli on kova, ja kiipeilykisojen B-finaalit parhaassa vauhdissa. "Tuokaa tänne teidän vahvin tukholmalainen!" huutaa pitkätukkainen luleäläinen. Tiedän olevani Ruotsissa, mutta koen jotain hyvin suomalaista.

Pari viikkoa myöhemmin istun seuraamassa Suurta Pulttauskeskustelua. Ihmiset, jotka ovat eri mieltä, ovat kuitenkin samaa mieltä. Koen jotain hyvin ruotsalaista.

Halkeamia on pultattu, jotta madallettaisiin kynnystä kiivetä ulkona. Niin... miksi sitä kynnystä pitäisi madaltaa? Uudet kiipeilyhallit ovat tuoneet lajin pariin kymmeniätuhansia uusia harrastajia, enkä näkisi kyseisen porukan ulos siirtymistä täysin ongelmattomana asiana. Monella kalliolla on vain parille autolle parkkipaikat ja fakta lienee se, että mitä enemmän kiipeilijöitä, sitä enemmän myös kallioilla väkeä. Mitä enemmän väkeä, sitä enemmän roskea, melua, ym. ongelmia. Vaikka tietyt reitit sammaloituvatkin, on samaan aikaan monilla kallioilla jo nyt ongelmia parkkipaikkojen kanssa. En muutenkaan voi ymmärtää halkeamien pulttaamista minkäänlaisena ulkokiipeilyä "helpottavana" tekijänä. Niitä halkeamia kun voi edelleenkin kiivetä yläköydellä jos ei syystä tai toisesta halua kiivetä luonnollisilla varmistuksilla.

En selvästikään ole ainoa keskustelun antiin pettynyt. Välittömästi paneelikeskustelun jälkeen salin takaosaan syntyy toinen pulttauskeskustelu. "Miksi kiipeilyn pitäisi olla täysin turvallista?" on hyvä kommentti, sillä eihän kenenkään pitäisi edes liidata jos haluaa kiivetä mahdollisimman turvallisesti.

Kiipeily on nimittäin jotain aivan muuta kuin tennistä tai lenkkeilyä. Kiipeilyn tarjoamat psyykkiset haasteet erotavat sen monista muista lajeista. Jokainen, joka on kiivennyt vähänkään jännittävämmän reitin, tietää kyllä ettei samanlaista fiilistä tule tiheästi pultatuista sporttireiteistä. Itsensä ylittäminen henkisellä tasolla on monin verroin palkitsevampaa kuin vastaava fyysinen suoritus.

Jälkikeskustelun parasta antia lienee kuitenkin erään kokeneen kiipeilijän esittämä kysymys, johon olisin mielelläni kuullut vastauksen myös panelisteilta: Minkälaisella kokemuksella varustettu kiipeilijä voi alkaa pultta reittejä? Riittääkö kolme viikkoa sisäkiipeilyä pohjiksi siihen että osataan ottaa huomioon kaikki tarvittava reitin pulttaamiseen. Riittääkö kolme vuotta ulkokiipeilyä?

Tälläkin kertaa keskustellaan reiteistä, jotka on seurausta siitä kun on otettu pora käteen, vaikka kiipeilykokemus on hyvin lähelle nolla. Kyseistä pulttauskeskustelua olisi tuskin edes käyty, ainakaan samassa mittakaavassa, mikäli tässäkin tapauksessa olisi ensin hankittu kokemusta itse kiipeilystä, ja vasta sitten siirrytty kehittämään kallioita. Surullisintahan tässä on se, että järjetön määrä työtunteja kallioiden kehittämistä jää nyt muutama "ei ihan loppuun asti harkitun" pultin varjoon.

Mutta kuka on tarpeeksi kokenut? Sen ainakin tiedän, etten itse ollut tarpeeksi kokenut, kun pyysin Kiipeilyliitolta poraa kymmenen vuotta sitten lainaksi. En saanut, enkä silloin ymmärtänyt miksi. Nyt ymmärrän, ja olen Jarin silloisesta ratkaisusta enemmän kuin kiitollinen.

MATTI KIVINEN

FRENDO SPUR, AGUILLE DU MIDI

SIR JOSEPH KOTEKA JACKET 300€

ROCA MINUS 9.8MM TOTSEC 70M 215€

OCÜN CASE 40L 61,10€

ARC'TERYX I-340A

JÄÄKIPEILYVALJAS 160€

TILAA
TUOTTEET
KÄTEVÄSTI
VERKKOKAUPASTA!
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

SIR JOSEPH

OCÜN

WILD
COURTNEY

ROCK
HILLARS

RED
GULL

ROCA

Safety in action

10

FIVE TEN

BOULDERTEHDAS

BOULDERTEHDAS OY
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

PUH.
02-2345080

RUUKINKATU 4
20540 TURKU

Tuoteuutuudet

La Sportiva Katana & Katana Woman

Yksi maailman suosituimmista kiipeilyjalkineista saa uudistetun naisten version ja miehille uuden sinivihreän värin keltaisen lisäksi. Myynnissä maaliskuussa 2013.

Katana Woman: Vibram XS grip2.

Katana: Vibram XS Edge.

www.oac.fi | SH 145 €

Edelweiss Essential line -köydet

Edelweiss tuo kevääksi uuden Essential -köysimalliston. Köysimallisto koostuu kolmesta mallista: Rocklite II 9,8mm, Flashlight II 10mm ja Toplight II 10,2mm

www.oac.fi | SH 135 € / 60 m

La Sportiva Helios

Juoksumalliston uutuus toimii maaston lisäksi normaalissa arkikäytössä. Kevyt, pitävä ja hengittävä jalkine on omiaan poluilla ja lähestymisissä. Useita värejä. Saatavuus maaliskuun 2013.

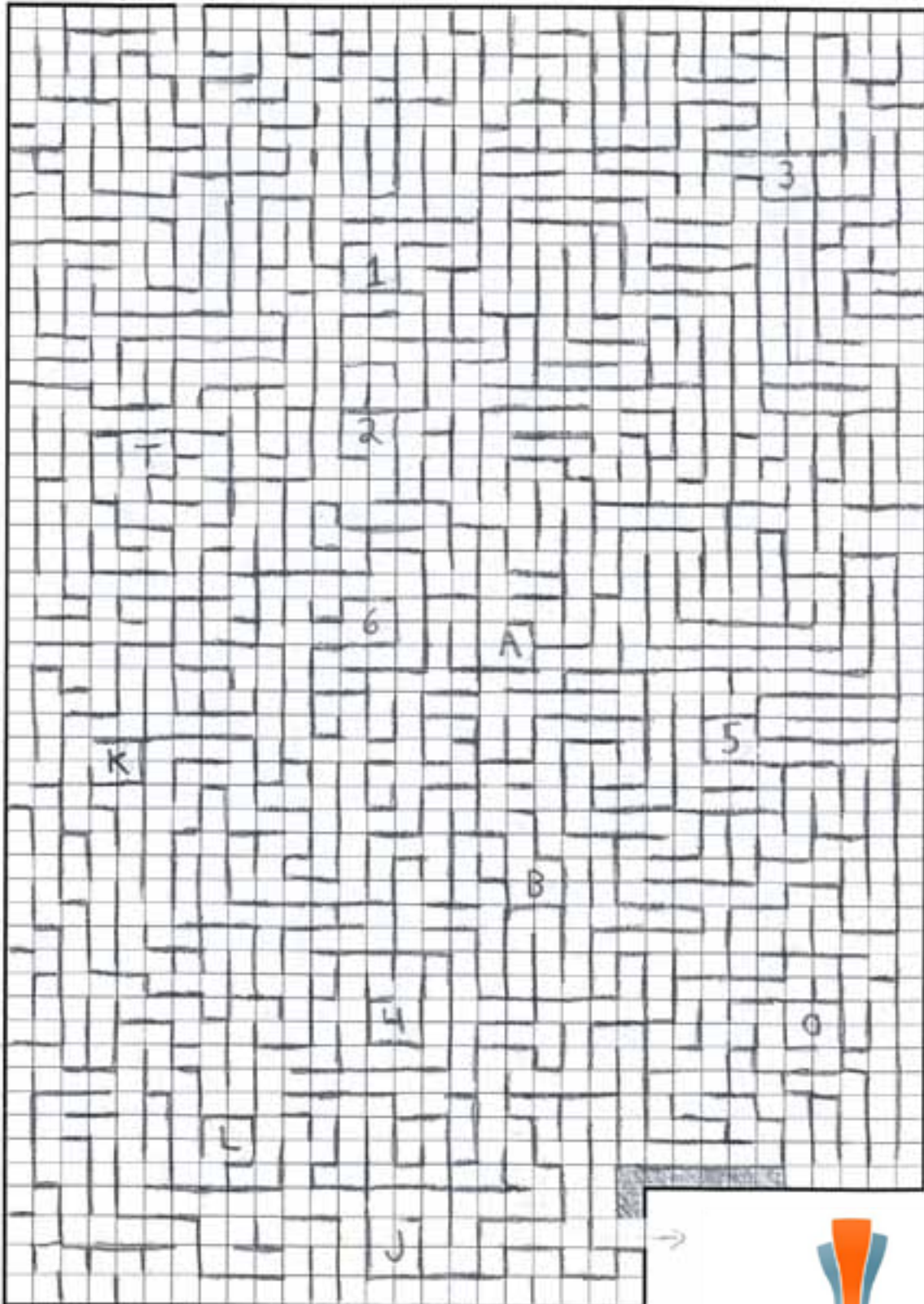
www.oac.fi | SH 145 €

ONGELMANRATKAISUA JA KIIPEILYÄ

Eikö onnistunut? Tarvitseko apua Jyrkin tyrkkimiseen läpi kruksikkaan labyrinttivuoren?

Apua löytyy täältä: www.facebook.com/Kiipeilykeskus.

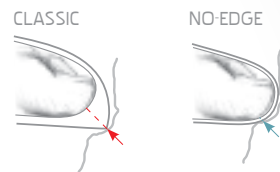
Helsingin Kiipeilykeskus

FOR YOUR MOUNTAIN
LA SPORTIVA

The **No-Edge** concept has been developed along three distinct features: sensibility, homogenous pressure and adaptability.

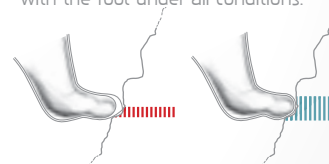
SENSIBILITY: Thanks to the reduced layer of rubber, the No Edge construction system reduces the distance between the foot and the rock surface, enhancing foot sensibility on holds.

HOMOGENOUS PRESSURE: The absence of any edges allows the foot to exert an homogeneous push on the inner side of the shoe.

ADAPTABILITY: The No-Edge design maximises the surface area in contact with the foot under all conditions.

FUTURA

The Futura climbing shoe draws inspiration from the No-Edge design: this unique construction is based on the removal of the traditional "edges" on the sole which reduces the distance between the foot and the rock surface, allowing homogenous pressure on all types of holds. The result? An even more fluid, harmonious and instinctive style of dimbing. Try it!

www.lasportiva.com - Become a La Sportiva fan
www.oac.fi

